Kelly Bamhill este o scriitoare americană care a avut diverse meserii de-a lungul timpului: profesoară, chelneriţă, secretară, pădurar. Toate aceste experienţe n-au pregătit-o pentru nimic concret, dar datorită lor are ce povesti.

După ce a născut cel de-al doilea copil, a început să scrie povestiri care mai târziu s-au transformat în romane și a primit burse de creaţie de la Jérôme Foundation și de la Minnesota State Arts Board. În 2016 povestirea *The Unlicensed Magician* a câştigat World Fantasy Award, iar în anul următor *Fata care a băut luna* a primit Medalia Newbery.

În prezent locuiește cu soţul și cu cei trei copii în Minneapolis, iar în timpul liber îi place să facă muncă de voluntariat, să alerge, să meargă cu cortul și să se ocupe de grădină.

Kelly Bamhill
Fata care a băut luna
Traducere din engleză de Iulia Arsintescu
ARTHUR
Redactor: Ioana Vâlcu Tehnoredactor: Florin Paraschiv DTP copertă: Anca Chiriţă
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BARNHILL, KELLY
Fata care a băut luna / Kelly Bamhill; trad. din engleză de Iulia Arsintescu.
— Bucureşti: Editura Arthur, 2018
ISBN 978 – 606 – 788 – 338 – 1
I. Arsintescu, Iulia (trad.)
821.111
Kelly Bamhill
The Girl Who Drank the Moon
Copyright © 22016 Kelly Bamhill
© Editura Arthur, 2018, pentru prezenta ediţie
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Pentru Ted, cu iubire

1

În care se spune o poveste

Da.

În pădure există o vrăjitoare. Mereu a fost o vrăjitoare acolo.

Vrei să nu te mai foieşti? Cerule! N-am mai pomenit copil să se foiască atâta.

Nu, scumpule, n-am văzut-o. N-a văzut-o nimeni. De veacuri. Am făcut tot ce-a fost nevoie să n-o vedem niciodată.

Şi a fost nevoie de lucruri groaznice.

Nu mă face să le rostesc. Oricum le ştii deja.

Ei, nu ştiu, dragule. Nimeni nu ştie de ce vrea copii. Nu ştim de ce insistă să fie întotdeauna cei mai tineri dintre ai noştri. Şi n-avem cum s-o întrebăm. N-a văzut-o nimeni. Şi ne îngrijim nici să n-o vedem vreodată.

Desigur că există. Ce întrebare! Uită-te la pădure! Uită-te cât e de periculoasă! Fum otrăvitor, doline ca nişte pâlnii de piatră, gheizere clocotite şi pericole îngrozitoare oriunde te-ai duce. Crezi că a ajuns aşa din întâmplare? Nici vorbă! Vrăjitoarea a croit-o astfel, şi dacă nu i-am da ascultare, ce s-ar alege de noi?

Chiar ai nevoie să-ţi explic?

Mai bine nu.

Ei, taci acum, nu plânge! Nu după tine *vine Consiliul Seniorilor. Eşti mult prea mare.*

Din familia noastră1?

Da, dragule. Acum multă vreme. Înainte să te naşti tu. Era un băiat frumos.

Haide, termină-ţi cina şi vezi-ţi de treburi. Mâine ne trezim toţi devreme. Ziua Sacrificiului nu aşteaptă pe nimeni, trebuie să fim prezenţi cu toţii şi să-i mulţumim pruncului care ne va salva pentru încă un an.

Fratele tău? Cum să mă fi luptat pentru el? Dacă încercam, Vrăjitoarea ne omora pe toţi, şi atunci ce s-ar fi ales de noi? Sacrifici unul sau îi sacrifici pe toţi. Aşa merge lumea. N-o putem noi schimba nici dacă am încerca.

Gata cu întrebările. Şterge-o! Copil neghiob.

2

În care o femeie fără noroc îşi iese din minţi

Marele Senior Gherland nu se grăbea în dimineaţa aceea. La urma urmei, Ziua Sacrificiului era doar o dată pe an, iar lui îi plăcea să arate cât mai bine în timpul procesiunii sobre spre casa lovită de blestem şi în timpul întoarcerii posomorâte. Îi îndemna şi pe ceilalţi Seniori să procedeze la fel. Era important să ofere circ norodului.

Se dădu grijuliu cu roşu pe obrajii pungiţi şi îşi contură ochii cu dâre groase de *kohl*. Îşi cercetă dinţii în oglindă şi se asigură că nu avea resturi de mâncare sau murdărie. Adora oglinda aceea. Era singura din Protectorat. Nimic nu-l bucura mai tare pe Gherland decât să aibă un obiect unicat. Îi plăcea să fie *special*.

Marele Senior avusese mereu nenumărate bunuri unice în Protectorat. Era unul dintre avantajele funcţiei.

Protectoratul, numit de unii Regatul Papurii, iar de alţii Cetatea Suferinţelor, era înghesuit între o pădure perfidă şi o mlaştină uriaşă. Majoritatea oamenilor din Protectorat îşi duceau zilele de pe urma mlaştinii. Mersul prin Mlaştină era de viitor, le spuneau copiilor mamele. Nu cine ştie ce viitor, se-nţelege, dar mai bine decât nimic. Mlaştina era plină primăvara de Zirin îmbobocit, vara de flori de Zirin, iar toamna de bulbi de Zirin, pe lângă o mare varietate de plante medicinale şi oarecum vrăjitoreşti care puteau fi culese, preparate, tratate şi vândute negustorilor din cealaltă parte a pădurii, care transportau pe urmă roadele Mlaştinii până în îndepărtatele Oraşe Libere. Pădurea însăşi era extraordinar de periculoasă şi putea fi străbătută doar pe Drum.

Iar Drumul era al Seniorilor.

Cu alte cuvinte, Drumul îi aparţinea Marelui Senior Gherland, iar ceilalţi Seniori îşi aveau şi ei părticica lor. Tot a Seniorilor era şi mlaştina. Şi livezile. Şi casele. Şi pieţele. Chiar şi loturile de grădină.

De aceea familiile din Protectorat îşi făceau

încălţările din papură. De aceea, în vremuri neroditoare, îşi hrăneau copiii cu supa groasă şi păstoasă a Mlaştinii, sperând că Mlaştina îi va întări.

De aceea Seniorii şi familiile lor creşteau mari, puternici şi roşii în obraji de la carnea de vită, unt şi bere.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră, mormăi Marele Senior Gherland, aranjându-şi faldurile robei.

Era Antain. Nepotul lui. Un Senior Ucenic, dar asta numai din cauză că Gherland, într-un moment de slăbiciune, îi făcuse această promisiune foarte caraghioasei mame a acelui băiat caraghios. Urât din partea lui să gândească astfel! Antain era un tânăr destul de plăcut de aproape treisprezece ani. Muncea mult şi învăţa repede. Se pricepea la socoteli, era îndemânatic şi putea construi dintr-o suflare o băncuţă comodă pentru un Senior obosit. Iar băiatul îi era tot mai drag lui Gherland, în ciuda voinţei lui.

Numai că…

Antain avea gânduri măreţe. Concepţii grandioase. Şi *întrebări*. Gherland se încruntă. Antain era… cum să-i fi spus oare? *Prea exaltat*. Dacă mai continua aşa, trebuia să se descotorosească de el, cât i-o fi fost el de rudă. Gândul acesta îl apăsa pe inimă ca un bolovan.

— UNCHIULE GHERLAND!

Antain aproape că-şi doborî unchiul la pământ cu entuziasmul lui insuportabil.

— Potoleşte-te, băiete! îl certă Seniorul. Este o ocazie solemnă!

Băiatul se potoli vizibil, lăsându-şi puţin în jos faţa zeloasă, ca de câine. Gherland îşi înfrână dorinţa de a-l mângâia uşor pe cap.

— Am fost trimis, continuă Antain cu cea mai blândă voce cu putinţă, să-ţi spun că ceilalţi Seniori sunt gata. Iar norodul ne aşteaptă, înşiraţi toţi de-a lungul traseului. Toţi sunt prezenţi.

— Toţi? Nu trage nimeni chiulul?

— După anul trecut, mă îndoiesc că se va mai întâmpla vreodată, zise Antain şi se înfioră.

— Păcat.

Gherland se uită iarăşi în oglindă şi îşi întinse mai bine roşul din obraji. Îi plăcea mult să le dea din când în când lecţii cetăţenilor din Protectorat. Lămureau lucrurile. Îşi bătu pliurile guşii de sub bărbie şi se încruntă.

— Atunci, nepoate, zise el, învolburându-şi cu dibăcie roba cu un gest care îi luase mai mult de un deceniu ca să-l perfecţioneze, hai să mergem. Pruncul acela nu se sacrifică singur.

Ieşi apoi în stradă, cu Antain împleticindu-se în urma lui.

*

În mod normal, Ziua Sacrificiului venea şi trecea cu toată pompa şi gravitatea cuvenite. Copiii erau livraţi fără proteste. Familiile lor amorţite de durere îi jeleau în tăcere, cu oale de tocană şi mâncăruri hrănitoare îngrămădite în bucătării, în timp ce vecinii îi consolau cuprinzându-i în braţe, ca să le facă pierderea mai uşor de suportat.

De obicei nimeni nu încălca regulile.

Dar nu şi de data asta.

Marele Senior Gherland îşi ţuguie buzele şi se încruntă. O auzea deja pe mamă urlând încă dinainte să intre procesiunea pe ultima stradă. Cetăţenii începură să se foiască stânjeniţi, care pe unde aştepta. Ajunşi apoi la casa familiei, Seniorii din Consiliu se treziră în faţa unei imagini uimitoare. Îi întâmpină la uşă un bărbat cu faţa plină de zgârieturi, cu buza de jos umflată şi cu petice chele şi însângerate pe cap, de unde îi fuseseră smulse smocuri de păr. Încercă să zâmbească, dar limba i se duse instinctiv spre gaura unde avusese până de curând un dinte. Îşi supse buza prin ea şi încercă în schimb să facă o plecăciune.

— Îmi pare rău, domniile voastre, zise bărbatul, probabil tatăl copilului. Nu ştiu ce a apucat-o. Parcă ar fi

înnebunit.

Seniorii intrară în casă, iar de pe grinzile de deasupra lor o femeie începu să ţipe şi să urle la ei. Părul negru şi lucios îi zburătăcea în jurul capului ca un cuib de şerpi lungi, contorsionaţi. Hârâia şi scuipa ca un animal încolţit. Se atârnase de grinzile tavanului cu un braţ şi un picior, iar cu celălalt braţ strângea tare la piept un prunc.

— IEŞIŢI AFARĂ! strigă femeia. Nu puneţi voi mâna pe fata mea. Vă scuip în faţă şi vă blestem numele. Căraţi-vă imediat din casa mea sau vă scot ochii şi îi arunc la corbi!

Seniorii se uitară la ea cu gura căscată. Nu le venea *să creadă*. Nimeni nu se lupta pentru un prunc condamnat. Pur şi simplu *nu se făcea*.

(Doar pe Antain îl buşi plânsul. Se strădui din răsputeri să-şi ascundă lacrimile de adulţii din încăpere.)

Gherland se gândi iute şi afişă pe chipul lui aspru o expresie plină de bunăvoinţă. Întoarse palmele deschise spre mamă, să-i arate că nu voia să-i facă niciun rău. În spatele zâmbetului scrâşnea din dinţi. Toată bunătatea asta îl omora de-a dreptul.

— Nici vorbă s-o luăm noi, sărmana mea fată cu mintea tulburată, zise Gherland cu cea mai răbdătoare voce. *Vrăjitoarea* o ia. Noi doar facem ce ni s-a spus. Mama scoase un sunet gutural, din adâncul pieptului, ca un urs furios.

Gherland puse mâna pe umărul soţului dezorientat şi îl strânse cu blândeţe.

— Se pare că ai dreptate, băiete dragă: soţia ta a înnebunit cu adevărat, zise el, străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă furia din spatele aparentei îngrijorări. Un caz rar, desigur, dar nu fără precedent. Trebuie să reacţionăm cu înţelegere. Are nevoie de grijă, nu de dojană.

— MINCINOSULE! scuipă femeia.

Fata începu să plângă, iar femeia se căţără mai sus încă, puse câte un picior pe două grinzi paralele şi se sprijini cu spinarea de acoperişul înclinat, încercând să se

aşeze astfel încât să nu poată fi ajunsă în timp ce alăpta. Fetiţa se potoli cât ai clipi.

— Dacă o luaţi, mârâi femeia, eu o s-o găsesc. O s-o găsesc şi o s-o aduc înapoi. Să vedeţi dacă nu.

— Vei da piept cu Vrăjitoarea? râse Gherland. De una singură? Vai de tine, suflet rătăcit şi demn de milă, adăugă el.

Vorbele îi erau mieroase, dar faţa îi dogorea ca jarul.

— Durerea te-a făcut să-ţi pierzi judecata. Şocul ţi-a zdruncinat sărmana minte. N-are a face. Te vom vindeca, draga mea, cât de bine ne stă în puteri. Gărzi!

Pocni din degete şi în încăpere se revărsară paznici înarmaţi. Era o unitate specială, asigurată ca de obicei de Surorile Stelei. Aveau în spate arcuri cu săgeţi şi săbii ascuţite la cingătoare. Purtau părul lung, împletit şi înfăşurat strâns în jurul mijlocului, o mărturie a anilor de studiu şi pregătire de luptă petrecuţi în vârful Turnului. Chipurile le erau împietrite şi neînduplecate, iar Seniorii, în ciuda puterii şi staturii lor, se traseră mai departe de ele. Surorile reprezentau o forţă de speriat. Nu te puneai cu ele.

— Luaţi copilul din ghearele nebunei şi conduceţi-o pe sărmana femeie în Turn, ordonă Gherland, apoi se uită la mama de pe grinzi, care devenise brusc foarte palidă. Surorile Stelei ştiu cum să se poarte cu oamenii cu minţile rătăcite, draga mea, adăugă el. Sunt sigur că n-o să te doară deloc.

Gărzile erau eficiente, calme şi absolut neîndurătoare. Mama nu avea nicio şansă. În doar câteva clipe se trezi înşfăcată, legată fedeleş și dusă de-acolo. Urletele femeii răsunară prin oraşul cufundat în tăcere şi se opriră brusc după ce uşile mari de lemn ale Turnului se trântiră în urma ei, ferecând-o înăuntru.

Fetiţa, pe de altă parte, odată mutată în braţele Marelui Senior, scânci scurt, apoi îşi îndreptă atenţia spre faţa pungită dinaintea ochilor ei, toată numai cute şi pliuri tremurătoare. Avea o expresie solemnă, calmă, sceptică şi

vie, care îl împiedica pe Gherland să se uite în altă parte. Avea bucle negre şi ochi negri. Piele strălucitoare ca chihlimbarul şlefuit. În mijlocul frunţii avea un semn din naştere în formă de crai-nou. Mama avea şi ea un semn asemănător. Înţelepciunea populară susţinea mereu că astfel de persoane erau deosebite. Lui Gherland nu-i plăcea folclorul în general, dar îi displăcea cu atât mai mult când le băga în cap cetăţenilor din Protectorat să se creadă mai cu moţ decât erau. Se încruntă mai tare şi se aplecă mai aproape, cu sprâncenele încreţite. Fetiţa scoase limba.

„Oribil prunc”, se gândi Gherland.

— Domnilor, e vremea, zise el cât mai ceremonios cu putinţă.

Copilul alese exact momentul acela ca să lase pe roba lui Gherland o pată mare, caldă, udă. Seniorul se prefăcu că n-o observă, dar în sinea lui spumega.

Fetiţa o făcuse intenţionat. Bărbatul era sigur. Ce prunc revoltător!

Procesiunea se dovedi ca de obicei mohorâtă, înceată şi insuportabil de trudnică. Gherland simţea că îl apucau năbădăile de nerăbdare. Dar după ce porţile Protectoratului li se închiseră în spate şi cetăţenii se întoarseră cu progeniturile lor posomorâte la căsuţele lor cenuşii, Seniorii grăbiră pasul.

— De ce alergăm, unchiule? întrebă Antain.

— Taci, băiete, şi ţine pasul! şuieră Gherland.

Nimănui nu-i plăcea să se afle în pădure departe de Drum. Nici măcar Seniorilor. Nici măcar lui Gherland. Zona din apropierea zidurilor Protectoratului era destul de sigură. Teoretic. Dar toată lumea cunoştea pe câte cineva care se îndepărtase din greşeală prea mult. Şi căzuse într-o dolină. Sau călcase într-un vulcan fierbinte de noroi unde îi clocotise pielea. Sau dăduse peste o văioagă cu aer stricat şi nu se mai întorsese niciodată. Pădurea era periculoasă.

Urmară o potecă şerpuită până într-o vale mică,

înconjurată de cinci copaci foarte bătrâni cărora li se spunea Slujnicele Vrăjitoarei. Poate să fi fost şase. „Dar până acum nu erau cinci?” Gherland se uită bine la copaci, îi numără şi clătină din cap. Erau şase. Nu conta. Pădurea îl zăpăcea şi pe el de cap. Copacii aceia erau vechi de când lumea.

Locul din cercul de copaci era plin de muşchi moale, iar Seniorii lăsară fetiţa acolo, străduindu-se să n-o privească. Se întorseseră deja cu spatele şi se grăbeau să plece, dar cel mai tânăr membru al Consiliului îşi drese vocea.

— O lăsăm pur şi simplu aici? întrebă Antain. Aşa se face?

— Da, nepoate, zise Gherland. Aşa se face.

Simţi că un val de oboseală îl apăsa pe umeri ca un jug. Simţea cum spinarea începea să i se încovoaie.

Antain se ciupi de gât, un tic nervos de care nu se putea dezbăra.

— N-ar trebui s-o aşteptăm pe Vrăjitoare?

Ceilalţi Seniori tăcură stânjeniţi.

— Ce-ai spus? întrebă Raspin, cel mai ramolit dintre Seniori.

— Păi, sunt sigur că…

Vocea lui Antain se stinse.

— Sunt sigur că ar trebui s-o aşteptăm pe Vrăjitoare, zise el încet. Ce s-ar alege de noi dacă vin mai întâi sălbăticiunile din pădureşi-o înfulecă pe fetiţă?

Ceilalţi Seniori se uitară toţi la Marele Senior, cu buzele ferecate.

— Din fericire, nepoate, zise el repede, trăgându-l deoparte pe băiat, n-am avut niciodată problema asta.

— Dar… începu Antain, ciupindu-se iarăşi de gât atât de tare, încât îi rămase semn.

— Dar nimic, zise Gherland, ţinându-l pe băiat de spate cu o mână hotărâtă, pe când se întorcea cu paşi mari pe poteca bine bătătorită.

Şi uite-aşa, Seniorii se îndepărtară unul câte unul,

lăsând copilul în urma lor.

Plecau conştienţi cu toţii, în afară de Antain, că nu se punea problema *dacă* fetiţa va fi mâncată de animale, din moment ce ştiau sigur vă *va fi*.

O lăsaseră acolo ştiind sigur că *nu exista* nicio vrăjitoare. Nu existase niciodată vreuna. Exista doar o pădure periculoasă cu un singur drum şi existau nişte Seniori care se agăţau de modul de viaţă de care se bucuraseră generaţii în şir. Vrăjitoarea – adică credinţa în ea – exista numai pentru oamenii speriaţi, pentru oamenii înrobiţi, pentru oamenii supuşi care-şi duceau zilele într-o negură întristătoare, în norii suferinţei care le amorţea simţurile şi le înnegura mintea. Asta convenea de minune domniei împovărătoare a Seniorilor. Ceva neplăcut, desigur, dar de care nu se puteau lipsi.

Încă mai auzeau scâncetele copilului în timp ce se strecurau printre copaci, dar curând plânsul fu acoperit de foşnetele mlaştinii, de ciripitul păsărilor şi de trosnetele arborilor din pădure. Iar fiecare Senior era cât se poate de sigur că fetiţa nu avea să apuce dimineaţa şi că ei n-o vor mai auzi niciodată, n-o vor mai vedea niciodată şi nu se vor mai gândi la ea niciodată.

O credeau pierdută pe vecie.

Dar se înşelau, desigur.

3

În care o Vrăjitoare vrăjeşte din greşeală un prunc în mijlocul pădurii era un smârc mic plin de bulbuci, sulfuros şi otrăvicios, hrănit şi încălzit de un vulcan subteran fără astâmpăr, deşi adormit, şi acoperit cu o mocirlă vâscoasă a cărei culoare se schimba din verde ca otrava în albastru strălucitor sau în roşu ca sângele, în funcţie de momentul din an. În ziua aceea, foarte aproape de cea care în Protectorat însemna Ziua Sacrificiului, iar în restul lumii Ziua Copiilor Stelari, verdele tocmai începea să se transforme treptat în albastru.

La marginea smârcului, chiar lângă stuful înflorit crescut din noroi, o femeie foarte bătrână se sprijinea într-

un baston noduros. Era mică, îndesată şi cu niscaiva burtă, îşi strânsese părul cărunt şi creţ într-un coc împletit şi gros, iar din locurile mărunţele rămase între şuviţele împletite îi creşteau frunze şi flori. Pe chip, în ciuda unei umbre de iritare, ochii bătrâni îşi păstraseră destulă strălucire, iar gura mare şi turtită parcă zâmbea. Din anumite unghiuri semăna puţin cu un broscoi enorm şi blajin.

O chema Xan. Ea era Vrăjitoarea.

— Crezi că te poţi ascunde de mine, monstru caraghios? mugi ea spre mlaştină. Nici vorbă să nu ştiu unde eşti. Ieşi afară *în clipa asta* şi cere-ţi iertare.

Se sili să-şi schimbe expresia în ceva care semăna a încruntătură.

— Dacă nu, te *fac eu* să ieşi!

Deşi nu avea cu adevărat putere asupra monstrului cu pricina, la cât era de bătrână, avea totuşi puterea să facă smârcul să-l scuipe afară ca pe un gogoloi de flegmă rămas în gât. N-ar fi fost nevoie decât să dea scurt din mâna stângă şi să-şi scuture genunchiul drept.

Se strădui din nou să se uite fioros.

— VORBESC SERIOS! tună ea.

Apa vâscoasă bolborosi şi se învolbură, lăsând să iasă la iveală deasupra suprafeţei verzi-albăstrui capul monstrului mlaştinii. Clipi cu unul din ochii lui mari, pe urmă cu celălalt, apoi îi ridică pe amândoi spre cer.

— Nu da ochii peste cap la mine, tinere, pufni bătrâna.

— Vrăjitoareo, murmură monstrul, cu gura încă pe jumătate în apa groasă. Sunt cu multe veacuri mai bătrân decât tine.

Buzele lui mari făcură un balon de alge lipicioase. „De-a dreptul cu milenii”, se gândi el. „Dar cine mai stă să numere?”

— Nu cred că-mi place tonul tău, zise Xan şi ţuguie buzele până când făcu din ele un trandafiraş bine strâns în mijlocul feţei.

Monstrul îşi drese glasul.

— Aşa cum foarte bine a spus Poetul, dragă doamnă, „Nu dau un rah…”

— GLERK! strigă îngrozită Vrăjitoarea. Ai grijă cum vorbeşti!

— Scuze, zise Glerk amabil, deşi nu-i păsa deloc.

Îşi puse încet amândouă rândurile de braţe pe noroiul de la mal, înfigându-şi bine în mocirlă fiecare palmă cu câte şapte degete. Gemu şi se împinse afară, pe iarbă. „Pe vremuri era mai uşor”, se gândi el. Deşi nici în ruptul capului nu-şi amintea când.

— Fyrian e colo în luminiş, plânge de-i sar ochii din cap, sărmanul, zise Xan fierbând.

Glerk oftă din rărunchi. Xan înfipse bastonul în pământ, făcându-l să scoată scântei din vârf şi luându-i prin surprindere pe amândoi. îl fulgeră cu privirea pe monstrul mlaştinii.

— Iar tu eşti pur şi simplu *rău*. El nu-i decât un copil, până la urmă, clătină din cap Vrăjitoarea.

— Draga mea Xan, zise Glerk simţind un huruit profund în piept care, spera el, suna impunător şi dramatic, şi nu ca al cuiva pe care îl paşte răceala. *Şi el* este mai bătrân decât tine. Şi ar fi timpul să…

— Ei, ştii ce vreau să spun. Şi, oricum, i-am promis maică-sii.

— De cinci sute de ani, cu aproximaţie de un deceniu sau două, dragonaşul ăsta stăruie în aceleaşi tâmpenii pe care tu, draga mea, le hrăneşti şi le perpetuezi, în ce fel îl ajută asta? Nu este un Dragon Pur şi Simplu Enorm. În acest moment nu există niciun semn că va deveni vreodată. Dar nu-i nicio ruşine să fii un Dragon Mic şi Drăguţ. Mărimea nu înseamnă totul, ştii şi tu. Face parte dintr-o specie străveche şi onorabilă care a dat unii dintre cei mai mari gânditori ai celor Şapte Ere. Are de ce să fie mândru.

— Mama lui mi-a spus foarte clar… începu Xan, dar monstrul o întrerupse.

— În orice caz, a trecut de mult vremea să-şi afle

moştenirea şi locul în lume. I-am susţinut fanteziile mult mai mult decât ar fi trebuit. Dar acum…

Glerk îşi lipi toate cele patru braţe de pământ şi îşi coborî fundul masiv sub curbura spinării, îşi lăsă coada grea să i se încolăcească în jur ca o cochilie enormă şi lucioasă de melc, apoi îi îngădui burdihanului să-i atârne peste picioarele îndoite.

— Nu ştiu, draga mea. Ceva s-a schimbat.

Peste faţa lui umedă trecu un nor, dar Xan clătină din cap.

— Na, că o luăm de la capăt, zise ea batjocoritor.

— Aşa cum a spus Poetul, „O, Pământ de-a pururi schimbător…”

— Dă-l naibii de Poet. Du-te şi cere-ţi iertare. Acum, imediat. Eşti un model pentru el, zise Xan, apoi se uită la cer. Eu trebuie să zbor, dragă. Am întârziat deja. *Te rog*. Contez pe tine.

Glerk se duse greoi spre Vrăjitoare, care îi puse o palmă pe obrazul mare. Deşi era în stare să meargă în două picioare, prefera deseori să meargă în toate cele şase membre – sau şapte, dacă se folosea ocazional de coadă, ori în cinci, când întindea o mână să culeagă o floare deosebit de parfumată şi s-o ducă la nas, sau când culegea pietre, sau când cânta o melodie greu de uitat la un fluier cioplit chiar de el. Îşi lipi fruntea masivă de fruntea subţire a lui Xan.

— Te rog să fii cu băgare de seamă, zise el răguşit, în ultima vreme m-au bântuit nişte vise negre. Îmi fac griji pentru tine când eşti plecată.

Xan ridică din sprâncene, iar Glerk îşi trase faţa mai departe, mormăind încet.

— Bine, zise el. O să-i întreţin iluzia prietenului nostru Fyrian. „Calea spre Adevăr se află în inima visătoare”, ne spune Poetul.

— Aşa te vreau! zise Xan.

Ţocăi din buze şi îi trimise monstrului o bezea. Se împinse în sus şi înainte în mânerul bastonului şi dispăru

iute prin vegetaţie.

În ciuda credinţei ciudate a oamenilor din Protectorat, pădurea nu era câtuşi de puţin blestemată şi nici vrăjită în vreun fel. Dar periculoasă era. Vulcanul de sub ea, destul de plat, dar incredibil de larg, era înşelător. Bolborosea prin somn, înfierbânta gheizerele până explodau şi frământa necontenit crăpăturile din pământ până ajungeau adânci de nu le mai găsea nimeni fundul. Clocotea izvoarele, clocea noroiul şi înghiţea cascade în gropi adânci, doar ca să le facă să apară din nou la distanţă de kilometri. Existau cratere care împrăştiau mirosuri insuportabile, altele care aruncau cenuşă şi altele din care părea să nu iasă nimic, dar oamenilor li se învineţeau buzele şi unghiile de la aerul stricat şi începea să se învârtă lumea cu ei.

Pentru un om obişnuit, singura trecere sigură prin pădure era Drumul, aflat de-a lungul unei margini stâncoase înălţate şi netezite cu timpul. Drumul nu se transforma pe neaşteptate, nu se mişca sub picioare şi nu bolborosea niciodată. Din nefericire, era deţinut şi exploatat de un grup de bandiţi şi de mardeiaşi din Protectorat. Xan nu mergea niciodată pe Drum. Nu-i plăceau bandiţii. Nici mardeiaşii. Şi oricum cereau o taxă prea mare. Sau cel puţin aşa era când verificase ea ultima oară. Trecuseră mulţi ani de când umblase pe-acolo, vreo două secole. Îşi croise însă propriul drum prin pădure folosind un amestec de magie, ştiinţă şi bun-simţ.

Călătoriile ei prin pădure nu erau câtuşi de puţin uşoare. Dar erau necesare. O aştepta un copil chiar lângă Protectorat. Un copil a cărui viaţă depindea de sosirea ei, deci trebuia să ajungă acolo la timp.

De când ţinea Xan minte, în fiecare an cam la aceeaşi vreme, o mamă din Protectorat îşi abandona pruncul în pădure, probabil ca să moară. Xan habar n-avea de ce. Şi n-o judeca. Dar nici nu avea de gând să lase pradă morţii sărmanul omuleţ. Aşa că în fiecare an se ducea în crângul acela de sicomori, lua în braţe pruncul abandonat şi îl

ducea de cealaltă parte a pădurii, în unul dintre Oraşele Libere de la celălalt capăt al Drumului. Erau locuri vesele acelea. Şi iubeau copiii.

La un cot al potecii începură să se vadă zidurile Protectoratului. Paşii iuţi ai lui Xan încetiniră până când abia dacă se mai ţâra. Protectoratul însuşi era un loc descurajant – aer rău, apă rea, suferinţă adunată ca un nor deasupra acoperişurilor caselor. Simţi în oase o tristeţe apăsătoare ca un jug.

„Iei pruncul şi pleci” îşi reaminti Xan, la fel ca în fiecare an.

De-a lungul timpului începuse să vină cumva pregătită – o păturică tricotată din cea mai moale lână de miel ca să învelească copilul şi să-i ţină cald, nişte scutece pentru fundul ud, o sticlă sau două cu lapte de capră, să-i umple burtica. Când laptele de capră se termina (şi se termina de fiecare dată – drumul era lung, iar laptele cântărea greu), Xan făcea ce-ar fi făcut orice vrăjitoare înţeleaptă: aştepta să se întunece până apăreau stelele, ridica mâna şi le aduna între degete lumina ca pe nişte fire mătăsoase din pânză de păianjen, apoi hrănea copilul cu ele. Lumina stelelor, aşa cum ştie orice vrăjitoare, este o mâncare minunată pentru un prunc în creştere, îţi trebuie ceva îndemânare şi talent ca s-o aduni (talent vrăjitoresc, pentru început), dar copiii o înfulecă bucuroşi. Cresc dolofani, sătui şi *strălucesc*.

N-a durat mult până când Oraşele Libere au început să trateze venirea anuală a Vrăjitoarei ca pe o sărbătoare. Copiii aduşi de ea, cu pielea şi ochii lucind de lumina stelelor, erau consideraţi o binecuvântare. Xan zăbovea cu răbdare şi alegea familia potrivită pentru fiecare copil, asigurându-se că felul lor de-a fi, înclinaţiile şi simţul umorului erau potrivite pentru mica viaţă îngrijită de ea pe parcursul unei călătorii atât de lungi.

Copiii Stelari, cum li se spunea, se transformau din prunci veseli în adolescenţi buni şi în adulţi generoşi. Erau educaţi, cu sufletul deschis şi împliniţi. Iar când mureau de

bătrâneţe, mureau bogaţi.

Xan ajunse în crâng şi nu văzu niciun copil acolo, dar era încă devreme. Şi ea obosise. Se duse la unul dintre copacii rămuroşi şi se rezemă de el, inspirând mirosul de lut al scoarţei prin ciocul moale al nasului.

— Mi-ar prinde bine un pui de somn, zise ea cu voce tare.

Era cât se poate de adevărat. Călătoria până acolo fusese lungă şi obositoare, iar cea care urma era mai lungă încă. Şi mai obositoare. Mai bine să se odihnească puţin. Şi atunci, cum făcea adesea când voia un strop de pace şi linişte departe de casă, Vrăjitoarea Xan se transformă în copac – unul rămuros, cu frunze, cu licheni şi coajă zgrunţuroasă, asemănător la vedere şi la pipăit cu restul sicomorilor bătrâni care înconjurau mica poiană. Şi aşa, copac, adormi.

Nu auzi procesiunea.

Nu auzi protestele lui Antain, nici tăcerea stânjenită a Consiliului, nici tirada morocănoasă a Marelui Senior Gherland.

Nu auzi nici gânguritul pruncului. Sau scâncetele. Sau plânsul.

Dar când copilul deschise gura şi zbieră din rărunchi, Xan tresări şi se trezi.

— Vai, steaua mea scumpă, zise ea cu voce rămuroasă, zgrunţuroasă şi frunzoasă, pentru că nu apucase încă să se transforme la loc. N-am văzut că zaci acolo!

Fetiţa nu se arătă impresionată. Continuă să dea din picioare, să bată aerul cu mâinile, să urle şi să plângă. Era roşie la faţă şi tare supărată şi avea pumnişorii strânşi. Semnul din naştere de pe frunte se întunecase periculos.

— Mai aşteaptă doar o clipă, draga mea. Mătuşica Xan vine cât de repede poate.

Şi se străduia. Transformarea e o treabă complicată, chiar şi pentru cineva experimentat precum Xan. Crengile începură să i se retragă în spinare una câte una, în timp ce

încreţiturile scoarţei de copac erau înghiţite rând pe rând de încreţiturile ridurilor ei.

Xan se sprijini în baston şi îşi răsuci umerii de câteva ori ca să scape de înţepeneala gâtului – întâi un umăr, apoi celălalt. Se uită în jos la copil, care se mai liniştise şi se uita acum la Vrăjitoare la fel cum se uitase la Marele Senior, cu o privire calmă, scrutătoare, tulburătoare. Genul de privire care atinge coardele bine întinse ale sufletului şi le ciupeşte ca pe coardele unei harpe. Vrăjitoarei aproape că i se tăie respiraţia.

— Biberon, zise Xan, încercând să nu bage în seamă armonia care îi suna în oase. Ai nevoie de biberon.

Se căută apoi prin nenumăratele ei buzunare după o sticlă cu lapte de capră gata pregătită pentru o burtică flămândă.

Xan mişcă din gleznă şi făcu o ciupercă să se mărească până ajunse cât un taburet numai bun de stat pe el. Sprijini greutatea caldă a pruncului de umflătura moale a burţii ei şi aşteptă. Crai-noul de pe fruntea copilului reveni la o nuanţă plăcută de roz, iar buclele negre îi încadrau ochii şi mai negri. Faţa îi strălucea ca un giuvaier. Era liniştită şi mulţumită, dar tot o sfredelea cu privirea pe Xan, ca nişte rădăcini de copac care s-ar înfige bine în pământ. Xan protestă.

— Ei, n-are rost să mă priveşti în felul ăsta, zise ea. Nu te pot duce înapoi unde ai trăit până acum. Ce-a fost s-a terminat, mai bine ai uita. Hai, taci, adăugă ea, pentru că fetiţa începuse să scâncească. Nu plânge. O să-ţi placă mult locul unde mergem. Asta după ce mă hotărăsc în ce oraş te duc. Toate sunt frumoase. O să-ţi placă şi noua ta familie, am eu grijă.

Dar chiar când spunea asta Xan simţi o împunsătură în inima ei bătrână. Deveni dintr-odată inexplicabil de tristă. Fetiţa lăsă sticla şi se uită la ea cu o expresie curioasă. Vrăjitoarea ridică din umeri.

— Nu mă întreba, zise ea. Habar n-am de ce te-au lăsat în mijlocul pădurii. Nu înţeleg nici jumătate din

lucrurile pe care le fac oamenii, iar cu cealaltă jumătate nu-mi bat capul. Dar n-o să te las în niciun caz aici, pe jos, să te mănânce vreo nevăstuică. Te aşteaptă lucruri mai bune în viaţă, copilă nepreţuită.

Cuvântul *nepreţuită* îi puse lui Xan un nod ciudat în gât. Nu înţelegea şi gata. Tuşi să-şi cureţe plămânii bătrâni şi îi zâmbi fetiţei. Se aplecă şi îşi lipi buzele de fruntea ei. Întotdeauna îi săruta pe bebeluşi. Cel puţin parcă aşa îşi amintea. Creştetul copilului mirosea a aluat de pâine şi a lapte covăsit. Xan închise ochii, doar pentru o clipă, şi clătină din cap.

— Gata, zise ea răguşit. Mergem să vedem lumea, da?

Pe urmă, legând bine fetiţa la piept într-o eşarfă, Xan o porni prin pădure, fluierând în timp ce mergea.

S-ar fi îndreptat direct spre Oraşele Libere. Cel puţin aşa intenţiona.

Dar undeva era o cascadă care i-ar fi plăcut fetiţei. Şi un ţanc de piatră cu o privelişte deosebită. Xan îşi dădu seama că voia să-i spună poveşti fetiţei. Şi să-i cânte. Cum îi povestea şi îi cânta, începu să meargă mai încet, tot mai încet. Vrăjitoarea dădu vina pe vârsta ei venerabilă, pe durerea de şale, pe foiala copilului, dar nimic nu era adevărat.

Descoperi că se tot oprea doar ca să aibă ocazia s-o scoată pe fetiţă din eşarfă şi să se uite în ochii ei adânci şi negri.

Xan făcea în fiecare zi ocoluri tot mai mari. Se întorcea, mergea în cerc, şerpuia. Traseul ei prin pădure, de obicei aproape la fel de drept ca Drumul însuşi, era acum o încâlceală aiuritoare, fără înţeles. Noaptea, după ce laptele de capră se termina, Xan aduna cu degetele funigeii razelor de stele, iar fetiţa îi mânca mulţumită. Cu fiecare înghiţitură de lumină stelară, privirea copilei devenea tot mai întunecată. Universuri întregi ardeau în ochii aceia, galaxii după galaxii.

După a zecea noapte, călătoria care dura de obicei

trei zile şi jumătate nu ajunsese nici măcar la sfertul ei. Luna în creştere răsărea în fiecare noapte tot mai devreme, dar Xan nu-şi bătea capul cu ea. Se întindea, aduna raze de stele şi nu băga în seamă luna.

Există vrajă în lumina stelelor, nu încape vorbă. Ştie toată lumea. Dar, din cauză că are de străbătut o distanţă atât de mare, magia din această lumină este fragilă şi difuză, întinsă în firele cele mai delicate. Lumina stelară are în ea destulă magie cât să hrănească un copil şi să-l mulţumească, iar în cantităţi mari poate chiar să trezească ce-i mai bun în sufletul şi în mintea acelui copil. Ajunge cât să *binecuvânteze*, dar nu *să te vrăjească*.

Cu lumina lunii însă, altfel stau lucrurile.

Lumina lunii este *vrajă curată*. Întrebaţi pe cine vreţi.

Xan nu-şi putea lua ochii din ochii copilei. Sori, stele şi meteori. Pulberea nebuloaselor. Explozii originare, găuri negre şi Spaţiul cel fără de sfârşit. Iar luna creştea, mare, rotundă şi strălucitoare.

Xan întinse mâna. Nu se uita la cer. Nu observă luna.

(*Oare să fi observat cât de grea părea lumina pe degete*? *Cât de lipicioasă*? *Cât de dulce*?)

Flutură degetele deasupra capului. Lăsă mâna jos abia când n-o mai putu ţine.

(*Oare să fi observat greutatea vrăjii care îi vibra în încheietură*? *Şi-a spus că nu. Şi-a spus-o iar şi iar şi iar până când a părut adevărat.*)

Iar fetiţa a mâncat. Şi a mâncat. Şi a mâncat. Şi a mâncat. Şi dintr-odată a străbătut-o un fior şi s-a îndoit în braţele lui Xan. Şi a ţipat – o singură dată. Foarte tare. Iar pe urmă a oftat mulţumită şi a adormit pe loc, lipită de burta moale a Vrăjitoarei.

Xan s-a uitat la cer şi a simţit lumina lunii căzându-i pe faţă.

— Vai de mine, şopti ea.

Luna devenise plină fără ca ea să fi băgat de seamă. Şi încărcată cu o magie puternică. O singură sorbitură din lumina ei ar fi fost de-ajuns, iar copila înghiţise… *în fine*.

Mai mult de una.

Lacomă mică!

În orice caz, datele problemei erau la fel de clare ca luna care strălucea deasupra copacilor. Copila devenise *vrăjită*. Nu exista îndoială. Iar asta complica lucrurile şi mai tare decât înainte.

Xan se aşează turceşte pe jos şi puse fetiţa în îndoitura genunchiului. Nu risca s-o trezească. Pentru multe ore de-acum înainte. Îşi trecu degetul prin buclele ei negre, încă se simţea cum îi pulsa vraja sub piele, cum i se strecura fir cu fir printre celule, prin ţesuturi, cum îi umplea oasele. Cu timpul urma să devină schimbătoare, dar nu pentru totdeauna, desigur. Xan îşi amintea însă bine de la vrăjitorii care o crescuseră pe ea că nu-i deloc uşor să educi un copil cu puteri magice. Se grăbiseră să i-o spună şi profesorii. Iar Zosimos, tutorele ei, i-o spunea tot timpul. „Să-i dai puteri magice unui copil este ca şi cum ai pune o sabie în mâna unui prunc – prea multă putere şi prea puţină judecată. Nu vezi în ce hal mă îmbătrâneşti, fato?” repeta el necontenit.

Avea dreptate. Copiii vrăjiţi erau periculoşi. Nu putea lăsa fetiţa în grija oricui, clar!

— Iubito, zise ea, nu-i aşa că ai devenit o bătaie de cap de două ori mai mare?

Copila respiră adânc pe nas. Pe buzele ei ca un bobocel de trandafir tremura un mic zâmbet. Xan îşi simţi inima săltându-i în piept şi o strânse mai bine în braţe.

— Luna, zise ea. O să te cheme Luna. Iar eu o să fiu bunica ta. Vom fi o familie.

Imediat ce rosti aceste vorbe, Xan ştiu că era adevărat. Cuvintele vibrau în aerul dintre ele, mai puternice decât orice vrajă.

Vrăjitoarea se ridică, legă iar fetiţa la piept cu eşarfa şi începu lungul drum spre casă, întrebându-se cum o să-i explice toată treaba lui Glerk.

4

În care n-a fost decât un vis

Pui prea multe întrebări.

Nu ştie nimeni ce face Vrăjitoarea cu copiii pe care îi ia. Nu întreabă nimeni. Nu putem *întreba, nu pricepi1*? *Doare prea tare.*

Bine. Îi mănâncă. Eşti mulţumit?

Nu. Nu asta cred eu.

Mama mi-a spus că le mănâncă sufletele şi că trupurile lor fără suflet bat după aceea veşnic pământul în lung şi-n lat. Nu pot să moară. Nu pot să trăiască. Au ochii goi, feţele fără expresie şi cutreieră *fără ţintă. Nu cred că-i adevărat. Altfel i-am fi văzut, nu*? *Am fi văzut măcar un trup din ăsta umblând fără rost, în atâţia ani.*

Bunica mi-a spus că îi ţine sclavi. Că trăiesc în catacombe sub castelul ei uriaş din pădure, că muncesc la maşinăriile de aburi ale mlaştinii, că amestecă în cazanele ei imense şi îi îndeplinesc poruncile de dimineaţă până noaptea. Dar eu nici asta nu cred că-i adevărat. Dacă era, cu siguranţă reuşea să fugă măcar unul. În atâţia ani, unul dintre ei ar fi găsit clar un mod să se întoarcă acasă. Deci, nu. Nu cred că sunt ţinuţi în sclavie.

Eu de fapt nu cred nimic. N-am ce să cred.

Uneori am un vis. Despre fratele tău. Ar fi avut acum optsprezece ani. Nu. Nouăsprezece. În vis îmi apare cu părul negru, faţa strălucitoare şi stele în ochi. Visez că atunci când zâmbeşte se face lumină pe kilometri în jur. Astă-noapte am visat că aştepta o fată lângă un copac. Că i-a spus pe nume, a luat-o de mână şi i-a bătut inima tare când a sărutat-o.

Poftim1? *Nu. Nu plâng. De ce să plâng*? *Ce prostie*!

Oricum, n-a fost decât un vis.

5

În care monstrul mlaştinii se îndrăgosteşte din greşeală

Glerk nu era de acord şi a spus-o din prima zi când a venit copila.

Pe urmă a mai spus-o o dată ziua următoare.

Şi următoarea.

Şi următoarea.

Xan refuza să-i dea ascultare.

— Bebeluşi, bebeluşi, bebeluşi, cânta Fyrian.

El era extrem de încântat. Dragonul cel mărunţel se aşeza pe creanga de deasupra uşii căsuţei din copac a vrăjitoarei Xan, îşi desfăcea cât de larg putea aripile multicolore şi îşi întindea gâtul lung spre cer. Avea voce puternică, vibrantă şi fioros de falsă. Glerk îşi acoperea urechile.

— Bebeluşi, bebeluşi, bebeluşi, BEBELUŞI, continuă Fyrian. Ah, ce-mi plac bebeluşii!

Nu mai văzuse niciodată un bebeluş, cel puţin nu-şi aducea aminte, dar asta nu-l împiedica pe dragon să-i adore nespus.

De dimineaţă şi până noaptea Fyrian cânta, Xan se agita, dar nimeni, i se părea lui Glerk, nu asculta de vocea raţiunii. Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, întreaga lor reşedinţă se schimbase radical: pe o frânghie de rufe proaspăt întinsă atârnau la uscat scutece, hăinuţe de copil şi boneţele; sticle noi-nouţe stăteau să se scurgă pe un raft proaspăt construit lângă un lavoar abia instalat; fusese procurată o capră nouă (Glerk nu ştia prin ce mijloace), iar Xan avea ulcioare diferite pentru laptele de băut, cel de făcut brânză şi cel de făcut unt; şi, ca din senin, podeaua era înţesată cu jucării. Glerk călcase rău nu doar o dată pe o morişcă colţuroasă de lemn care îi smulsese urlete de durere. I se făcea mereu semn să tacă sau să plece din cameră, pentru că altfel trezea copilul, sau speria copilul, sau îl plictisea de moarte cu poezii.

La sfârşitul celei de-a treia săptămâni, Glerk se săturase de tot.

— Xan, zise el. Mă văd nevoit să insist să nu te îndrăgosteşti de copil.

Bătrâna pufni, dar nu răspunse nimic.

Glerk se încruntă.

— Serios. Îţi interzic.

Vrăjitoarea râse tare. Fetiţa râse şi ea. Erau un grup

de admiraţie reciprocă format din două persoane, iar Glerk nu suporta treaba asta.

— Luna! cântă Fyrian, intrând în zbor pe uşa deschisă, apoi se învârti în jurul camerei ca o pasăre căutătoare afonă. Luna, Luna, Luna, LUNA!

— Gata cu cântatul! răbufni Glerk.

— Nu trebuie să pleci urechea la el, Fyrian dragă, zise Xan. Cântatul e bun pentru copii. Toată lumea ştie.

Fetiţa dădu din picioare şi gânguri. Fyrian se aşeză pe umărul lui Xan şi fredonă în continuare fals. Era un progres, nici vorbă, dar nu foarte mare.

Glerk mormăi nemulţumit.

— Ştii ce spune Poetul despre Vrăjitoarele care cresc copii? întrebă el.

— Nici nu-mi trece prin cap ce-ar putea spune un poet despre copii şi Vrăjitoare, dar n-am nicio îndoială că-i ceva miraculos de profund. Glerk, îmi dai te rog sticla aceea? zise ea, uitându-se în jur.

Xan stătea turceşte pe podeaua aspră din scânduri cu copilul în adâncitura din poala fustei.

Glerk se apropie, se aplecă spre fetiţă şi o privi sceptic. Micuţa îşi îndesase un pumn în gură şi printre degete îi curgea salivă. Flutură din cealaltă mână spre monstru. Buzele roz i se deschiseră într-un zâmbet larg în jurul degetelor ude.

„Face asta intenţionat”, se gândi el şi încercă să se împotrivească propriului zâmbet care i se lăţea pe fălcile jilave. „Se preface adorabilă printr-un vicleşug mârşav ca să-mi facă mie în ciudă. Ce copil rău!”

Luna ţipă veselă şi dădu din picioruşe. Ochii ei prinseră privirea monstrului mlaştinii şi străluciră ca stelele.

„Să nu te îndrăgosteşti de copil”, îşi porunci Glerk. Încerca să fie neînduplecat.

Apoi îşi drese vocea.

— *Poetul*, zise el subliniind cuvântul şi mijind ochii la fetiţă, nu spune *nimic* despre Vrăjitoare şi copii.

— I-auzi, zise Xan şi atinse nasul fetiţei cu nasul ei, făcând-o să râdă, pe urmă încă o dată şi încă o dată. În cazul ăsta bănuiesc că n-avem de ce să ne îngrijorăm. *Nu, n-avem*! adăugă cu voce subţirică şi cântată, iar Glerk îşi dădu peste cap ochii enormi.

— Draga mea Xan, îţi scapă esenţialul.

— Iar ţie, de la atâta pufnit şi ţâfnă, îţi scapă copilăria. Fetiţa va rămâne aici şi cu asta, basta. Puii de om sunt micuţi doar o clipă, cresc cât ar bate o dată din aripi un colibri. Bucură-te de ea, Glerk! Bucură-te sau cară-te!

Spuse asta fără să-l privească, dar Glerk simţi o răceală aspră venind dinspre umărul Vrăjitoarei şi asta aproape că-i frânse inima.

— Ei bine, mie-mi place de ea, zise Fyrian.

Stătea cocoţat pe umărul lui Xan şi se uita cu interes cum copila gângurea şi dădea din picioare. N-avea voie să se apropie mai mult. Pentru siguranţa amândurora, îi explicase Xan. Fetiţa, plină ochi de vrajă, semăna cu un vulcan adormit: energia internă, căldura şi forţa se adunau în timp şi puteau erupe fără avertisment. Xan şi Glerk erau în mare parte insensibili la aburii magiei (Xan din cauza priceperii, iar Glerk pentru că era mai bătrân decât magia însăşi şi nu-şi pleca mintea la astfel de prostii), aşa că n-aveau de ce să-şi facă griji prea mari. Dar Fyrian era delicat. În plus, Fyrian sughiţa des. Iar sughiţurile lui se lăsau de obicei cu flăcări.

— Nu te apropia prea tare, Fyrian. Stai în spatele mătuşii Xan, dragă.

Fyrian se ascunse în spatele perdelei de păr creţ a bătrânei şi se uită la copil cu un amestec de teamă, invidie şi dorinţă.

— Vreau să mă joc cu ea, se văicări el.

— O să te joci, îl linişti Xan şi o aşeză pe fetiţă astfel încât să-şi poată ţine sticla. Vreau numai să fiu sigură că nu vă faceţi rău unul celuilalt.

— Eu n-aş face niciodată aşa ceva, zise Fyrian cu

respiraţia întretăiată, apoi îşi trase nasul. Cred că sunt alergic la bebeluş, adăugă el.

— Nu eşti alergic la bebeluş, mormăi Glerk chiar în timp ce Fyrian strănuta o pală strălucitoare de foc în ceafa lui Xan.

Ea nici măcar nu tresări. Cu un singur clipit transformă flacăra în abur de pe urma căruia nu rămaseră decât câţiva stropi de salivă pe care nici nu se obosi să şi-i şteargă de pe umeri.

— Noroc, dragă, zise Xan. Glerk, de ce nu-l iei pe Fyrian la o plimbare?

— Nu-mi place să mă plimb, zise Glerk, dar plecă oricum cu Fyrian.

Glerk mergea, dar Fyrian mai degrabă fâlfâia pe lângă el dintr-o parte în alta sau înainte şi înapoi, ca un fluture supradimensionat şi plin de năbădăi. La început, Fyrian se hotărî să-şi facă de lucru adunând flori pentru copil, activitate deranjată ocazional de sughiţurile şi strănuturile lui urmate de inevitabile trombe de flăcări care transformau florile în scrum. Dar el abia dacă băga de seamă. Era, în schimb, un izvor de întrebări.

— Când creşte, bebeluşul o să fie uriaş ca tine şi Xan? întrebă el. Înseamnă că există mulţi uriaşi. În lumea largă, vreau să spun. Lumea de mai departe de *aici*. Cât tânjesc să văd lumea de dincolo de *aici*, Glerk! îmi doresc să văd toţi uriaşii din toată lumea şi toate făpturile care sunt mai mari decât mine!

Iluziile lui Fyrian continuau neabătut, în ciuda protestelor lui Glerk. Deşi era numai cât un porumbel, Fyrian continua să se creadă mai mare decât aşezările omeneşti obişnuite şi considera că trebuia să se ţină departe de lume, nu cumva să-l vadă cineva şi să se stârnească o panică mondială.

„Când va veni vremea, fiule”, îi spusese masiva lui mamă înainte să se arunce în vulcanul incandescent şi să părăsească această lume pentru totdeauna, „îţi vei afla rostul. Eşti şi vei fi un uriaş în lumea asta mare. Să nu uiţi

niciodată”.

Lui Fyrian i se părea clar ce voia să spună. Era un Dragon Pur şi Simplu Enorm. Nu exista nicio îndoială. Fyrian îşi reamintea zilnic acest lucru.

Iar de cinci sute de ani, Glerk continua să fiarbă.

— Copilul va creşte cum cresc copiii, răspunse Glerk evaziv.

Când Fyrian insistă, Glerk se prefăcu că trage un pui de somn în smârcul plin de nuferi şi stătu cu ochii închişi până adormi cu adevărat.

Să creşti un copil – vrăjit sau nu – nu-i treabă simplă: plânge nemângâiat, îi curge nasul aproape permanent, se încăpăţânează să bage orice obiect destul de mic în gura din care îi curg balele tot timpul.

Şi *gălăgia*.

— Nu poţi face o vrajă ca să tacă? se rugase Fyrian la un moment dat, după ce bebeluşul nu mai era o noutate.

Xan refuzase, evident.

— Magia nu se foloseşte niciodată ca să influenţezi voinţa altcuiva, Fyrian, îi spunea mereu Xan. Cum să fac tocmai lucrul pe care va trebui s-o învăţ pe ea să nu-l facă *niciodată*, atunci când va fi în stare să înţeleagă? Ar fi ipocrizie, nimic altceva.

Chiar şi când era mulţumită, Luna continua să facă gălăgie. Gângurea. Bolborosea. Ţipa. Hohotea. Pufnea. Chiuia. Era o cascadă de zgomote care curgea, curgea, curgea. Nu se oprea niciodată. Bolborosea şi în somn.

Glerk făcu pentru Luna o eşarfă pe care şi-o lega de toţi cei patru umeri ai lui şi mergea apoi în şase labe. Ieşea cu fetiţa la plimbare dinspre smârc, pe lângă atelierul vrăjitoarei, până dincolo de ruinele castelului şi apoi se întorcea, recitându-i poezii în tot acest răstimp.

Nu avea de gând s-o iubească.

Şi totuşi.

Dintr-un grăunte de nisip, recită monstrul.

Se naşte lumina se naşte spaţiul se naşte timpul infinit şi într-un grăunte de nisip se întorc lucrurile toate.

Era unul dintre poemele lui preferate. Copila se uită la el cum mergea, cercetându-i ochii proeminenţi, urechile conice, buzele groase de pe maxilarele late. Examină cu mirare în ochi fiecare neg, fiecare scobitură, fiecare umflătură lipicioasă de pe faţa lui mare şi plată. Ridică un deget şi i-l băgă curioasă într-o nară. Glerk strănută şi copila râse.

— Glerk, zise fetiţa, deşi probabil nu fusese decât un sughiţ sau o râgâială.

Dar lui Glerk nu-i păsa. Îi rostise numele. I-l *rostise*. Inima aproape că-i plesni de bucurie.

Xan, pe de altă parte, se străduia din răsputeri să nu zică „Ţi-am spus eu”. În mare parte reuşi.

În acel prim an, Xan şi Glerk urmăriră amândoi semne de erupţie magică la fetiţă. Deşi vedeau un ocean de magie învolburându-i-se sub piele (îl şi simţeau, de fiecare dată când o duceau în braţe), rămase totul înăuntrul ei, ca un val care se umflă fără să se spargă.

Noaptea, lumina lunii şi a stelelor se întorcea după ea şi îi scălda leagănul. Xan acoperea ferestrele cu draperii groase, dar le găsea deschise, iar copila bea lumina lunii în somn.

— Luna-i plină de şmecherii, îşi spuse Xan.

Dar o umbră de îngrijorare tot îi dădea târcoale. Magia continua să se umfle în tăcere.

În al doilea an, cantitatea de magie din Luna aproape că se dublă ca forţă şi consistenţă. Glerk o simţea. Şi Xan o simţea. Dar tot nu erupse.

„Copiii vrăjiţi sunt copii periculoşi”, încerca să-şi amintească Glerk în fiecare zi. Când n-o legăna pe Lună. Sau când nu-i cânta Lunii. Sau când nu-i şoptea poezii la ureche în timp ce ea dormea. După o vreme, până şi clocotul magiei de sub pielea ei păru să devină ceva obişnuit. Era un copil plin de energie. Un copil curios. Un copil neastâmpărat. Era destulă bătaie de cap să te ocupi doar de lucrurile astea.

Lumina lunii continua s-o caute. Xan se hotărî să nu-

şi mai facă griji.

În al treilea an, magia se dublă din nou. Xan şi Glerk abia dacă băgară de seamă. Erau ocupaţi până peste cap cu un copil care explora, răscolea, mâzgălea cărţi, arunca după capre cu ouă şi încercase să zboare de pe gard, sfârşind cu genunchii juliţi şi cu un dinte ciobit. Se căţăra în copaci, voia să prindă păsări şi uneori îi juca feste lui Fyrian, făcându-l să plângă.

— O va ajuta poezia, zise Glerk. Studiul limbajului înnobilează şi cele mai zurbagii fiinţe.

— Ştiinţa o va ajuta să gândească mai organizat, zise Xan. Cum ar mai putea fi obraznic un copil care studiază stelele?

— Eu o s-o învăţ matematică, zise Fyrian. N-o să-mi mai poată juca farse dacă-i ocupată să numere până la un milion.

Şi astfel a început educaţia Lunii.

Fiecare vânt respiră făgăduiala primăverii, îi şoptea Glerk în somn, în timpul iernii.

Fiecare copac adormit visează vise verzi;

munţii golaşi se trezesc în floare.

Sub pielea fetiţei se umflau valuri-valuri de magie. Dar nu se spărgeau de ţărm. Nu *încă*.

6

În care Antain dă de belea

De-a lungul primilor cinci ani ca Senior Ucenic, Antain se străduise să se convingă pe el însuşi că într-o zi munca lui va deveni mai uşoară. Se înşela. N-a devenit.

Seniorii îi strigau ordine în timpul întâlnirilor Consiliului, al activităţilor de zi cu zi şi al discuţiilor de seara târziu. îl dojeneau când se întâlneau cu el pe stradă. Sau când stăteau în sufrageria mamei lui pentru încă o cină somptuoasă (chiar dacă incomodă). îl admonestau când îi însoţea în timpul controalelor neanunţate.

Antain stătea mereu undeva în spate, cu sprâncenele împreunate de uimire.

Părea că, indiferent ce făcea el, Seniorii se

învineţeau la faţă de furie şi începeau să spumege incoerent.

— Antain! lătrau Seniorii. Stai drept!

— Antain! Ce-ai făcut cu proclamaţiile?

— Antain! Şterge-ţi expresia aia ridicolă de pe faţă!

— Antain! Cum ai putut uita gustările?

— Antain! Ce naiba ţi-ai vărsat pe robă?

Antain nu părea în stare să facă nimic bine.

Nici viaţa de acasă nu era mai bună.

— Cum se poate să fii tot Senior Ucenic? izbucnea mama lui la cină în fiecare seară.

Uneori izbea lingura de masă, făcându-i pe servitori să tresară.

— Fratele meu mi-a promis că vei fi deja Senior. Mi-a *promis*.

Continua să fiarbă şi să bombăne până când Wyn, fratele cel mai mic al lui Antain, începea să plângă. Antain era cel mai mare dintre şase fraţi – o familie mică după standardele Protectoratului iar de când tatăl lui murise, mama nu voia decât să se asigure că fiecare dintre fiii ei avea să obţină ce avea Protectoratul mai bun de oferit.

Păi nu *merita* ea tot ce era mai bun când venea vorba de băieţii ei?

— Unchiul mi-a spus că lucrurile astea durează, zise Antain într-o seară.

Îşi luă frăţiorul cel mic în braţe şi începu să-l legene până când copilul se linişti. Scoase din buzunar o jucărie de lemn pe care o cioplise chiar el, o cioară micuţă cu ochi spiralaţi şi cu o zornăitoare în burtă. Încântat, băieţelul o băgă imediat în gură.

— Unchiul tău n-are decât să se spânzure, spumegă mama. *Meritǎm* această onoare. Adică *tu* o meriţi, dragul meu băiat.

Antain nu era atât de sigur.

Se scuză şi se ridică de la masă, mormăind că avea de lucru pentru Consiliu, dar de fapt nu voia decât să se strecoare în bucătărie şi să-i ajute pe servitori. Iar pe urmă

să se ducă în grădină şi să-i ajute pe grădinari în ultimele ore ale zilei. Şi pe urmă în şopron, să cioplească ceva. Lui Antain îi plăcea să lucreze lemnul, îi plăceau stabilitatea materialului, frumuseţea delicată a granulaţiei lui, mirosul liniştitor de rumeguş și de ulei.

Puţine lucruri iubea mai mult în viaţă. Ciopli şi lucră până târziu în noapte, încercând să nu se gândească la viaţa lui. Se apropia o nouă Zi a Sacrificiului, şi Antain avea iar nevoie de o justificare ca să se facă nevăzut.

A doua zi, Antain îşi îmbrăcă roba proaspăt spălată şi porni spre Sala de Consiliu mult înaintea zorilor. În fiecare dimineaţă avea ca primă îndatorire să citească plângerile şi solicitările mâzgălite cu cretă de cetăţeni pe un perete mare de ardezie şi să judece care meritau atenţie şi care urmau să fie şterse pur şi simplu şi spălate.

— Dar dacă sunt importante *toate*, unchiule? îl întrebase cândva Antain pe Marele Senior.

— Imposibil. Când le respingem, să ştii că le facem oamenilor un dar. Îi învăţăm să-şi accepte destinul în viaţă. Îi învăţăm că orice acţiune a lor este lipsită de însemnătate. Zilele lor rămân înceţoşate, aşa cum şi trebuie să fie. Nu există dar mai mare ca ăsta. Gata acum. Unde-i ceaiul meu de Zirin?)

Pe urmă Antain trebuia să aerisească sala, să afişeze agenda zilei, să înfoaie pernele pentru fundurile ciolănoase ale Seniorilor bătându-le bine, să pulverizeze în anticameră un fel de parfum conceput în laboratoarele Surorilor Stelei – cu rolul, se pare, de a-i face pe oameni să simtă că le tremură genunchii, li se leagă limbile şi sunt speriaţi şi recunoscători deopotrivă – şi pe urmă să aştepte sosirea servitorilor şi să-i privească trufaş cum intră în clădire. Abia după aceea avea voie să-şi atârne roba în dulap şi să se ducă la şcoală.

— Şi dacă nu ştiu cum să privesc trufaş, unchiule? îl întrebase băiatul în repetate rânduri.

— Exersează, nepoate. Continuă să exersezi.)

Antain o luă agale spre şcoală, bucurându-se de

strălucirea trecătoare a soarelui. Peste o oră avea să se înnoreze. În Protectorat era mereu înnorat. Ceaţa se lipea de pereţii oraşului şi de pavajul străzilor ca un muşchi tenace. Nu-şi începuse multă lume treaba atât de devreme. „Păcat”, se gândi Antain. „Pierd lumina soarelui”. Ridică faţa şi simţi o trecătoare revărsare de năzuinţă şi nădejde.

Îşi lăsă ochii să alunece spre Turn, o lucrare din piatră extrem de complicată care imita spiralele galaxiilor şi orbitele stelelor; ferestrele mici şi rotunde ale clădirii priveau în afară ca nişte ochi. Mama de-atunci, cea care îşi ieşise din minţi, încă se mai afla acolo, ferecată. Nebuna. De cinci ani se tot întrema în detenţie, dar încă nu se vindecase. Antain vedea cu ochii minţii chipul acela sălbatic, ochii aceia negri, semnul din naştere de pe fruntea ei, palid şi roşu. Felul în care lovea cu picioarele, se căţăra, ţipa ca din gură de şarpe şi se lupta. Nu putea să uite.

Şi nu se putea ierta.

Închise ochii strâns şi încercă să-şi alunge imaginea din minte.

„De ce trebuie să continue povestea asta?” Continua să-l doară inima. „Trebuie să existe o altă cale”.

Ajunse primul la şcoală, ca de obicei. Nici măcar profesorul nu venise. Se aşeză pe trepte şi îşi scoase jurnalul. Temele şi le făcuse, nu că ar fi contat. Profesorul insista să-i spună cu o voce slugarnică „Seniorule Antain”, deşi nu era încă Senior, şi îi dădea note mari indiferent ce făcea. Putea să-i predea foi albe şi tot notă maximă lua. Dar Antain era sârguincios în ciuda acestui tratament preferenţial. Îşi dădea seama şi el că profesorul spera ca mai târziu să-i întoarcă favoarea. În jurnal avea câteva schiţe pentru un proiect la care se gândea – un dulăpior inteligent pentru depozitat şi aranjat uneltele de grădină, pus pe roţi ca să poată fi tras cu o căpriţă un cadou pentru grădinarul-şef, care se purta mereu cumsecade.

O umbră îi acoperi foaia.

— Nepoate, zise Marele Senior.

Antain ridică imediat capul.

— Unchiule! zise el şi se ridică în picioare clătinându-se şi scăpând hârtiile, care se împrăştiară pe jos. Se grăbi să le adune. Marele Senior Gherland îşi dădu ochii peste cap.

— Vino, nepoate, zise Marele Senior foşnindu-şi roba şi făcându-i semn băiatului să-l urmeze. Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

— Şi şcoala?

— Întâi de toate, nu-i nevoie să vii la şcoală. Scopul acestei clădiri este să-i găzduiască şi să-i distreze pe cei fără viitor până când ajung destul de mari să lucreze în beneficiul Protectoratului. Persoanele de rangul tău au profesori particulari şi este mai presus de înţelegerea mea de ce ai refuzat un astfel de lucru elementar. Mama ta se plânge necontenit de treaba asta. În orice caz, n-o să-ţi ducă nimeni dorul.

Era adevărat. N-avea să-i ducă nimeni dorul. Antain stătea în fiecare zi în spatele clasei şi îşi vedea de treabă în tăcere. Rareori punea întrebări. Rareori vorbea. Mai ales acum, de când singura persoană cu care nu l-ar fi deranjat să stea de vorbă – ba chiar ar fi fost mai bine dacă i-ar fi vorbit la rândul ei – plecase de la şcoală definitiv. Intrase novice la Surorile Stelei. O chema Ethyne, şi chiar dacă Antain nu schimbase cu ea mai mult de trei cuvinte odată, acum îi ducea cu disperare dorul şi mergea la şcoală în fiecare zi numai pentru că spera nebuneşte ca fata să se răzgândească şi să se întoarcă.

Trecuse un an. Nu pleca nimeni, niciodată de la Surorile Stelei. Se *terminase*. Şi totuşi, Antain continua să aştepte. Şi să spere.

O luă la fugă după unchiul lui.

Ceilalţi Seniori încă nu ajunseseră la clădirea Consiliului şi cel mai probabil nu aveau să apară până la prânz, nici mai târziu. Gherland îi spuse lui Antain să ia loc.

Marele Senior îl fixă cu privirea multă vreme. Antain nu-şi putea scoate din minte Turnul. Nici nebuna. Nici pruncul abandonat în pădure şi care scâncea jalnic pe când ei se îndepărtau. „Şi, vai, cum mai ţipa mama. Şi, vai, cum se lupta. Şi, vai, în ce ne-am transformat?”

Lucrurile astea îl chinuiau pe Antain în fiecare zi, parcă avea ditamai acul înfipt în suflet.

— Nepoate, zise în cele din urmă Marele Senior.

Îşi împreună palmele şi le aduse la gură. Oftă adânc. Antain îşi dădu seama că unchiul lui era palid la faţă.

— Se apropie Ziua Sacrificiului, continuă Seniorul Gherland.

— Ştiu, unchiule, zise Antain cu voce pierită. Mai sunt cinci zile. Ziua asta… nu aşteaptă pe nimeni, oftă el.

— Anul trecut n-ai fost de faţă. N-ai stat alături de ceilalţi Seniori. Ai avut o infecţie la picior, dacă-mi aduc aminte.

Antain lăsă privirea în pământ.

— Da, unchiule. Şi febră.

— Şi ţi-a trecut de la sine a doua zi?

— Mlaştina fie lăudată, zise băiatul încet. A fost o minune.

— Iar cu un an înainte ai avut pneumonie, nu-i aşa? zise Gherland.

Antain încuviinţă. Ştia încotro se îndrepta discuţia lor.

— Iar înainte de asta a fost un incendiu în şopronul vostru. Corect? Mare lucru că a scăpat toată lumea neatinsă. Şi că tu erai acolo. Singur. Luptându-te cu focul.

— Toţi ceilalţi aşteptau de-a lungul drumului, zise Antain. Nu lipsea nimeni. De asta eram singur.

— Într-adevăr.

Marele Senior Gherland îl privi pe Antain printre pleoape.

— Tinere, zise el, pe cine crezi tu că prosteşti?

Se făcu linişte.

Antain îşi aminti cârlionţii negri care încadrau ochii

aceia negri şi mari. Îşi aminti sunetele pe care le scoase fetiţa când o lăsaseră în pădure. Îşi aminti bufnitura uşilor Turnului după ce o închiseseră în el pe nebună, îl trecu un fior.

— Unchiule… începu el, dar Gherland îi făcu semn să tacă.

— Ascultă, nepoate. Ţi-am oferit această poziţie împotriva voinţei mele. Şi am făcut-o nu din cauza necontenitei cicăleli a surorii mele, ci datorită marii afecţiuni pe care am avut-o şi continui s-o am pentru iubitul tău tată, fie-i ţărâna uşoară. El a vrut să ştie înainte de a muri că vei avea drumul în viaţă asigurat, iar eu nu l-am putut refuza. Iar să te am aici – ridurile adânci de pe faţa lui Gherland se înmuiară puţin – a fost un antidot pentru propria mea tristeţe. Şi îţi sunt recunoscător. Eşti un băiat bun, Antain. Tatăl tău ar fi mândru.

Antain se mai linişti, dar numai pentru o clipă. Marele Senior se ridică în picioare, cu o amplă rotire a robei.

— Dar afecţiunea mea pentru tine nu poate merge mai departe de-atât, zise el şi vocea îi răsună ciudat în încăperea micuţă.

Era ceva fragil în vocea aceea. Seniorul avea ochii larg deschişi. Tensionaţi. Chiar puţin umezi. „Îşi face unchiul meu griji pentru mine?” se întrebă Antain. „Sigur că nu”, se gândi el.

— Tinere, continuă unchiul. Asta nu mai poate continua. Ceilalţi Seniori bombăne. Ei…

Se opri. I se înecă vocea în gât. Avea obrajii roşii.

— Nu sunt mulţumiţi. Te pot proteja mult, băiete drag, dar nu la infinit.

„De ce-aş avea nevoie să fiu protejat?” se întrebă Antain uitându-se lung la faţa încordată a unchiului său.

Marele Senior închise ochii şi îşi potoli respiraţia precipitată. Îi făcu semn băiatului să se ridice. Pe chip îi reapăru expresia trufaşă.

— Hai, nepoate. E momentul să te întorci la şcoală.

Te vom aştepta, ca de obicei, la mijlocul după-amiezii. Sper să fii în stare să umileşti măcar o persoană. Asta ar potoli multe din îndoielile celorlalţi Seniori. Promite-mi că vei încerca, Antain. Te rog.

Antain îşi târî picioarele spre uşă, cu Marele Senior alunecând în urma lui. Bărbatul ridică mâna s-o pună pe umărul băiatului, o lăsă să planeze un moment, apoi se gândi mai bine şi o retrase.

— Mă voi strădui mai mult, unchiule, zise Antain ieşind pe uşă. Promit.

— Ţine-te de cuvânt, şopti răguşit Marele Senior.

Peste cinci zile, în timp ce Robele străbăteau oraşul spre casa blestemată, Antain era acasă, cu rău la stomac, îşi vomita prânzul. Sau cel puţin aşa spunea. Ceilalţi Seniori bombăniră tot timpul procesiunii. Bombăniră luând copilul de la părinţii lui supuşi. Bombăniră îndreptându-se grabnic spre crângul cu sicomori.

— Va trebui să ne ocupăm de băiat, murmurau Seniorii.

Şi fiecare dintre ei ştia exact ce însemna asta.

„Of, Antain, băiete, of, băiatul meu, of, Antain!” se gândea Gherland pe drum, simţindu-şi inima cuprinsă de cârceii îngrijorării, strânşi ca un nod. „Ce-ai făcut, copil prost? Ce-ai făcut?”

7

În care un copil vrăjit chiar este o bătaie de cap de două ori mai mare

Când Luna avea cinci ani, magia ei sporise de cinci ori, dar rămăsese înăuntrul ei, amestecată cu oasele, cu muşchii şi cu sângele. O avea în fiecare celulă. Inactivă, nefolosită, toată potenţial, dar nu şi acţiune.

— Nu poate continua aşa, se burzului Glerk. Cu cât adună mai multă magie cu atât va dezlănţui mai multă magie.

Se strâmba caraghios la fetiţă, în ciuda voinţei lui. Luna chicotea ca nebuna.

— Ascultă ce-ţi spun, adăugă el, încercând degeaba

să fie serios.

— N-ai de unde să ştii, zise Xan. Poate că puterile ei magice nu se vor manifesta niciodată. Poate că nu vor exista dificultăţi.

În ciuda efortului ei neobosit de a le căuta cămin pruncilor abandonaţi, Xan detesta profund dificultăţile. Şi lucrurile triste. Şi cele neplăcute. Prefera să nu se gândească la ele, dacă putea. Stătea cu fetiţa şi făcea baloane de săpun – adorabile, intense, magice adesea, cu vârtejuri minunat colorate pe feţe. Luna le urmărea şi le prindea pe fiecare pe degete, apoi le punea pe margaretele din jur, pe fluturi sau pe frunzele copacilor. În unul mai mare chiar s-a căţărat şi a plutit cu el pe deasupra ierbii.

— Cât de multă frumuseţe e în jur, Glerk, zise Xan. Cum te poţi gândi la altceva?

Glerk clătină din cap.

— Cât poate dura, Xan? întrebă el.

Vrăjitoarea refuză să răspundă.

Mai târziu, Glerk o ţinu în braţe pe fetiţă şi îi cântă s-o adoarmă. Simţea greutatea magiei. Simţea cum pulsau şi se unduiau valurile acelea mari de vrajă, cum se umflau în copil fără să-şi găsească vreodată drumul spre ţărm.

Vrăjitoarea îi spunea că îşi imaginează toate astea.

Xan insista să se concentreze asupra creşterii fetiţei, care se manifesta zi de zi ca un amestec de obrăznicie, zburdălnicie şi curiozitate. Luna îi lăsa zilnic cu gura căscată pe toţi descoperind feluri noi şi pline de imaginaţie în care să încalce regulile. Încerca să călărească pe capre, să rostogolească bolovani de pe munte spre peretele hambarului („ca să-l înfrumuseţeze”, explica ea), să le înveţe pe găini să zboare, iar la un moment dat aproape se înecase în smârc. (O salvase Glerk, slavă domnului.) Le dădu bere gâştelor ca să le facă să meargă caraghios (au mers) şi puse ardei iuţi în mâncarea caprelor ca să le facă să sară (n-au sărit; doar au distrus gardul). În fiecare zi îl împingea pe Fyrian la prostii nebuneşti sau îi juca farse sărmanului dragon, făcându-l să plângă. Se căţăra, se

ascundea, construia, spărgea, scria pe pereţi, îşi rupea rochiţele abia cusute. Avea părul încâlcit, muci la nas şi lăsa urme de palme oriunde se ducea.

— Ce se va întâmpla când se va arăta magia ei? se întreba mereu Glerk. Cum va fi atunci?

Xan încerca să nu se gândească.

Xan vizita Oraşele Libere de două ori pe an, odată cu Luna, o dată fără. Nu-i explica fetiţei de ce se ducea acolo singură, nici nu-i povestea despre oraşul trist din celălalt capăt al mlaştinii sau despre pruncii lăsaţi în poieniţă, probabil ca să moară. Urma să-i spună la un moment dat, desigur. Cândva, se hotărâse Xan. Nu acum. Era prea trist. Iar Luna era prea mică să înţeleagă.

Când Luna avea cinci ani, se duseră din nou într-unul dintre cele mai îndepărtate Oraşe Libere, care se numea Obsidian. Iar Xan se trezi că fetiţa nu stătea locului deloc. Pentru nimic în lume.

— Domnişoară, vrei, te rog, să ieşi imediat din casa asta şi să-ţi găseşti un tovarăş de joacă?

— Bunico, uite! O pălărie!

Luna se întinse spre castronul cu aluat de pâine lăsat la crescut şi îşi puse pe cap un gogoloi.

— E o pălărie, bunico! Cea mai frumoasă.

— Nu-i nicio pălărie, zise Xan. E o bucată de aluat.

Xan se afla în toiul unei vrăjitorii complicate. Învăţătoarea zăcea întinsă pe masa din bucătărie, adormită tun, iar Xan îşi ţinea amândouă palmele pe obrajii tinerei, concentrându-se intens. Învăţătoarea suferea de dureri de cap oribile, iar Xan descoperise că erau provocate de ceva ce-i crescuse în mijlocul creierului. Vrăjitoarea putea înlătura prin magie excrescenţa aceea, dar era o treabă delicată. Şi periculoasă. O treabă numai bună pentru o vrăjitoare deşteaptă, şi niciuna nu era mai deşteaptă decât Xan.

Şi totuşi. Se dovedea o muncă grea – mult mai grea decât crezuse. Şi istovitoare. În ultimul timp, totul era istovitor. Xan dădea vina pe bătrâneţe. Magia ei se termina

repede, în ultima vreme. Şi avea nevoie de vreme îndelungată să se refacă. Iar ea era nespus de obosită.

— Tinere, îi spuse Xan fiului învăţătoarei, un băiat de vreo cincisprezece ani a cărui piele părea să strălucească.

Era unul dintre Copiii Stelari.

— Te duci tu să te joci afară cu obrăznicătura asta ca să mă pot concentra s-o vindec pe mama ta fără s-o omor din greşeală?

Băiatul se făcu alb la faţă.

— Glumesc, bineînţeles, Mama ta e în siguranţă cu mine, adăugă Xan, sperând că spunea adevărul.

Luna îşi strecură mâna în mâna băiatului, cu ochii negri strălucind ca nişte giuvaiere.

— Hai să ne jucăm, zise ea, iar băiatul zâmbi larg.

O adora pe Lună, la fel ca toată lumea. Fugiră pe uşă râzând şi dispărură în pădurea din spate.

Mai târziu, după ce excrescenţa fusese înlăturată şi învăţătoarea dormea liniştită, cu creierul vindecat, Xan simţi că în sfârşit se putea destinde şi ea. Îi căzură ochii pe castronul de pe bufet. Castronul cu aluatul lăsat la crescut.

Nu mai era pic de aluat în el. În locul lui apăruse o pălărie – una cu borul lat, meşteşugită migălos. Cea mai frumoasă pălărie pe care o văzuse vreodată Xan.

— Vai de mine, şopti Vrăjitoarea.

Ridică pălăria şi remarcă dantelăria magică. Albastră. Cu o licărire argintie pe margini. Vrăjitoria Lunii.

— Vai de mine, vai de mine!

Xan se strădui din răsputeri să termine în următoarele două zile tot ce mai avea de făcut în Oraşele Libere. Luna nu-i era de niciun ajutor. Fugea în cerc în jurul celorlalţi copii, alerga, se juca şi sărea garduri. Provoca alte grupuri de ţânci să se caţăre cu ea în vârful copacilor. Sau în podurile hambarelor. Sau pe bârnele acoperişurilor din vecini. Se ţineau de ea cât mai sus, dar niciodată până la capăt. Fetiţa părea să plutească peste crengi. Făcea piruete pe vârful unei frunze de mesteacăn.

— Coboară imediat, domnişoară! strigă Vrăjitoarea.

Iar fetiţa râse. Sări din frunză în frunză până jos, conducându-i pe ceilalţi copii şi aducându-i nevătămaţi pe pământ. Xan văzu cum fluturau în jurul ei lujerii magiei ca nişte panglici. Albaştri şi argintii, argintii şi albaştri. Se înfoiau, se răsuceau, fâlfâiau prin aer. Lăsau dâre pe pământ. Xan o luă la fugă după ea, ştergând urmele.

Un măgar se transformă în jucărie.

O casă se transformă în pasăre.

Un hambar deveni brusc din turtă dulce şi vată de zahăr.

„Habar n-are ce face”, se gândi Xan. Magia se revărsa pur şi simplu din fată. Xan nu mai văzuse în viaţa ei atât de multă. „Şi-ar putea face rău cu uşurinţă”, se zbuciumă Xan. „Ei sau altcuiva. Sau tuturor din oraş”. Alergă după ea, cu oasele bătrâne scrâşnind, şi desfăcu vrajă după vrajă până când o prinse pe obrăznicătură.

— E ora de culcare, zise Vrăjitoarea învârtind amândouă palmele, iar Luna se prăbuşi la pământ.

Xan nu se amestecase niciodată în voinţa altcuiva. *Niciodată*. Cu aproape cinci sute de ani în urmă îi promisese lui Zosimos, tutorele ei, că nu-şi va folosi magia pentru asta. Iar acum… „Ce-am făcut?” se întrebă Xan. Se gândi că poate se îmbolnăvise.

Ceilalţi copii se uitau cu ochi mari. Luna sforăia. Lăsa în praf o băltoacă de salivă.

— I s-a făcut rău? întrebă un băiat.

Xan o ridică în braţe pe fetiţă, îi simţi greutate capului pe umăr şi îşi lipi obrazul ridat de părul ei.

— N-are nimic, drăguţă, zise ea. E doar adormită. E mare somnoroasă de felul ei. Iar voi cred că aveţi treabă.

Xan o duse apoi la casa de oaspeţi a primarului, unde stăteau.

Luna dormea adânc. Respira rar şi regulat. Semnul în formă de crai-nou de pe fruntea ei strălucea puţin, ca o lună rozalie. Xan îi dădu deoparte părul de pe faţă, trecându-şi degetele prin buclele lucioase.

— Oare ce mi-a scăpat? se întrebă cu voce tare.

Exista ceva ce nu văzuse, ceva important. Vrăjitoarea nu se gândea la copilăria ei, dacă avea de ales. Era prea tristă. Iar suferinţa era periculoasă, cu toate că nu-şi amintea exact de ce.

Memoria i se părea ceva alunecos, ca muşchiul ud pe o pantă nesigură – era foarte uşor să-ţi alunece piciorul şi să cazi. Iar cinci sute de ani însemnau oricum o grămadă de timp de amintit. Acum însă amintirile năvăliră grămadă peste ea – un bătrân de treabă, un castel dărăpănat, nişte înţelepţi cu feţele îngropate în cărţi, o mamă-dragon îndurerată care îşi lua rămas-bun. Şi încă ceva. Ceva înfricoşător. Xan încercă să prindă amintirile cum se rostogoleau, dar erau ca nişte pietricele colorate într-o avalanşă: sclipeau scurt în lumină, apoi dispăreau.

Era ceva ce *ar fi trebuit* să-şi amintească. Vrăjitoarea nu se îndoia deloc. Numai de şi-ar putea aminti ce.

8

În care o poveste ascunde o sămânţă de adevăr

O poveste1? Bine. Îţi spun o poveste. Dar n-o să-ţi placă. Şi-o să plângi.

Au fost odată ca niciodată vrăjitori buni şi vrăjitoare bune care trăiau toţi într-un castel din mijlocul pădurii.

Sigur, pe vremea aceea pădurea nu era periculoasă. Ştim cine-i de vină pentru blestemul aruncat asupra ei. Aceeaşi persoană care ne fură copiii şi otrăveşte apele. În zilele acelea, Protectoratul era înfloritor şi înţelept. Nimeni nu avea nevoie de Drum să traverseze pădurea. Pădurea era prietena tuturor. Iar în Castelul Vrăjitorilor putea intra oricine în căutare de leacuri, de sfaturi sau de taclale.

Dar într-o bună zi, o Vrăjitoare rea a străbătut cerul călare pe un dragon. Purta cizme negre, pălărie neagră şi rochie de culoarea sângelui. Îşi urla furia către cer.

Da, copile. E o poveste adevărată. Mai sunt şi altfel de poveşti?

În timp ce zbura pe dragonul ei blestemat, pământul a huruit şi s-a despicat. Râurile au dat în clocot, noroiul s-a

umflat bolborosind şi lacuri întregi s-au transformat în aburi. Mlaştina – mlaştina noastră dragă – a devenit otrăvită şi puturoasă, iar oamenii mureau pentru că nu aveau aer. Pământul de sub castel s-a umflat, a crescut şi a tot crescut, iar din mijlocul lui ridicat în înalt ieşeau trâmbe de fum.

„Este sfârşitul lumii!" strigau oamenii. Şi poate că ar fi fost dacă n-ar fi îndrăznit să se ridice împotriva Vrăjitoarei un om bun.

Unul dintre vrăjitorii buni din castel, al cărui nume nu şi-l aminteşte nimeni, a văzut-o pe Vrăjitoare zburând pe deasupra pământului devastat, călare pe dragonul ei fioros. A înţeles ce voia să facă Vrăjitoarea: să smulgă focul din pântecele pământului şi să-l întindă peste terenurile noastre cum întinzi o faţă de pânză peste o masă. Voia să ne acopere pe toţi cu cenuşă, fum şi foc.

Sigur că asta voia. Nimeni nu ştie de ce. De unde să fi ştiut1? Era Vrăjitoare. N-avea nevoie de niciun motiv.

Ţi-am spus că-i o poveste adevărată. Nu m-ai ascultat?

Şi astfel, curajosul vrăjitor, nebăgând în seamă pericolul, s-a avântat în fum şi flăcări. A sărit sus în aer şi a tras-o pe Vrăjitoare din spatele dragonului. A aruncat dragonul în gaura aprinsă din pământ şi a oprit focul cum ai pune dop unei sticle.

Dar pe Vrăjitoare n-a ucis-o. L-a omorât ea, în schimb.

Iată de ce nu merită să fii curajos. Curajul nu-ţi aduce nimic, nu te apără de nimic, nu are niciun rezultat. Îţi aduce doar moartea. De aceea nu ne ridicăm împotriva Vrăjitoarei. Pentru că nici măcar un vrăjitor bătrân şi înţelept nu i-a putut ţine piept.

Ţi-am mai spus deja că povestea este adevărată. Eu spun numai poveşti adevărate. Gata de-acum. Pleacă şi să nu te prind că tragi chiulul de la treburi. Altminteri, poate te trimit la Vrăjitoare şi ai de-a face cu ea.

9

În care câteva lucruri merg prost

Drumul până acasă se dovedi un dezastru.

— Bunica! strigă Luna. O pasăre!

Un trunchi căzut de copac deveni o pasăre foarte mare, foarte roz şi foarte nedumerită, care stătea întinsă pe jos cu aripile în şold, parcă uluită de propria existenţă.

Probabil că sărmana făptură chiar era uluită, se gândi Xan. O transformă înapoi în buştean imediat ce fetiţa nu se mai uită la ea. Îi simţi uşurarea chiar şi de la distanţă.

— Bunica! ţipă iar Luna, rupând-o la fugă înainte. Tort!

Un pârâu din faţa lor se opri brusc. Apa dispăru şi se transformă într-un pârâu de tort.

— Buuun! strigă fetiţa, luând o mână plină de tort şi mânjindu-se pe faţă cu glazură multicoloră.

Xan o înşfăcă de mijloc, sări peste tort sprijinindu-se în baston şi o goni apoi pe Luna pe poteca şerpuitoare care urca pe munte, desfăcând vraja accidentală cu o privire peste umăr.

— Bunica! Fluturi!

— Bunica! Un ponei!

— Bunica! Fragi!

Vrăji după vrăji îi ţâşneau Lunii din degetele de la mâini şi de la picioare, din urechi şi din ochi. Magia ei vibra şi se revărsa. Xan abia putea ţine pasul.

Noaptea, după ce căzu grămadă istovită, Xan îl visă pe vrăjitorul Zosimos, mort de cinci sute de ani. În vis, el îi explica ceva, ceva important, dar vuietul vulcanului îi acoperea vocea. Xan nu-i putu vedea decât faţa zbârcindu-se şi ofilindu-se sub ochii ei, cu pielea desfăcându-se şi căzând ca petalele unui crin la sfârşitul zilei.

Când ajunseră la căsuţa lor cuibărită sub ţancurile şi craterele vulcanului şi învăluită de mirosul luxuriant de vegetaţie al smârcului, Glerk le aştepta ridicat cât era de mare.

— Xan, zise el, în timp ce Fyrian dansa şi făcea

tumbe prin aer, chirăind un cântec proaspăt compus despre cât de mult îşi iubea toţi cunoscuţii. S-ar părea că s-a complicat treaba cu fetiţa noastră.

Văzuse scăpărările magice împrăştiate în toate direcţiile şi aruncate în fire lungi peste vârfurile copacilor, îşi dăduse seama de la distanţă că nu vedea magia lui Xan, care era verde, moale şi stăruitoare, de culoarea şi textura lichenilor agăţaţi de scoarţa adăpostită de vânt a stejarilor. Nu, firele astea erau albastre şi argintii, argintii şi albastre. Magia Lunii.

— Nu ştii nici jumătate, flutură din mână Xan, pe când fetiţa dădea fuga în smârc să îmbrăţişeze stânjeneli şi să le soarbă parfumul.

În spatele Lunii, fiecare urmă de pas se umplea de flori în toate culorile curcubeului. Când ajunse la smârc, stuful se împleti într-o barcă, iar fetiţa se urcă în ea şi pluti peste roşul intens al algelor adunate deasupra apei. Fyrian se instală la pupă. El nu părea să observe nimic neobişnuit.

Xan îşi încolăci braţele în jurul lui Glerk. şi se rezemă de spatele lui. Nu mai fusese atât de obosită niciodată în viaţa ei.

— O să avem multă treabă, zise ea.

Pe urmă, sprijinindu-se tare în baston, Xan se duse în atelier să se pregătească pentru învăţătura pe care urma să i-o dea Lunii.

Era, după cum se dovedi, o sarcină imposibilă.

Xan primise puteri magice când avea zece ani. Până atunci fusese singură şi speriată. Vrăjitorii care o studiau nu erau tocmai blânzi. Mai ales unul dintre ei părea însetat de suferinţă. Când Zosimos o salvase şi o luase în grija lui, fusese atât de recunoscătoare, încât era gata să respecte toate regulile din lume.

Cu Luna lucrurile stăteau altfel. Ea avea doar cinci ani şi era deosebit de încăpăţânată.

— Stai cuminte, scumpo, repetă Xan iar şi iar, încercând s-o înveţe pe fetiţă să-şi dirijeze vraja spre o

singură lumânare. Trebuie să ne uităm în interiorul flăcării ca să putem înţelege… *Nu se zboară prin clasă, domnişoară*!

— Sunt cioară, bunico! strigă Luna.

Nu era întru totul adevărat. Îi crescuseră doar aripi negre şi fâlfâia cu ele prin încăpere.

— Cra, era, era! strigă ea.

Vrăjitoarea o înşfacă din aer şi o schimbă la loc. Era o vrajă simplă, dar Xan simţi că i se taie picioarele. Mâinile îi tremurau şi i se întunecă vederea.

„Ce se petrece cu mine?" se întrebă Xan. Habar n-avea.

Luna nici nu băgă de seamă. Transformă o carte în porumbel şi însufleţi creioanele şi condeiele, făcându-le să stea în picioare şi să danseze cu paşi complicaţi pe bancă.

— Luna, *stai*, încercă Xan s-o oprească cu o vrajă simplă.

Trebuia să fie uşor. Şi să ţină măcar un ceas sau două. Dar vraja parcă îi smulse bătrânei măruntaiele şi nici măcar nu avu efect. Luna o alungă fără să se gândească vreo secundă. Xan se prăbuşi pe un scaun.

— Du-te afară să te joci, draga mea, zise ea, tremurând din tot corpul. Dar nu atinge nimic, nu strica nimic şi *fără vrăjii*

— Ce-s acelea vrăji, bunico? întrebă Luna dând fuga pe uşă.

Avea copaci de urcat şi bărci de construit. Iar Xan era aproape sigură că o văzuse vorbind cu un cocor.

În fiecare zi, magia scăpa şi mai mult de sub control. Luna atingea mese cu cotul şi le transforma accidental în apă. În somn, îşi transforma aşternuturile în lebede (ce mizerie rămânea în urma lor!) Făcea pietrele să se spargă ca baloanele de săpun. Avea pielea fierbinte de Xan se frigea de ea sau rece de lăsase pe pieptul lui Glerk o degerătură în forma trupului ei, atunci când el o îmbrăţişase. Odată făcuse să-i dispară lui Fyrian o aripă în plin zbor şi îl doborâse la pământ. Iar Luna îşi văzuse mai

departe de ale ei, neştiind ce făcuse.

Xan încercă să o închidă într-o bulă protectoare, spunându-i că jucau un joc, doar ca să-i zăgăzuiască puterea explozivă. Îl băgă şi pe Fyrian într-un balon, şi pe capre, şi găinile toate, şi făcu un balon foarte mare în jurul casei, ca să nu izbucnească din greşeală în flăcări. Iar baloanele acelea rezistară, pentru că erau vrăji puternice, până când se duseră şi ele.

— Mai fă, bunico! strigă Luna, alergând în cerc pe pietre care în urma ei înverzeau şi înfloreau luxuriant. Mai vreau baloane!

Xan nu fusese în viaţa ei atât de istovită.

— Du-l pe Fyrian la craterul de sud, îi spuse Xan lui Glerk după o săptămână de nesomn şi de muncit pe brânci.

Avea cearcăne negre sub ochi şi pielea albă ca hârtia.

Glerk clătină din capul lui uriaş.

— Nu te pot lăsa în halul ăsta, Xan, zise el.

Între timp, Luna mărea un greier şi îl făcea cât o capră. Îi dădu o bucată de zahăr apărută în mâna ei de nicăieri şi se căţără în spatele lui să-l călărească. Glerk clătină din cap.

— Cum aş putea să plec?

— Vreau ca voi doi să fiţi în siguranţă, zise Xan.

Monstrul mlaştinii ridică din umeri.

— Magia n-are efect asupra mea. Sunt mai vechi ca ea. Xan se încruntă.

— Poate, dar nu ştiu ce să zic. Ea are… *prea multă*. Şi nu ştie ce face.

Vrăjitoarea îşi simţea oasele subţiri şi sfărâmicioase, iar respiraţia îi hârâia în piept. Se străduise din răsputeri să-i ascundă toate astea lui Glerk.

*

Xan o urma pe Luna peste tot şi desfăcea vrajă după vrajă. Le scotea caprelor aripile. Brioşele redeveneau ouă. Casa din copac nu mai plutea. Luna era deopotrivă mirată şi încântată. Îşi petrecea zilele râzând, mirându-se şi arătând cu degetul. Dansa, iar acolo unde dansase ea

ţâşneau fântâni arteziene din pământ.

Între timp, Xan devenea tot mai slăbită.

Până la urmă, Glerk nu mai rezistă. îl lăsă pe Fyrian pe marginea craterului şi galopă înapoi în smârcul lui drag. După ce se scufundă scurt în apa mâloasă, se duse la Luna, care stătea singură în curte.

— Glerk! strigă ea. Ce bine-mi pare să te văd! Eşti drăguţ ca un iepuraş.

Iar Glerk se transformă din senin într-un iepuraş. Un iepuraş pufos, alb, cu ochi rozalii şi un smoc de codiţă. Avea gene lungi şi urechi ascuţite, iar nasul îi tremura în mijlocul feţei.

Cât ai clipi, Luna începu să plângă.

Xan veni fuga din casă şi încercă să înţeleagă ce-i spunea plângăcioasa. Până să apuce să se uite la Glerk, acesta dispăruse. Plecase ţopăind fără să ştie cine sau ce era. Devenise iepure sadea. Dură ore până să-l găsească.

Xan se aşează împreună cu fetiţa. Luna se uită lung la ea.

— Bunico, arăţi altfel.

Era adevărat. Bătrâna avea mâinile noduroase şi pătate. Îi atârna pielea pe braţe. Simţea cum i se zbârceşte faţa şi cum îmbătrâneşte de la o clipă la alta. Iar în clipa aceea, stând în lumina soarelui cu Luna şi cu iepurele care fusese înainte Glerk între ele, Xan îşi dădu seama că magia din ea se curba şi o căuta pe Lună, la fel cum o căuta lumina Lunii când era copil. Iar în timp ce magia curgea din Xan spre Luna, vrăjitoarea devenea din ce în ce mai bătrână.

— Luna, zise Xan, scărpinând iepuraşul între urechi, ştii cine-i ăsta?

— Glerk, zise fetiţa, luând iepuraşul în poală şi strângându-l drăgăstos în braţe.

Xan încuviinţă.

— De unde ştii că-i Glerk?

Luna ridică din umeri.

— L-am văzut pe Glerk. Şi pe urmă s-a făcut iepuraş.

— Aha, zise Xan. Şi de ce crezi că s-a făcut iepuraş? Luna zâmbi.

— Pentru că iepuraşii sunt grozavi. Şi el a vrut să-mi facă o bucurie. Glerk e deştept!

Xan stătu puţin pe gânduri.

— Dar *cum*, Luna? Cum crezi că s-a transformat în iepuraş?

Îşi ţinu respiraţia. Era o zi călduroasă, iar aerul era umed şi dulceag. Nu se auzea decât bolborositul stins al mlaştinii. Păsările din pădure tăcuseră, de parcă ar fi ascultat şi ele.

Luna se încruntă.

— Nu ştiu. Pur şi simplu.

Xan îşi împreună mâinile noduroase şi le duse la gură.

— Înţeleg, zise ea.

Se concentră asupra rezervelor de magie dinăuntrul ei şi îşi dădu seama cu tristeţe că erau epuizate. Le putea reface, desigur, cu raze de stele şi de lună şi cu orice mai exista vrăjit înjur, dar ceva îi spunea că n-ar fi fost decât o soluţie temporară.

Se uită la Luna şi îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Dormi, scumpa mea. Bunica ta trebuie să afle câteva lucruri. Dormi, dormi, *dormi*, *dormi*, *dormi*.

Fetiţa adormi în cele din urmă, dar Xan era gata să se prăbuşească de efort. Îşi îndreptă atenţia asupra lui Glerk, analizând structura vrăjii care îl transformase în iepure şi desfăcând-o bucată cu bucată.

— De ce-mi doresc un morcov? întrebă Glerk.

Vrăjitoarea îi explică situaţia. Lui Glerk nu-i veni deloc să râdă.

— Să nu-ncepi, îl avertiză Xan.

— Nu-i nimic de spus, zise Glerk. O iubim amândoi. E parte din familia noastră. Dar ce facem în continuare?

Xan se ridică în picioare, iar încheieturile îi pârâiră şi îi trosniră ca nişte mecanisme ruginite.

— Nu-mi place ce fac, dar e spre binele nostru, al

tuturor. Fata e un pericol pentru ea însăşi. E un pericol pentru toţi. N-are *nicio idee* despre puterea ei, iar eu nu ştiu cum s-o învăţ. Nu acum, când e atât de mică, de neastâmpărată şi de… *Lunatică*.

Vrăjitoarea îşi dezmorţi umerii şi se cuprinse în braţe. Ţesu în jurul fetiţei un fel de gogoaşă ca de mătase – fire strălucitoare petrecute unele pe deasupra altora.

— Nu poate să respire! se alarmă dintr-odată Glerk.

— N-are nevoie. I-am oprit viaţa în loc. Iar coconul va ţine reţine magia înăuntru, zise Xan şi închise ochi. Zosimos îmi făcea la fel, când eram copil. Din acelaşi motiv, probabil.

Glerk se înnegură la faţă. Se aşeză greoi şi se înconjură cu coada de parcă ar fi stat pe o pernă.

— Îmi amintesc. Din senin. Oare de ce-am uitat? zise el clătinând din cap.

Xan strâmbă din buzele zbârcite.

— Suferinţa e periculoasă. Sau cel puţin aşa era. Nu-mi mai amintesc acum de ce. Cred că ne-am obişnuit amândoi să nu ne aducem aminte lucruri. Le-am lăsat pur şi simplu în ceaţă.

Glerk bănuia că era vorba despre mai mult de-atât, dar lăsă baltă subiectul.

— Mă aştept să apară curând şi Fyrian, zise Xan. Nu suportă să stea singur multă vreme. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar nu-l lăsa s-o atingă pe Lună, pentru orice eventualitate.

Glerk se întinse şi puse o mână mare pe umărul lui Xan.

— Tu unde te duci?

— La castelul vechi, zise Xan.

— Dar… nu-i nimic acolo, zise Glerk şi o privi lung. Doar nişte pietre vechi.

— Ştiu, zise Xan. Simt nevoia să stau acolo unde i-am văzut ultima dată pe Zosimos, pe mama lui Fyrian şi pe restul. Vreau să-mi aduc aminte nişte lucruri. Chiar dacă m-ar întrista.

Xan se îndepărtă apoi cătinel, sprijinindu-se tare în baston.

— Trebuie să-mi amintesc o mulţime de lucruri, murmură ea în barbă. Cât mai curând.

10

În care o vrăjitoare descoperă o uşă, dar şi o amintire

Xan întoarse spatele smârcului şi o porni pe potecă la deal, spre craterul unde îşi deschisese vulcanul faţa către cer cu multă vreme în urmă. Poteca era croită din pietre plate înfipte bine în pământ şi atât de apropiate, încât greu ar fi încăput între ele o foaie de hârtie.

Trecuseră ani buni de când Xan nu mai păşise pe ea. Secole, de fapt. Se înfioră. Totul arăta foarte diferit. Şi totuşi… *nu*.

Odinioară, în curtea castelului existase un cerc de stânci. Înconjurau ca nişte străjeri turnul central, cel mai vechi, iar castelul se dezvoltase în jurul acestui miez ca un şarpe care îşi prinde coada. Dar turnul dispăruse între timp (deşi Xan nu ştia când), castelul se transformase în dărâmături, iar stâncile fuseseră surpate de vulcan, înghiţite de cutremur sau fărâmiţate de foc, apă şi timp. Nu mai rămăsese decât una, greu de găsit. O înconjura o perdea groasă de ierburi înalte şi era năpădită de iederă. Xan o căută vreme de jumătate de zi, iar după aceea avu nevoie de o oră de muncă grea să dea deoparte încâlceala încăpăţânată de iederă.

Când ajunse la stânca propriu-zisă, rămase dezamăgită. În piatră era cioplite nişte cuvinte. Un mesaj simplu pe fiecare parte. Le dăltuise Zosimos însuşi, cu multă vreme în urmă. Le săpase acolo pentru ea, când era copil.

„Nu uita” scria pe o latură.

„Vorbesc serios” scria pe cealaltă.

„Ce să nu uit?”

„Ce-ai vorbit serios, Zosimos?”

Xan nu ştia. În ciuda golurilor din memoria ei, un lucru îşi amintea sigur: tendinţa lui de a fi enigmatic. Şi

credinţa că dacă el înţelegea cuvintele vagi şi aluziile pe care le făcea însemna că şi ceilalţi le înţelegeau fără probleme.

Chiar şi după atâţia ani, Xan îşi amintea cât de tare o deranja asta.

— Fir-ai tu să fii de încâlcit! zise ea.

Se apropie de stâncă şi îşi rezemă fruntea de cuvintele cioplite adânc, ca şi cum piatra ar fi fost Zosimos însuşi.

— Of, Zosimos, zise ea, simţindu-se cuprinsă dintr-odată de o emoţie care n-o mai încercase de aproape cinci secole. iartă-mă. Am uitat. N-am vrut, dar…

Vraja o lovi ca un bolovan şi o aruncă în spate. Ateriză cu un bufnet pe şoldurile ei ruginite. Se uită la pietroi cu gura căscată.

„Stânca e vrăjită!” îşi spuse ea. „Sigur că da!”

Se uită iar la stâncă, iar în mijlocul ei apăru chiar atunci o crăpătură şi cele două părţi se traseră înapoi, de parcă ar fi fost nişte uşi enorme de piatră.

„Nu *de parcă* ar fi fost nişte uşi de piatră”, îşi zise Xan. „Chiar sunt uşi de piatră”.

Stânca se proiecta ca o pereche de uşi deschise pe cerul albastru, dar intrarea însăşi ducea într-un coridor prost luminat unde o scară de piatră se pierdea în întuneric.

Într-o clipă, Xan îşi aminti ziua aceea. Avea treisprezece ani şi era foarte impresionată de propria ei deşteptăciune vrăjitorească. Iar mentorul ei, atât de puternic şi de energic odinioară, se stingea de la o zi la alta.

— Ai grijă cu suferinţa ta, îi spusese el.

Era nespus de bătrân. Imposibil de bătrân. Doar colţuri, oase şi piele pergamentoasă, ca un greier.

— Suferinţa ta este periculoasă. Nu uita că *ea* e încă în preajmă.

Aşa că Xan îşi înghiţise suferinţa. Şi amintirile odată cu ea. Le îngropase adânc, să nu le mai găsească

niciodată. Sau aşa crezuse.

Dar acum îşi amintea castelul – *şi-l aminteai* Cât de straniu şi de şubred părea! Ce coridoare fără sens avea! Şi oamenii care locuiau în castel – nu doar vrăjitorii şi înţelepţii, ci bucătarii, copiştii şi servitorii. Îşi amintea cum se împrăştiaseră în pădure când erupsese vulcanul. Îşi amintea cum aruncase asupra fiecăruia dintre ei o vrajă protectoare – în afara unuia singur – şi cum se rugase stelelor să reziste vrăjile ei până când reuşeau să fugă. Îşi amintea cum Zosimos ascunsese castelul în stâncile aşezate în cerc. Fiecare stâncă era o uşă.

— Acelaşi castel, uşi diferite. Să nu uiţi. Vorbesc serios.

— Nu uit, îi răspunsese ea cea de treisprezece ani.

— Ai să uiţi sigur, Xan. Încă nu te cunoşti?

Zosimos era foarte bătrân atunci. Cum ajunsese atât de bătrân? Parcă se transforma încet în pulbere.

— Dar n-avea grijă. Am pus şi asta în vrajă. Acum, nu te supăra, draga mea. Am preţuit faptul că te-am cunoscut, am deplâns faptul că te-am cunoscut şi m-am descoperit râzând fără voia mea în fiecare zi petrecută împreună. Dar totul a trecut, iar acum trebuie să ne despărţim. Trebuie să apăr mii de oameni de explozia acestui vulcan şi sper că tu vei avea grijă să rămână recunoscători pe veci. Ce vorbesc eu? zise Zosimos şi clătină din cap. Sigur că n-o să ai grijă.

Pe urmă vrăjitorul se făcuse nevăzut în fum împreună cu Dragonul Pur şi Simplu Enorm şi plonjaseră amândoi în inima muntelui, oprind erupţia şi aruncând vulcanul într-un somn agitat.

Dispăruseră amândoi pentru totdeauna.

Xan nu făcuse niciodată nimic ca să apere memoria lui Zosimos sau ca să explice fapta lui.

Într-adevăr, după un an abia dacă şi-l amintea. Nu-i trecuse prin minte că era un lucru ciudat – partea din ea căreia i s-ar fi părut ciudat se afla de-acum de cealaltă parte a cortinei. Pierdută în ceaţă.

Vrăjitoarea se uită în întunericul castelului ascuns.

Oasele bătrâne o dureau, dar mintea îi gonea iute.

Oare de ce se ascunseseră amintirile de ea? Şi de ce ascunsese Zosimos castelul?

Nu ştia, dar era sigură unde putea găsi răspunsul. Bătu de trei ori cu bastonul în pământ, până când bastonul deveni destul de luminos să alunge bezna. Apoi intră în stâncă.

11

În care o vrăjitoare ia o hotărâre

Xan adună braţe de cărţi din castelul ruinat şi le cără la ea în atelier. Cărţi, hărţi, lucrări şi însemnări. Diagrame. Reţete. Opere de artă. Vreme de nouă zile nu dormi şi nu mâncă. Luna rămase în coconul ei, ţintuită locului. Încremenită şi în timp. Nu respira. Nu gândea. Era pur şi simplu oprită. De fiecare dată când se uita la ea, Glerk simţea un junghi în inimă. Se întreba dacă aşa ceva nu lăsa urme.

Nu era nevoie să se întrebe. Lăsa sigur.

— N-ai voie în atelier, îi spusese Xan prin uşa ferecată. Trebuie să mă concentrez.

Pe urmă o auzise mormăind înăuntru de una singură.

În fiecare noapte, Glerk trăgea cu ochiul pe fereastra atelierului şi o vedea pe Xan cum aprindea lumânări şi căuta prin sute de cărţi deschise şi de documente, luându-şi notiţe pe un sul de hârtie care devenea ceas de ceas tot mai lung. Tot timpul ăsta murmura ceva. Clătina din cap. Şoptea descântece în cutii de plumb cărora le trântea imediat capacul, iar apoi se aşeza pe ele, să păstreze vraja înăuntru. Pe urmă deschidea cutiile cu grijă, se uita în ele şi inspira adânc pe nas.

— Scorţişoară, zicea ea. Şi sare. Prea mult vânt în descântec.

Şi scria toate astea.

Sau:

— Gaz metan. Nu-i bun. Poate scăpa când ţi-e lumea mai dragă. Şi e inflamabil. Chiar mai mult decât normal.

Sau:

— Asta-i sulf? Cerule mare! Ce vrei să faci, femeie? S-o omori pe biata copilă?

Şi mai tăia câteva lucruri de pe listă.

— Mătuşica Xan şi-a pierdut minţile? întrebă Fyrian la un moment dat.

— Nu, prietene, îi spuse Glerk. Numai că s-a trezit într-o apă mai adâncă decât se aştepta. Nu-i obişnuită să nu ştie exact ce are de făcut. Şi asta o sperie. Aşa cum spune Poetul:

Prostul, scos de pe teren solid, sare din vârf de munte până-n miez de stea şi-n hăul cosmosului, înţeleptul, luat de lângă pergament, de lângă pană, de lângă tomul gros, se prăbuşeşte.

Şi nu mai poate fi găsit.

— Asta-i o poezie adevărată? întrebă Fyrian.

— Sigur că-i o poezie adevărată.

— Dar cine a compus-o, Glerk?

Glerk închise ochii.

— Poetul. Mlaştina. Lumea. Şi eu. Sunt toate acelaşi lucru, să ştii.

Dar n-ar fi putut să explice ce voia să spună.

În cele din urmă, Xan deschise larg uşile atelierului, cu o expresie de mulţumire sumbră pe chip.

— Uite, zise ea şi începu să-i explice totul lui Glerk, care o asculta foarte neîncrezător.

Desenă cu cretă pe jos un cerc mare, lăsând un spaţiu prin care să se poată intra. Pe urmă împărţi circumferinţa cercului în treisprezece părţi egale şi uni toate acele puncte desenând o stea cu treisprezece colţuri.

— Ce avem de făcut până la urmă este să potrivim un ceas. Fiecare zi trece ca un mecanism perfect reglat, înţelegi?

Glerk clătină din cap. Nu înţelegea.

Xan marcă timpul de-a lungul cercului aproape întreg într-o progresie ordonată.

— Avem un ciclu de treisprezece ani. Doar atât ne permite vraja. În cazul nostru, chiar mai puţin, mă tem:

întregul mecanism se sincronizează cu biologia ei. N-avem ce face în privinţa asta. Are deja cinci ani, deci ceasul porneşte de la cinci şi va merge până ajunge la treisprezece.

Glerk miji ochii. Treaba asta n-avea niciun înţeles pentru el. Bine, monstrului mlaştinii i se părea o prostie magia în sine. Cânturile pe care se întemeia lumea nu pomeneau nicăieri despre magie, dar probabil că magia apăruse mai târziu, sub lumina stelelor şi a lunii. Lui Glerk, magia i se păruse întotdeauna un intrus, un oaspete neinvitat. El prefera poezia.

— Voi folosi acelaşi principiu ca al coconului în care doarme, zise Xan. Acum, el ţine toată magia înăuntru. Numai că în cazul vrăjii mele, magia va rămâne ascunsă în *ea*. Chiar în faţa creierului, sub mijlocul frunţii. O pot aduna pe toată în ceva foarte mic. Un grăunte de nisip. Toată puterea aceea într-un grăunte de nisip. Îţi imaginezi?

Glerk nu zise nimic. Se uită la fetiţa din braţele lui. Nu se mişca.

— Şi n-o să… începu el.

Vorbea răguşit. Îşi drese glasul şi o luă de la capăt.

— Şi n-o să… *strice* nimic, nu? Mi-e destul de simpatic creierul ei. Mi-ar plăcea să-l văd nevătămat.

— Ce tâmpenie! îl admonestă Xan. Creierul ei nu va păţi nimic. Sau măcar sunt destul de sigură că nu va păţi nimic.

— Xan!

— Ei, glumesc! Sigur că nu va păţi nimic. Pur şi simplu vom câştiga nişte timp până când Luna va avea destul bun-simţ să ştie cum să procedeze când se dezlănţuie magia. Trebuie să fie educată. Trebuie să ştie conţinutul cărţilor din atelier. Trebuie să înţeleagă mişcările stelelor, originea universului şi nevoia de bunătate. Trebuie să ştie matematică şi poezie. Trebuie să pună întrebări. Trebuie să caute să înţeleagă. Trebuie să înţeleagă legile cauzei şi efectului şi consecinţele neintenţionate. Trebuie să înveţe compasiunea,

curiozitatea şi mirarea. Noi trebuie s-o învăţăm toate aceste lucruri, Glerk. Noi trei. E o mare responsabilitate.

Aerul din încăpere deveni dintr-odată greu. Xan gemu şi uni cu creta ultimele două colţuri ale stelei. Până şi Glerk, de obicei insensibil, simţi că transpiră şi i se face rău.

— Şi cu tine ce se va întâmpla? întrebă el. Se va opri scurgerea de magie din tine?

Xan ridică din umeri.

— Bănuiesc că va încetini, strânse ea din buze. Va picura, pic-pic. Şi pe urmă, când va împlini ea treisprezece ani, se va scurge toată dintr-odată. Gata cu magia. Voi fi un hârb gol, cu nimic înăuntru în stare să pună în mişcare oasele astea bătrâne. Şi pe urmă o să dispar.

Vocea lui Xan era liniştită, moale ca suprafaţa apei din smârc şi la fel de atrăgătoare ca mlaştina. Glerk simţi o durere în piept. Xan încercă să zâmbească.

— Totuşi, dacă am de ales, prefer s-o las orfană *după* ce o învăţ câteva lucruri. După ce o cresc cum trebuie şi o pregătesc. Şi prefer să dispar dintr-odată, nu să mă destram încet, ca bietul Zosimos.

— Moartea vine întotdeauna brusc, zise Glerk. Chiar şi când nu-i subită.

Începuseră să-l usture ochii. Ar fi vrut s-o strângă pe Xan în braţele trei şi patru, dar ştia că Vrăjitoarei nu i-ar fi plăcut, aşa că o trase pe Luna mai aproape, iar Vrăjitoarea se apucă să desfacă coconul magic. Fetiţa plescăi de câteva ori din buze şi se lipi de pieptul umed al monstrului, încălzindu-l. Părul ei negru strălucea ca noaptea înstelată. Dormea adânc. Glerk se uită la desenul de pe jos. Mai rămăsese o deschizătură prin care putea ieşi împreună cu fetiţa. Altfel, după ce o punea pe Luna la locul potrivit şi el păşea afară din cerc, începea vraja.

Glerk şovăi.

— Şovăi.

— Eşti sigură, Xan? Foarte, foarte sigură?

— Da. Presupunând că am făcut totul corect,

sâmburele magiei i se va deschide la a treisprezecea aniversare. Nu ştim ziua exactă, bineînţeles, dar putem presupune. Luna se va umple atunci de vrajă. Şi tot atunci eu voi dispărea. Ajunge. Am depăşit deja porţia rezonabilă de viaţă de pe acest pământ. Şi mor de curiozitate să ştiu ce urmează după aceea. Hai să începem.

Aerul mirosea a lapte, sudoare şi pâine coaptă. Pe urmă a mirodenii iuţi, genunchi juliţi şi păr ud. Pe urmă a muşchi munciţi, piele săpunită şi lacuri limpezi de munte. Şi a încă ceva. Un miros întunecat, straniu, pământesc.

Luna strigă tare, doar o dată.

Iar Glerk simţi o fisură în inimă, subţire ca o dungă de creion. Îşi apăsă pieptul cu toate patru palmele, încercând să-şi împiedice inima să crape în două.

12

În care un copil învaţă despre Mlaştină

Nu, copile, Vrăjitoarea nu trăieşte în Mlaştină. Cum să spui una ca asta! Din Mlaştină ne vin toate lucrurile bune. De unde am mai strânge noi lujeri de Zirin, flori de Zirin şi bulbi de Zirin1! De unde aş mai culege eu spanac de apă şi peşti de mâl pentru cină, sau ouă de raţă şi icre de broască pentru masa ta de dimineaţă! Dacă nu era mlaştina, părinţii tăi n-aveau nimic de lucru, iar tu mureai de foame.

Ca să nu mai zic că, dacă Vrăjitoarea trăia în Mlaştină, aş fi văzut-o.

*Păi, nu. Sigur că n-am văzut toată Mlaştina. Nimeni n-a văz*ut-*o pe toată. Mlaştina acoperă jumătate din lume şi pădurea cealaltă jumătate. Toată lumea ştie.*

Dar, dacă Vrăjitoarea trăia în Mlaştină, aş fi văzut cum se văluresc apele sub paşii ei blestemaţi. Aş fi auzit stufărişul şoptindu-i numele. Dacă Vrăjitoarea trăia acolo, Mlaştina ar fi tuşit şi ar fi scuipat-o afară, aşa cum îşi scuipă viaţa un muribund.

În plus, Mlaştina ne iubeşte. Ne-a iubit mereu. Din Mlaştină s-a născut lumea. Fiecare munte, fiecare copac, fiecare piatră, fiecare animal şi fiecare insectă bezmetică.

Până şi vântul tot Mlaştina l-a visat.

Ei, sigur că ştii povestea asta, toată lumea o ştie. Bine, ţi-o spun, dacă trebuie s-o mai auzi o dată.

La început nu era decât Mlaştina şi numai Mlaştina şi totul era Mlaştina.

Mâlul Mlaştinii se întindea de la o margine a realităţii la cealaltă. Se unduia şi susura prin timp. Nu existau cuvinte; nu exista învăţătură; nu exista muzică, poezie sau gând. Exista numai oftatul Mlaştinii şi tremurul Mlaştinii şi foşnetul stufului.

Dar Mlaştina era singură. Voia ochi cu care să vadă lumea. Voia o spinare zdravănă care s-o poată purta dintr-o parte în alta. Voia picioare să meargă, mâini să atingă şi gură să poată cânta.

Aşa că Mlaştina a creat un corp: o Făptură care a ieşit din Mlaştină pe propriile ei picioare zdravene, mâloase. Făptura era Mlaştina, iar Mlaştina era Făptura. Făptura iubea Mlaştina, iar Mlaştina iubea Făptura, la fel cum îşi iubeşte un om imaginea oglindită într-un ochi liniştit de apă şi se uită la ea cu tandreţe. Pieptul Făpturii era plin de căldură, de înţelegere însufleţitoare şi de iubire. Simţea cum radia din el lumina strălucitoare a dragostei. Iar Făptura a vrut cuvinte ca să explice ce simţea.

Şi aşa au apărut cuvintele.

Iar Făptura a vrut ca acele cuvinte să se potrivească astfel încât să-şi explice mai bine gândul. A deschis gura şi a ieşit din ea o poezie.

„Rotund şi galben, galben şi rotund", a zis Făptura, şi aşa s-a născut soarele, atârnat deasupra capului.

„Albastru şi alb şi negru şi gri şi o explozie de culori în zori", a zis Făptura. Şi s-a născut cerul.

„Scârţâit de lemn, moliciune de muşchi, foşnet şi şoaptă de verde, de verde, de verde", a cântat Făptura. Şi au apărut pădurile.

Tot ce vezi, tot ce ştii a fost adus pe lume de Mlaştină. Mlaştina ne iubeşte şi noi o iubim.

Vrăjitoarea în Mlaştină1? Hai, lasă! N-am auzit în viaţa mea ceva mai caraghios.

13

În care Antain face o vizită

Surorile Stelei aveau mereu un ucenic, întotdeauna un băieţandru. Nu era atât ucenic, cât mai degrabă băiat de serviciu. îl angajau la nouă ani şi îl păstrau până când îl dădeau afară cu o înştiinţare scrisă.

Fiecare băiat primea exact aceeaşi înştiinţare. Absolut de fiecare dată.

„Aveam aşteptări mari, dar acest băiat ne-a dezamăgit", aşa scria mereu.

Unii băieţi rămâneau acolo doar o săptămână sau două. Antain ştia la şcoală unul care stătuse doar o singură zi. Cei mai mulţi erau expediaţi la vârsta de doisprezece ani, chiar când începeau să se simtă în largul lor. De îndată ce-şi dădeau seama câtă învăţătură exista în bibliotecile Turnului şi deveneau dornici de învăţătura aceea, erau îndepărtaţi.

Antain îşi primise înştiinţarea la doisprezece ani, la o zi după ce i se acordase (în urma unor ani de rugăminţi) privilegiul de a intra în bibliotecă. Fusese o lovitură zdrobitoare pentru el.

Surorile Stelei locuiau în Turn, o clădire masivă care îţi tulbura privirea şi îţi zăpăcea mintea. Turnul se afla exact în mijlociul Protectoratului şi umbra lui ajungea peste tot.

Cămările, bibliotecile auxiliare şi armurăria Surorilor se aflau în nivelurile aparent nesfârşite de sub pământ. Existau încăperi unde se legau cărţi, unde se amestecau ierburi, unde se făceau antrenamente de lupte cu sabia sau corp la corp. Surorile se pricepeau la toate limbile cunoscute pe lume, la astronomie, la arta otrăvurilor, la dans, metalurgie, arte marţiale, decupaje de hârtie şi cele mai sofisticate tehnici de asasinat. În nivelurile de deasupra pământului se aflau dormitoarele simple ale Surorilor (stăteau câte trei în cameră), spaţii pentru

întruniri şi meditaţie, temniţe în care nu se putea pătrunde, o cameră de tortură şi un observator ceresc. Toate se legau printr-o dantelărie complicată de coridoare în unghiuri ciudate, intersectate cu scări care urcau din străfundul clădirii până în înălţimile absolute ale cupolei observatorului de deasupra. Dacă ar fi fost cineva destul de nebun să intre în Turn fără permisiune, putea rătăci zile întregi fără să găsească o ieşire.

În timpul anilor petrecuţi în Turn, Antain le auzise pe Surori gâfâind în sălile de antrenament, auzise din când în când plânsete venite din celule sau din camera de tortură şi le ascultase pe Surori prinse în discuţii încinse despre ştiinţa stelelor, despre transformarea alchimică a bulbilor de Zirin sau despre sensul câte unei poezii deosebit de controversate. Le auzise cântând când cerneau făina, când fierbeau ierburile de leac sau când îşi ascuţeau pumnalele. Învăţase să scrie după dictare, să cureţe o toaletă, să pună masa, să servească un prânz excelent şi să stăpânească arta rafinată a tăiatului pâinii. Învăţase care sunt cerinţele unui ceai bun, meşteşugul fin ai făcutului sandvişurilor şi cum să stea complet nemişcat într-un colţ de cameră şi să asculte o conversaţie, memorând fiecare amănunt fără ca vorbitorii să-şi dea seama măcar de prezenţa lui. Surorile îl lăudaseră deseori în timpul petrecut în Turn, complimentându-i caligrafia, promptitudinea sau purtarea politicoasă. Dar nu era de ajuns. Nu prea. Cu cât învăţa mai mult, cu atât înţelegea *cât de mult mai era de învăţat*. În volumele prăfuite rânduite pe rafturile bibliotecilor existau izvoare adânci de înţelepciune, iar Antain era însetat de ele. Numai că nu avea voie să bea. Muncise din greu. Se străduise din răsputeri. Încercase să nu se gândească la cărţi.

Totuşi, într-o zi se întorsese în camera lui şi îşi găsise bagajul deja făcut. Surorile îi agăţaseră un bilet de cămaşă şi îl expediau acasă la maică-sa. „Aveam aşteptări mari”, scria în bilet. „Dar acest băiat ne-a dezamăgit”.

Nu i-a trecut niciodată supărarea.

Acum, în calitate de Senior Ucenic, ar fi trebuit să fie în Sala de Consiliu, pregătindu-se pentru audierile din ziua aceea, dar pur şi simplu nu putuse să se ducă. După ce găsise din nou o scuză şi lipsise în Ziua Sacrificiului, Antain remarcase o diferenţă clară în relaţia lui cu Seniorii. O muţenie tot mai mare din partea lor. O înmulţire a privirilor cu coada ochiului. Iar cel mai rău era că unchiul lui refuza să se uite la el.

Nu mai pusese piciorul în Turn din zilele uceniciei lui acolo, dar Antain simţea că venise momentul potrivit să le facă o vizită Surorilor. Fuseseră ca o familie pentru el, o vreme, oricât erau ele de ciudate, de distante şi, să recunoaştem, de ucigaşe. O familie e o familie totuşi, îşi spuse el în timp ce urca şi bătea în uşa veche de stejar.

(Mai exista şi alt motiv al vizitei, desigur, dar Antain nu-l recunoştea nici faţă de el însuşi. Şi îl făcea să tresară rău.)

La uşă răspunse Rook, fratele lui mai mic. Îi curgea nasul, ca de obicei, şi avea părul mult mai lung decât ultima oară când îl văzuse Antain, cu mai bine de un an în urmă.

— Ai venit să mă iei acasă? zise Rook cu un amestec de speranţă şi ruşine în glas. Le-am dezamăgit şi eu?

— Îmi pare bine să te văd, Rook, zise Antain, mângâindu-şi frăţiorul pe cap ca pe un câine care s-a purtat frumos. Nu de asta am venit. Eşti aici numai de un an, mai ai timp din belşug să le dezamăgeşti. Pe Sora Ignatia o găsesc? Aş vrea să vorbesc cu ea.

Pe Rook îl apucă tremuratul, iar Antain nu-l învinovăţi. Sora Ignatia era o femeie formidabilă. Şi înspăimântătoare. Dar Antain se înţelesese întotdeauna bine cu ea, iar ea păruse mereu să ţină la el. Celelalte Surori avuseseră grijă să afle şi el cât de rar se întâmpla una ca asta. Rook îşi conduse fratele în biroul Sorei-şefe, dar Antain ştia să ajungă acolo şi legat la ochi. Cunoştea fiecare pas, fiecare spărtură din piatra zidurilor vechi, fiecare scândură care scârţâia în podea. După atâţia ani,

tot mai visa să se întoarcă în Turn.

— Antain! zise Sora Ignatia de la birou.

Din câte se părea, traducea texte legate de botanică. Botanica era pasiunea vieţii Surorii Ignatia. Avea biroul plin de tot soiul de plante, majoritatea provenite din cele mai ascunse colţuri ale pădurii şi ale mlaştinii, dar şi altele aduse din toată lumea de negustori specializaţi, din oraşele de la celălalt capăt al Drumului.

— Bine ai venit, băiete drag, zise Sora Ignatia, apoi se ridică de la birou.

Traversă încăperea plină de miresme şi îi luă faţa în mâinile ei osoase şi puternice. îl bătu uşurel pe obraji, dar chiar şi aşa, uşurel, tot îl duru.

— Eşti mult mai frumos decât erai când te-am trimis acasă.

— Mulţumesc, Soră, zise Antain, simţind împunsătura bine cunoscută de ruşine la gândul zilei oribile când plecase din Turn cu acel bilet pe cămaşă.

— Ia loc, te rog.

Sora Ignatia se uită spre uşă şi strigă foarte tare:

— BĂIETE!

Îl striga pe Rook.

— BĂIETE, MĂ AUZI?

— Da, Soră Ignatia, scânci Rook, dând fuga pe uşă şi împiedicându-se de prag.

Sora Ignatia nu râse.

— Dorim nişte ceai de levănţică şi fursecuri cu boboci de Zirin.

Îi aruncă băiatului o privire fioroasă, iar el o luă la goană ca urmărit de un tigru.

Sora Ignatia oftă.

— Mă tem că fratele tău nu-i la fel de înzestrat ca tine, zise ea. Păcat. Aveam aşteptări mari.

Îi făcu semn lui Antain să se aşeze. Scaunul era acoperit cu un fel de viţă cu ghimpi, dar Antain se aşează oricum, încercând să nu bage în seamă înţepăturile din picioare. Sora Ignatia se aşează în faţa lui şi se aplecă să-i

cerceteze faţa.

— Spune-mi dragă, te-ai însurat?

— Nu, doamnă, zise Antain şi roşi. Sunt cam tânăr încă.

Sora Ignatia ţâţâi din limbă.

— Dar ţi-a căzut cineva cu tronc. Îmi dau seama. Nu poţi ascunde nimic de mine, dragă băiete. Nici măcar să nu încerci.

Antain se strădui să nu se gândească la Ethyne, fata de la şcoală. Se afla undeva în turnul ăsta. Dar era pierdută pentru el şi nu mai putea face nimic.

— Îndatoririle mele de la Consiliu nu-mi lasă prea mult timp, zise el evaziv.

Asta era adevărat.

— Sigur că da, sigur că da, zise Sora fluturând din mână. Consiliul.

Lui Antain i se păru că rostise cuvântul cu o urmă de batjocură, dar pe urmă femeia strănută uşor, iar el se gândi că-şi imaginase.

— Sunt Senior Ucenic de numai cinci ani, dar deja învăţ…

Se opri.

— Învăţ foarte multe, termină el fraza cu voce dogită.

Pruncul lăsat pe pământ.

Femeia ţipând de pe grinzi.

Indiferent cât de mult încerca, tot nu-şi putea scoate din minte acele imagini. Sau reacţia Consiliului la întrebările lui. De ce îi tratau interesul cu atâta dispreţ? Antain habar n-avea.

Sora Ignatia lăsă capul pe-o parte şi îl privi iscoditor.

— Sinceră să fiu, băiete drag, am fost uimită că ai hotărât să te alături acelui organism şi am bănuit, îţi mărturisesc, că nu a fost deloc hotărârea ta ci a… încântătoarei tale mame.

Îşi ţuguie buzele cu neplăcere, de parcă ar fi gustat ceva acru.

Avea dreptate. Avea perfectă dreptate. Nici vorbă să

fi ales Antain să se alăture Consiliului. El ar fi preferat să fie tâmplar. Şi chiar îi spusese mamei asta, adeseori şi amănunţit, numai că ea nu-l asculta.

— Tâmplărie, continuă Sora Ignatia, fără să remarce cât de uluit părea Antain că, aparent, îi ghicise gândurile. Eu asta aş fi presupus. Spre asta aveai înclinaţie.

— Dumneavoastră…

Ea îi zâmbi cu ochii mijiţi.

— Ei, mai ştiu şi eu câte ceva, tinere, zise femeia, umflându-şi nările şi clipind. Ai fi uimit.

Rook dădu buzna cu ceaiul şi fursecurile. Reuşi deopotrivă să verse ceaiul şi să răstoarne fursecurile în poala fratelui său. Sora Ignatia îi aruncă o privire ascuţită ca un pumnal, iar puştiul alergă afară într-un suflet, speriat, de parcă sângera deja.

— Acum, zise Sora Ignatia, sorbind din ceai cu un zâmbet, spune-mi ce pot face pentru tine.

— Păi, zise Antain, deşi avea gura plină cu fursecuri, am trecut doar în vizită. Pentru că n-am mai fost de multă vreme. Ştiţi. Să vă văd. Să văd ce mai faceţi.

Pruncul lăsat pe pământ.

Femeia care urla.

Şi, doamne, dacă îl înhăţa cineva înaintea Vrăjitoarei. Ce s-ar fi întâmplat cu noi atunci1?

Şi, pe lumina stelelor, de ce trebuie să continue treaba asta? *De ce n-o opreşte nimeni*?

Sora Ignatia zâmbi.

— Mincinosule, zise ea, iar Antain plecă capul.

Femeia îl strânse afectuos de genunchi.

— Nu te ruşina, micuţule, îl linişti ea. Nu eşti singurul care vrea să caşte gura la animalele închise la noi. Mă gândesc chiar să pun o taxă de intrare.

— Nu, eu… protestă Antain.

Ea flutură din mână.

— Nu-i nevoie. Înţeleg pe deplin. E o pasăre rară. Şi un mic mister. Un adevărat izvor de suferinţă.

Oftă uşor şi colţurile gurii îi tremurară ca vârful

limbii unui şarpe. Antain ridică din sprâncene.

— Poate fi vindecată? întrebă el.

Sora Ignatia râse.

— Of, scumpul meu Antain! Pentru amărăciune nu există leac.

Buzele i se lăţiră într-un zâmbet larg, de parcă asta ar fi fost o veste excelentă.

— Totuşi, insistă Antain. Nu poate dura la nesfârşit. Atâţia dintre oamenii noştri şi-au pierdut copiii. Şi totuşi, nu toată lumea suferă într-atât.

Sora Ignatia îşi strânse buzele.

— Nu. Nu toată lumea. La ea suferinţa este sporită de nebunie. Sau poate chiar nebunia stă la baza suferinţei. Sau poate este cu totul altceva. Asta o face un obiect de studiu interesant. Sunt recunoscătoare că o avem în dragul nostru Turn. Ne foloseşte mult cunoaşterea pe care o dobândim observându-i mintea. Cunoaşterea este, la urma urmei, un bun preţios.

Antain observă că Sora-şefă era mai rumenă în obraji decât la ultima lui vizită în Turn.

— Dragă băiete, bătrâna care sunt apreciază sincer atenţia unui tânăr arătos ca tine, dar nu-i nevoie să stai la taclale politicoase cu mine. Într-o zi vei deveni membru titular al Consiliului. Nu-i nevoie decât să-i ceri băiatului de la uşă, iar el te va conduce la orice prizonier doreşti să vezi. Aşa-i regulamentul.

Sora îi aruncă o privire de gheaţă, dar numai pentru o clipă. Pe urmă îi zâmbi cald.

— Vino, micul meu Senioraş.

Se ridică şi se duse la uşă fără niciun zgomot. Antain o urmă, cu cizmele bocănind tare pe duşumea.

Deşi celulele închisorii erau doar cu un etaj mai sus, trebuiră să urce patru rânduri de scări până să ajungă acolo. Antain trase cu ochiul prin toate camerele, sperând că ar putea-o zări pe Ethyne, fata de la şcoală. Văzu multe novice, dar nu şi pe ea. Încercă să nu fie dezamăgit.

Scările o cotiră la stânga şi la dreapta, apoi coborâră

într-o spirală îngustă până la marginea sălii centrale de la etajul închisorii. Sala centrală era un spaţiu rotund, fără ferestre, în mijlocul căruia stăteau pe scaune trei surori, cu spatele una la alta, într-un triunghi perfect, fiecare cu câte o arbaletă în braţe.

Sora Ignatia îi aruncă o privire poruncitoare celei mai apropiate dintre Surori. Făcu semn cu bărbia spre una dintre uşi.

— Dă-i drumul s-o vadă pe numărul cinci. Va bate în uşă când va dori să plece. Ai grijă nu cumva să-l omori din greşeală.

Pe urmă îşi întoarse privirea spre Antain, zâmbitoare, şi îl îmbrăţişă.

— Ei, eu am plecat, zise veselă şi se întoarse pe scara în spirală în timp ce Sora cea mai apropiată se ridică şi descuie uşa pe care scria „5”.

Se uită la Antain şi ridică din umeri.

— N-o să-ţi fie de mare folos. Îi dăm fierturi speciale ca să rămână liniştită. Şi a trebuit să-i tăiem frumuseţea de păr, pentru că şi-l tot smulgea.

Îl măsură apoi de sus până jos.

— N-ai hârtie la tine, nu?

Antain se încruntă.

— Hârtie? Nu. De ce?

Sora îşi strânse buzele.

— Nu are voie să aibă hârtie, zise ea.

— De ce nu?

Chipul Surorii se goli de orice expresie. Deveni inexpresiv ca o mână înmănuşată.

— Vei vedea, zise ea, apoi îi deschise uşa.

Celula era un dezmăţ de hârtii. Prizoniera împăturise, rupsese, răsucise şi transformase fiecare bucată de hârtie în mii de păsări de toate formele şi mărimile, într-un colţ erau lebede de hârtie, bâtlani de hârtie pe scaun, iar de tavan atârnau colibri minusculi de hârtie. Raţe de hârtie; măcălendri de hârtie; rândunici de hârtie; porumbei de hârtie.

Lui Antain îi veni să se scandalizeze. Hârtia era scumpă. Enorm de scumpă. În oraş existau fabricanţi de hârtie care confecţionau suluri frumoase de scris dintr-o combinaţie de miez de lemn, stuf, în sălbatic şi flori de Zirin, dar le vindeau mai ales negustorilor, care le duceau de cealaltă parte a pădurii. Când cineva din Protectorat avea ceva de scris, o făcea doar după ce se gândea bine, cu multă grijă şi atentă pregătire.

Iar aici nebuna asta *risipea hârtia*. Antain îşi stăpâni şocul cu greu.

Şi totuşi.

Păsările erau incredibil de complicate şi de migălos lucrate. Acopereau podeaua; se îngrămădeau pe pat; dădeau pe dinafară din cele două sertare ale noptierei. Şi arătau, Antain nu putea nega, *minunat*. Erau *atât de frumoase*! Antain îşi lipi mâna de inimă.

— Vai de mine, şopti el.

Prizoniera era întinsă pe pat şi dormea adânc, dar se foi la auzul vocii lui. Se întinse foarte încet. Foarte încet îşi trase coatele sub ea şi se ridică puţin.

Antain aproape că n-o recunoştea. Părul negru, superb, dispăruse de tot, avea capul ras. Îi dispăruseră şi focul din ochi, şi roşeaţa din obraji. Avea buzele subţiri şi lăsate în jos, parcă prea grele să le poată ţine, iar obrajii îi erau pământii şi fără strălucire. Până şi semnul din naştere în formă de crai-nou de pe frunte părea o umbră a celui de dinainte, mai degrabă o dungă de cenuşă. Mâinile mici şi dibace îi erau acoperite de tăieturi subţiri – „De la hârtie, probabil”, se gândi Antain – şi avea pete negre de cerneală pe toate buricele degetelor.

Ochii femeii alunecară asupra lui dintr-o parte în alta şi de sus în jos, fără să găsească un punct de sprijin. Nu-l recunoştea.

— Te cunosc? zise ea rar.

— Nu, doamnă, răspunse Antain.

— Îmi pari – înghiţi în sec – cunoscut.

Fiecare cuvânt părea tras afară dintr-un puţ foarte

adânc.

Antain se uită în jur. În încăpere mai era şi o măsuţă plină de hârtie, dar de data asta desenată. Hărţi stranii, complicate, cu cuvinte pe care nu le înţelegea şi semne pe care nu le cunoştea. Toate aveau scrise în colţul drept de jos aceeaşi propoziţie: „Ea este aici; ea este aici; ea este aici”.

„Cine este aici?” se întrebă Antain.

— Doamnă, sunt membru al Consiliului. Mă rog, unul provizoriu. Senior Ucenic.

— Aha, zise ea şi se lăsă din nou pe spate în pat, privind cu ochi goi în tavan. Tu. Îmi amintesc de tine. Ai venit şi tu să mă batjocoreşti?

Închise ochii şi râse.

Antain se trase înapoi. Râsul ei îl înfioră, parcă îi turna cineva o cană de apă rece pe spinare. Se uită la păsările de hârtie agăţate de tavan. Ciudat, dar toate atârnau de nişte fire de păr lung, negru, ondulat, sau cel puţin asta păreau că sunt. Şi mai ciudat, toate stăteau cu faţa la el. Oare stătuseră şi mai devreme cu faţa la el?

Lui Antain începură să-i transpire palmele.

— Ar trebui să-i spui unchiului tău că s-a înşelat, zise femeia foarte, foarte rar, înşirând un cuvânt după altul ca pe un şir lung şi drept de pietre grele şi rotunde. Ea *este aici*. Şi este *înfricoşătoare*.

„Ea este aici”, scria pe hartă.

„Ea este aici”.

„Ea este aici”.

„Ea este aici”.

Dar ce însemna asta?

— Cine este unde? întrebă Antain fără să vrea.

De ce vorbea cu ea? „Nimeni”, îşi aminti el, „nu se poate înţelege cu nebunii. Este imposibil”. Păsările de hârtie foşniră deasupra capului său. „Vântul, pesemne”, se gândi Antain.

— Copilul pe care mi l-a luat? Copilul meu? râse ea cavernos. N-a murit. Unchiul tău o crede moartă. *Unchiul*

tău greșește.

— De ce ar crede-o moartă? Nimeni nu ştie ce face Vrăjitoarea cu pruncii.

Antain se înfioră din nou. Foşnea ceva aspru în stânga lui, ca bătaia unei aripi de hârtie. Se întoarse, dar nu se mişca nimic. Auzi iarăşi zgomotul în stânga. Nimic, din nou.

— Eu ştiu atât, zise mama şi se ridică nesigură în picioare.

Păsările de hârtie începură să se ridice şi să se rotească.

„Nu-i decât vântul”, îşi spuse Antain.

— Ştiu unde e.

„Îmi imaginez totul”.

— Ştiu ce-aţi făcut voi.

„Mi se târăşte ceva pe ceafă în jos. Doamne. Un colibri. Şi… AU!”

Un corb de hârtie ţâşni prin încăpere şi atinse cu aripa obrazul lui Antain, tăindu-l, făcându-l să sângereze.

Antain era prea uluit ca să ţipe.

— Dar nu contează. Pentru că vine vremea răfuielii. Vine. Vine. E aproape.

Femeia închise ochii şi se legănă. Era nebună clar. Nebunia plutea în jurul ei ca un nor, iar Antain îşi dădu seama că trebuia să plece, altminteri se molipsea şi el. Bătu la uşă, dar nu se auzi niciun sunet.

— DAŢI-MI DRUMUL! le strigă el Surorilor, dar vocea părea să-i moară când îi ieşea din gură.

Îşi simţea cuvintele căzând cu un bufnet pe jos, la picioarele lui. Oare se molipsea de nebunie? Se putea întâmpla aşa ceva? Păsările de hârtie se mişcau, se înşiruiau, se adunau. Se ridicau în stoluri mari.

— VĂ ROG! strigă el, în timp ce o rândunică de hârtie îi căuta ochii şi două lebede îl ciupeau de picioare.

Le lovi cu picioarele şi cu mâinile, dar păsările continuau să vină.

— Pari un băiat de treabă, zise nebuna. Alege-ţi altă

profesie. Asta-i sfatul meu.

Se târî apoi la loc în pat.

Antain bătu iar în uşă şi iar nu se auzi nimic.

Păsările cârâiau, ţipau şi boceau. Îşi ascuţeau aripile de hârtie ca pe nişte cuţite. Se adunau cu zvon mare, se răsfirau, se strângeau la loc, iar se răsfirau. Se pregăteau de atac. Antain îşi acoperi faţa cu palmele.

Şi atunci se năpustiră asupra lui.

14

În care există consecinţe

Luna se trezi şi se simţi diferit. Nu ştia de ce. Zăbovi multă vreme întinsă în pat, ascultând ciripitul păsărilor. Nu înţelegea nimic din ce spuneau. Scutură din cap. La urma urmei, de ce să le fi înţeles? Erau doar păsări. Îşi apăsă faţa cu palmele. Le ascultă din nou.

— Nimeni nu poate vorbi cu păsările, zise ea tare.

Şi era adevărat. Atunci de ce i se părea că nu e? Un cintezoi viu colorat ateriză pe pervazul ferestrei şi cântă atât de dulce, încât Luna se gândi că o să-i crape inima. Într-adevăr, simţi o împunsătură, chiar şi acum. Duse mâinile la ochi şi îşi dădu seama că plângea, deşi habar n-avea de ce.

— Prostuţo, zise ea tare, observând un mic tremur şi o tulburare în vocea ei. Prostuţa de Lună.

Era cea mai prostuţă fată din lume. Toţi spuneau asta.

Se uită în jur. Fyrian stătea încovrigat la picioarele patului. Asta era ceva obişnuit. Îi plăcea să doarmă la ea în pat, deşi bunica îi interzicea adesea. Luna nu ştia de ce.

Sau cel puţin *se gândea* că nu ştia de ce. În adâncul sufletului însă simţea că poate la un moment dat o fi ştiut. Numai că nu-şi amintea când.

Bunica dormea în patul ei din cealaltă parte a camerei, iar monstrul mlaştinii se lăbărţase pe podea şi sforăia de rupea.

„Ciudat”, se gândi Luna. Nu-şi amintea să mai fi dormit vreodată Glerk pe podea. Sau în casă. Sau altfel

decât scufundat în smârc. Luna scutură din cap. Îşi ridică umerii până la urechi, întâi unul, pe urmă celălalt. Lumea o strângea într-un mod ciudat, ca o haină rămasă mică. În plus, o durea teribil capul, undeva în adânc. Se lovi de câteva ori peste frunte cu podul palmei, dar n-o ajută.

Se dădu jos din pat, se descotorosi de cămaşa de noapte şi îşi trase o rochiţă cu buzunare adânci peste tot, pentru că aşa o rugase pe bunica ei s-o coase. îl puse cu blândeţe pe Fyrian într-un buzunar, având grijă să nu-l trezească. Patul ei era agăţat cu frânghii şi scripeţi de tavan, ca să fie mai mult loc peste zi în căsuţă, dar Luna era prea mică să-l poată ridica singură. îl lăsă şi ieşi afară.

Era devreme, soarele dimineţii nu trecuse încă de creastă. Muntele era rece, umed şi viu. Din trei cratere vulcanice se ridicau lenevos spre cer panglici subţiri şi şerpuite de fum. Luna se îndreptă încet spre marginea smârcului. Se uită cum lăsau picioarele ei desculţe urme în muşchiul de pe jos. Nu creştea nicio floare unde călca ea.

Dar nu era oare o prostie să gândească astfel? De ce-ar fi crescut ceva în urmele paşilor ei?

— Prostuţă, prostuţă, zise ea tare.

Pe urmă simţi că ameţeşte. Se aşează pe pământ şi se uită la creastă, fără să se gândească la nimic.

*

Xan o găsi pe Luna stând singură afară şi uitându-se la cer. Era ciudat. De obicei fetiţa se trezea ca un vârtej şi dădea buzna să-i trezească pe toţi cei din jur. Dar nu şi azi.

„Ei bine”, se gândi Xan, „totul este diferit acum”. Clătină din cap. „Nu totul”, hotărî ea. În ciuda vrăjii legate bine înăuntrul ei – deocamdată vraja încă avea efect – era totuşi aceeaşi fetiţă. Era tot *Luna*. Doar că nu mai trebuiau să-şi facă griji că izvora din ea magie la tot pasul. Acum putea învăţa liniştită. Şi azi urmau să înceapă.

— Bună dimineaţa, scumpete, zise Xan, mângâind-o pe cap şi trecându-şi degetele prin buclele ei lungi şi negre.

Luna nu spuse nimic. Părea cumva în transă. Xan

încercă să nu se îngrijoreze.

— Bună dimineaţa, mătuşică Xan, zise Fyrian ivindu-se din buzunarul fetei, apoi căscă şi îşi întinse braţele micuţe cât putea de tare. De ce sunt afară? se miră el, uitându-se în jur cu ochi mijiţi.

Luna tresări şi reveni în lume. Se uită la Xan şi zâmbi.

— Bunica! zise ea, ridicându-se şovăielnic. Parcă nu te-aş fi văzut de zile întregi.

— Asta pentru că… începu Fyrian, dar Xan îl întrerupse.

— Taci, copile! zise ea.

— Dar, mătuşică Xan, continuă agitat Fyrian, voiam numai să-i explic că…

— Gata cu pălăvrăgeala, dragon prostuţ. Pleacă. Du-te şi caută-l pe monstru.

Xan o ridică pe Luna în picioare şi porniră grăbite.

— Unde mergem, bunico? întrebă Luna.

— În atelier, dragă, zise Xan, fulgerându-l cu privirea pe Fyrian. Tu du-te să-l ajuţi pe Glerk să pregătească micul dejun.

— Bine, mătuşică Xan. Vreau numai să-i spun Lunii că…

— Chiar acum, Fyrian, răbufni Vrăjitoarea şi plecă grăbită cu Luna.

Luna adora atelierul bunicii şi învăţase deja bazele mecanicii – pârghii, planuri înclinate, scripeţi şi roţi dinţate. Chiar şi la vârsta ei fragedă, fetiţa avea o minte aplecată spre mecanică şi era în stare să construiască maşinării micuţe care se învârteau şi ticăiau. Îi plăcea să găsească bucăţi de lemn pe care le putea netezi şi lega între ele până se transformau în altceva.

Xan dăduse deja deoparte toate lucrările Lunii şi împărţise atelierul în compartimente, fiecare cu rafturile lui de cărţi, de unelte şi de materiale. Un compartiment pentru inventat, unul pentru construit, unul pentru studiu ştiinţific, unul pentru botanică şi unul pentru studiul

magiei. Pe podea făcuse nenumărate desene cu cretă.

— Ce s-a întâmplat aici, bunico? întrebă Luna.

— Nimic, dragă, zise Xan, dar apoi se gândi mai bine şi adăugă: Ei, s-au întâmplat multe, dar avem lucruri mai importante de care să ne îngrijim mai întâi.

Se aşează pe jos în faţa fetei, îşi adună magia în palmă şi o lăsă să plutească deasupra degetelor ca o minge colorată şi strălucitoare.

— Vezi tu, draga mea, îi explică ea, magia curge prin mine de la pământ spre cer, dar se adună şi în interiorul meu. În mine. Ca electricitatea statică. Pârâie şi bâzâie în oasele mele. Când am nevoie de ceva mai multă lumină, îmi frec palmele uite-aşa şi fac lumina să se învârtă între ele până când se adună destulă şi pluteşte unde am eu nevoie. M-ai văzut făcând asta de sute de ori, dar nu ţi-am explicat niciodată. Nu-i aşa că-i frumos, scumpo?

Dar Luna nu vedea. Avea ochii goi. Chipul fără expresie. Arăta de parcă sufletul ei dormita, ca un copac iarna. Xan oftă.

— Luna? zise ea. Te simţi bine? Ţi-e foame? *Luna1*?

Nimic. Ochi goi. Chip fără expresie. Un gol în univers de forma Lunii. Xan simţi în piept un fior de frică.

Apoi în ochii copilei reveni lumina, ca şi cum orbirea aceea nu s-ar fi petrecut niciodată.

— Bunico, îmi dai ceva dulce? zise ea.

— Poftim? zise Xan şi mai speriată, în ciuda faptului că ochii fetiţei străluceau din nou.

Se uită mai bine. Luna scutură din cap ca şi cum voia să-şi scoată apa din urechi.

— Dulce. Aş vrea ceva dulce, zise ea încet şi îşi împreună sprâncenele. Te rog.

Vrăjitoarea se supuse. Căută în buzunar şi scoase un pumn de fructe de pădure uscate. Fetiţa le mestecă gânditoare. Se uită în jur.

— De ce suntem aici, bunico?

— Am fost aici tot timpul, zise Xan.

Cercetă din priviri faţa fetiţei. „Ce se petrece?”

— Dar de ce? zise Luna şi se uită în jur. Nu eram afară?

Strânse din buze.

— Nu… începu Luna, apoi şovăi. Nu-mi aduc aminte cum…

— Am vrut să-ţi predau prima lecţie, draga mea.

Peste chipul Lunii trecu un nor, iar Xan se opri. Puse palma pe obrazul fetiţei. Valurile de magie dispăruseră. Dacă se concentra intens, putea simţi atracţia gravitaţională a unui grăunte dens de putere, dur, neted şi ferecat ca o nucă. Sau ca un ou.

Se hotărî să mai încerce o dată.

— Luna, iubirea mea, ştii ce-i magia?

Ochii Lunii se goliră din nou. Nu se mişca. Abia respira. Parcă *materia* din care era făcută Luna – lumină, mişcare, inteligenţă – dispăruse pur şi simplu.

Xan aşteptă iar. De data asta dură şi mai mult până ca lumina să apară din nou şi Luna să-şi revină. Fetiţa se uită curioasă la bunica ei. Pe urmă se uită în stânga şi în dreapta. Se încruntă.

— Când am venit aici, bunica? întrebă ea. Am adormit?

Xan se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere. Se opri la masa cu invenţii, cercetându-i roţile dinţate, firele, lemnul, sticla şi cărţile cu diagrame şi instrucţiuni complicate. Ridică într-o mână o roată dinţată micuţă, iar în cealaltă un arc mic atât de ascuţit la capăt, încât pe degetul mare îi apăru un strop de sânge. Se uită din nou la Luna şi îşi imagină mecanismul dinăuntrul fetiţei, care ticăia ritmic spre cea de-a treisprezecea aniversare la fel de inexorabil ca un ceas bine întors.

Sau, cel puţin, aşa *trebuia* să funcţioneze vraja. Nimic din construcţia descântecului lui Xan nu indicase genul ăsta de… *golire a minţii*. Oare greşise undeva?

Se hotărî să încerce altă tactică.

— Bunico, ce faci? întrebă Luna.

— Nimic, dragă, zise Xan, zorind spre masa ei de

vrăji şi confecţionând o oglindă magică – lemn din pământ, sticlă dintr-un meteorit topit, un strop de apă şi o singură gaură în mijloc, să pătrundă aerul.

Era una dintre încercările ei cele mai reuşite. Luna nici nu părea s-o vadă. Îi aluneca privirea dintr-o parte în alta. Xan aşează oglinda între ele şi o urmări pe fetiţă prin gaură.

— Vreau să-ţi spun o poveste, Luna, zise bătrâna.

— Îmi plac poveştile, zâmbi Luna.

— A fost odată ca niciodată o vrăjitoare care a găsit un bebeluş în pădure, zise Xan.

Văzu prin oglinda magică cum zburau vorbele şi intrau în urechile copilei. Le urmări cum se împărţeau în mintea ei – „bebeluş” zăbovi şi zbură din centrul memoriei spre zona imaginaţiei, apoi spre locul unde creierului îi plăcea să se joace cu sonoritatea cuvintelor – „bebeluş, bebeluş, beee-bee-luuuş”, repetându-l iar şi iar. Ochii Lunii începură să se întunece din nou.

— Demult, zise Xan, când erai foarte, foarte mică, te-am dus afară să vezi stelele.

— Mereu mergem afară să vedem stelele, zise Luna, în fiecare seară.

— Da, da, zise Xan. Fii atentă. Într-o noapte, acum multă vreme, în timp ce ne uitam la stele, am adunat pe degete raze din lumina lor şi te-am hrănit cu ele de parcă ar fi fost miere.

Ochii Lunii se goliră. Scutură din cap de parcă avea de alungat pânze de păianjen.

— Miere, zise ea rar, ca şi cum cuvântul era o povară grea.

Xan nu se dădu bătută.

— Şi pe urmă, insistă ea, într-o noapte, bunica n-a observat că luna a răsărit pe cer plină şi aproape. S-a întins după lumina stelelor şi ţi-a dat din greşeală raze de lună. Şi astfel ai devenit vrăjită, draga mea. Aşa a ajuns magia la tine. Ai băut cu sete lumina lunii, iar acum ai în tine lună plină.

Parcă nici nu stătea Luna pe jos, ci doar o imagine a Lunii. Nici măcar nu clipea. Avea chipul împietrit. Xan flutură mâna în faţa ei şi nu se întâmplă nimic. Absolut nimic.

— Vai de mine, zise Xan. Vai de mine, vai de mine, vai de mine.

O ridică pe fetiţă în braţe şi fugi cu ea pe uşă suspinând, în căutarea lui Glerk.

Copila avu nevoie de aproape toată după-amiaza până să-şi revină.

— Am cam dat de belea, zise Glerk.

— Nici vorbă, ripostă Xan. Sunt sigură că-i ceva temporar, adăugă ea, de parcă vorbele puteau transforma realitatea.

Dar nu era ceva temporar. Ce se petrecea era consecinţa vrăjii lui Xan: fetiţa nu mai era în stare să înveţe despre magie. Nu putea auzi, nu putea rosti şi nu putea nici măcar înţelege cuvântul. De fiecare dată când auzea ceva legat de magie, cunoştinţa ei, inteligenţa, până şi sufletul din ea păreau pur şi simplu să dispară. Fie cunoaşterea fusese absorbită în sâmburele din creierul Lunii, fie dispăruse cu totul.

— Ce ne facem când ajunge la vârsta potrivită? întrebă Glerk. Cum ai s-o mai înveţi?

„Pentru că atunci sigur vei muri”, se gândi Glerk fără să zică asta cu voce tare. „Magia ei va înflori, a ta se va topi, iar tu, draga mea Xan cea de cinci sute de ani, nu vei mai avea în tine magie care să te ţină în viaţă”. Simţi că fisura din inima lui se adâncea.

— Poate că n-o să crească, zise cu disperare Xan. Poate că va rămâne aşa pentru totdeauna şi nu va trebui să-mi iau rămas-bun de la ea. Poate că am greşit vraja şi nu-şi va mai recăpăta magia niciodată. Poate că nici măcar n-a avut-o vreodată.

— Ştii că nu-i adevărat, zise Glerk.

— Poate că e adevărat, îl contrazise Xan. N-ai de unde şti.

Făcu o pauză şi abia apoi vorbi din nou.

— Alternativa e prea dureroasă ca să ne gândim la ea.

— Xan… începu Glerk.

— Suferinţa e periculoasă, îl repezi ea şi plecă valvârtej.

Purtară aceeaşi discuţie iar şi iar, fără să ajungă la vreo concluzie. În cele din urmă, Xan refuză să mai vorbească despre asta.

„Copila n-a fost vrăjită niciodată”, începu să-şi spună Xan în sinea ei. Într-adevăr, cu cât îşi spunea Xan mai des că *putea fi* adevărat, cu atât reuşea să se convingă mai tare că *era* adevărat. Iar dacă Luna fusese vreodată vrăjită, toată magia aceea fusese zăgăzuită acum definitiv şi nu avea să fie o problemă. Poate că Luna era de-acum o fată obişnuită. „O fată obişnuită”. Xan repeta asta tot timpul. O repetase de atâtea ori, încât *trebuia* să fie adevărat. Asta le spusese şi celor din Oraşele Libere când o întrebaseră. „E o fată obişnuită”. Ba chiar insistase că Luna era alergică la magie. „Face urticare”, le spusese. „Face crize. O mănâncă ochii. Se strică la stomac”. Îi rugase pe toţi nici să nu pomenească de magie în prezenţa ei.

Şi astfel nimeni nu mai zise nimic. Toţi făceau exact ce îi sfătuia Xan. Urmară toţi cuvânt cu cuvânt sfatul lui Xan.

Între timp, exista o lume întreagă pe care Luna trebuia s-o înveţe – ştiinţă, matematică, filosofie, artă. Trebuia să fie de ajuns. Luna urma să crească aşa cum creşte o fată, iar Xan urma să fie în continuare ce era. Aceeaşi vrăjitoare care îmbătrânea încet şi nu murea. Şi în felul ăsta Xan nici nu mai era nevoită să-şi ia vreodată rămas-bun.

— Asta nu poate continua aşa, zise Glerk pentru a nu ştiu câta oară. Luna trebuie să afle ce are înăuntru. Trebuie să afle cum funcţionează magia. Trebuie să afle ce este moartea. Trebuie să fie *pregătită*.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, zise Xan. Este o

fată ca oricare. Chiar dacă înainte nu era aşa, acum este sigur. Mie mi-au revenit pe deplin puterile magice şi oricum abia le folosesc. Nu trebuie s-o supărăm degeaba. De ce să-i vorbim despre o pierdere iminentă? De ce să-i deschidem ochii asupra unei asemenea amărăciuni? Suferinţa e periculoasă, Glerk. Îţi aminteşti?

Glerk îşi încreţi fruntea.

— De ce credem asta? întrebă el.

Xan scutură din cap.

— Habar n-am.

Chiar nu ştia. Ştiuse la un moment dat, dar îi dispăruse din minte.

Uitarea era mai uşoară.

Iar Luna crescu.

Nu află nimic despre lumina stelelor sau a lunii sau despre nodul bine strâns din spatele frunţii ei. Nu-şi amintea nimic despre cum îl transformase pe Glerk în iepure, despre florile care creşteau unde păşea sau despre puterea care ticăia şi acum, pulsând, pulsând, pulsând neînduplecat spre punctul final. Nu ştia nimic despre sămânţa dură şi compactă de magie care se pregătea să se desfacă înăuntrul ei.

Habar n-avea.

15

În care Antain spune o minciună

Rănile provocate de păsările de hârtie nu se vindecau deloc. Nu de tot, în orice caz.

— N-au fost decât nişte hârtii, se văicărea mama lui Antain. Cum se poate să fi tăiat atât de adânc?

Nu era vorba doar de tăieturi. Infecţiile de după aceea fuseseră mult mai rele. Ca să nu mai vorbim de cât de mult sânge pierduse. Antain zăcuse îndelung pe podeaua celulei în timp ce nebuna încercase să-i oprească sângerarea cu hârtie, fără mare efect. Leacurile pe care i le dăduseră Surorile îl făcuseră să se simtă ameţit şi slăbit. Tot leşina. Leşina şi se trezea. Când în cele din urmă veniseră gărzile după el, zăcea împreună cu nebuna într-o

baltă de sânge atât de mare, încât o vreme nu reuşiseră să-şi dea seama al cui era.

— De ce n-au venit după tine imediat ce ai strigat? spumega mama lui. De ce te-au abandonat acolo?

Nimeni nu avea răspuns la această întrebare. Surorile susţineau că nu ştiuseră. Că nu îl auziseră. Iar mai târziu, o singură privire spre feţele lor albe şi ochii injectaţi convingeau pe oricine că spuneau adevărul.

Oamenii şopteau că Antain se tăiase singur.

Oamenii şopteau că povestea cu păsările de hârtie era o închipuire. La urma urmei, nimeni nu găsise nicio pasăre. Doar ghemotoace însângerate de hârtie pe podea. Şi cine mai auzise vreodată să te atace păsări de hârtie?

Oamenii şopteau că un *asemenea* băiat nu avea de ce să fie Senior Ucenic. În acel moment, Antain era absolut de acord. Când i se vindecară rănile, Antain anunţă Consiliul că demisiona. Imediat. Eliberat de şcoală, de Consiliu şi de cicăleala permanentă a mamei, Antain se făcu tâmplar. Şi se pricepea de minune.

Membrii Consiliului, nemulţumiţi profund de fiecare dată când trebuiau să se uite la cicatricele adânci care brăzdau faţa băiatului – şi la fel de supăraţi de insistenţa mamei lui –, îi alocaseră băiatului o sumă frumuşică cu care el reuşise să-şi cumpere lemn de esenţe rare şi unelte bune de la negustorii care făceau comerţ traversând Drumul. (Vai, ce cicatrice! Vai, ce frumos era înainte! Vai, ce viitor ratat! Ce mare păcat! Vai, ce păcat îngrozitor!)

Antain se puse pe treabă.

Vestea despre priceperea şi talentul lui se împrăştie iute dintr-un capăt în celălalt al Drumului, iar Antain reuşi să câştige destul cât să asigure traiul îndestulător şi mulţumirea mamei şi fraţilor lui. Construi pentru el însuşi o casă separată – mai mică, mai simplă, infinit mai modestă, dar la fel de confortabilă.

Şi totuşi. Mama nu-i aproba plecarea din Consiliu şi i-o spunea cât se poate de des. Nici Rook, fratele lui, nu-l înţelegea, deşi dezaprobarea lui veni mult mai târziu, după

ce îl concediaseră din Turn şi se întorsese ruşinat acasă. (Pe biletul lui Rook, spre deosebire de al fratelui său, nu scria „Am avut aşteptări mari”, ci doar „Acest băiat ne-a dezamăgit”. Mama a dat vina pe Antain.)

Antain de-abia observa toate astea. Îşi petrecea zilele departe de oricine, lucrând cu lemn, metal şi ulei. Mâncărimea dată de rumeguş. Fibra lemnului sub degete. Nu-i păsa decât să facă ceva frumos, întreg şi *concret*. Trecură luni. Trecură ani. Dar mama lui tot se plângea de el.

— Ce fel de om pleacă din Consiliu? se văicări într-o zi după ce îl rugase s-o însoţească în piaţă.

Îl cicăli şi se plânse cercetând tarabă după tarabă, fiecare cu produsele ei din plante medicinale sau din flori, cu miere de Zirin, gem de Zirin şi petale uscate de Zirin care se înmuiau în lapte şi se întindeau pe faţă ca să prevină ridurile. Nu-şi permitea oricine să cumpere din piaţă. Majoritatea oamenilor făceau schimb de produse cu vecinii dacă voiau să nu aibă cămara goală de tot. Chiar şi cei care veneau în piaţă nu-şi permiteau mormanul de cumpărături pe care le aduna în coş mama lui Antain. Era avantajos să fii singura soră a Marelui Senior.

Iar sora Marelui Senior se uită cu ochii mijiţi la petalele uscate de Zirin, apoi o privi fioros pe vânzătoare.

— Când au fost culese? Şi nu îndrăzni să minţi!

Femeia cu florile se albi la faţă.

— Nu ştiu, doamnă, murmură ea.

Mama lui Antain o privi trufaş.

— Dacă nu ştii, nu le cumpăr, zise ea şi trecu la taraba următoare.

Antain nu spuse nimic, în schimb privirea îi alunecă spre Turn şi trecu uşor cu degetele peste scobiturile şi crestăturile care-i urâţeau faţa, urmărind cicatricele ca pe o hartă.

— Nu putem decât să sperăm că atunci când vei termina, inevitabil, cu prostia asta de tâmplărie, onorabilul tău unchi te va primi înapoi, zise mama lui, căutând prin

sulurile de stofă aduse din celălalt capăt al Drumului. Dacă nu ca membru al Consiliului, măcar ca angajat al său. Şi pe urmă, într-o bună zi, ca angajat al fratelui tău mai mic. El, cel puţin, are bunul-simţ să-şi asculte mama.

Antain dădu din cap, mormăi ceva, dar nu spuse nimic. Se trezi îndreptându-se spre taraba vânzătorului de hârtie. Rar se mai atingea de hârtie şi doar dacă era neapărat nevoie. Şi totuşi, hârtia asta făcută din Zirin era minunată. Îşi trecu degetele peste marginea ei şi mintea îi fugi la foşnetul aripilor de hârtie zburând spre coasta muntelui şi dispărând din vedere.

Mama lui Antain se înşela totuşi în privinţa eşecului inevitabil al afacerii băiatului ei. Atelierul de tâmplărie se bucură în continuare de succes nu doar printre membrii din pătura bogată a Protectoratului şi din Asociaţia de Comerţ, deşi toată lumea ştia cât de zgârciţi erau. Sculpturile, mobila şi construcţiile lui din lemn se bucurau de mare cerere şi la capătul celălalt al Drumului. Negustorii soseau lună de lună cu o listă de comenzi şi lună de lună Antain se vedea silit să refuze unele dintre ele, explicând cu blândeţe că el era doar un om cu două mâini, iar timpul rămânea, firește, limitat.

Când erau refuzaţi, negustorii îi ofereau lui Antain şi mai mulţi bani pentru munca lui.

Iar pe măsură ce Antain îşi perfecţiona meşteșugul, şi ochiul îi devenea mai sigur şi proiectele lui deveneau mai inteligente, aşa că şi renumele îi creştea. După cinci ani ajunsese să fie cunoscut în oraşe de care nici măcar nu auzise, darmite să le viziteze. Primari din locuri foarte îndepărtate cereau onoarea de a-l întâlni. Antain lua în considerare cererile lor, desigur. Nu plecase niciodată din Protectorat. Nu ştia pe nimeni care *să fi plecat*, deşi familia lui clar şi-ar fi permis. Dar până şi gândul de a face altceva decât să muncească, să doarmă şi să citească din când în când la lumina focului i se părea de nesuportat. Uneori simţea că lumea era grea, că aerul îngroşat de suferinţă îi întuneca mintea, trupul şi vederea ca o ceaţă.

Totuşi, gândul că lucrurile făcute de el îşi găseau cămine bune îi aducea lui Antain o profundă mulţumire. Se simţea bine să fie *bun* la ceva. Iar când dormea, era de cele mai multe ori mulţumit.

Mama lui insista acum că ştiuse mereu ce om de succes va fi fiul ei şi că avusese mare noroc, repeta ea iar şi iar, că scăpase să-i slugărească toată viaţa pe şontorogii şi boşorogii din Consiliu, că ea îi spusese întotdeauna să facă ce se pricepea el mai bine, ce-i aducea bucurie şi aşa mai departe.

— Da, mamă, zicea Antain, străduindu-se să nu zâmbească. Chiar aşa ai spus, întotdeauna.

Trecură ani în felul acesta: lucrând singur în atelier obiecte frumoase şi bine făcute, pentru clienţi care îi lăudau munca, dar se înfiorau când îi vedeau faţa. Nu era o viaţă rea, până la urmă.

*

Într-o dimineaţă târzie, mama lui Antain stătea în uşa atelierului şi strâmba din nas din cauza rumeguşului şi a mirosului înţepător de ulei de Zirin, care îi dădea lemnului un luciu special. Antain tocmai terminase de sculptat pe căpătâiul unui leagăn un cer plin de stele. Nu era prima oară când făcea un astfel de leagăn şi nici nu era prima oară când auzise denumirea de Copii Stelari, deşi nu ştia ce înseamnă. Oamenii din celălalt capăt al Drumului erau ciudaţi. Toată lumea o ştia, deşi nimeni nu întâlnise vreunul.

— Ţi-ar trebui un ucenic, zise mama cercetând camera cu privirea.

Atelierul era bine organizat, bine aprovizionat şi comod. În sfârşit, comod pentru unii. Antain, de exemplu, se simţea foarte bine în el.

— Nu vreau un ucenic, zise Antain, întinzând uleiul pe curbura lemnului.

Fibra strălucea ca aurul.

— Afacerea ţi-ar merge mai bine dacă ai avea o mână de ajutor. Fraţii tăi…

— Nu se pricep deloc la lemn, îi replică Antain calm. Ăsta era adevărul.

— Ei, pufni mama lui, gândeşte-te numai că…

— Mi-e bine aşa, zise Antain.

Şi asta era adevărat.

— Bine, atunci, zise mama.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Îşi potrivi faldurile mantiei. Avea ea singură mai multe mantii decât aveau împreună multe familii numeroase.

— Dar cu viaţa ta cum rămâne, băiete? Uite, faci leagăne pentru nepoţii altor femei, şi nu pentru a-i mei.

Cum să îndur ruşinea permanentă a alungării tale din Consiliu fără un nepot pe care să-l legăn şi eu pe genunchii mei binecuvântaţi?

Vocea mamei se frânse. Fusese o vreme când lui Antain i-ar fi plăcut să se plimbe prin piaţă cu o fată la braţ. Dar pe-atunci era prea timid şi nu îndrăznise. Abia acum îşi dădea seama că nu i-ar fi fost greu să facă aşa ceva dacă ar fi încercat. Văzuse schiţele şi portretele comandate de mama pe vremuri şi ştia că fusese chipeş.

Nu mai conta. Se pricepea la munca lui şi îi plăcea. Chiar avea nevoie de mai mult?

— Sunt sigur că Rook se va însura într-o zi, mamă. Şi Wynn. Şi restul băieţilor. Nu te nelinişti. Le voi face tuturor fraţilor mei câte un birou, câte un pat de nuntă şi câte un pătuţ de copil, când va veni vremea. Vei ajunge să ai nepoţi în leagăne atârnate de grindă cât ai clipi.

„Mama urcată pe grinzi. Copilul din braţele ei. Şi vai, ce mai ţipa”. Antain închise strâns ochii şi alungă imaginea aceea.

— Am stat de vorbă cu alte mame. Au urmărit cu atenţie viaţa pe care ţi-ai construit-o. Sunt interesate să te prezinte fiicelor lor. Nu celor mai drăguţe dintre ele, înţelegi şi tu, dar oricum, unor fete.

Antain oftă, se ridică şi se spălă pe mâini.

— Mulţumesc, mamă, dar nu vreau.

Traversă încăperea, se aplecă şi îşi sărută mama pe

obraz. O văzu cum tresare când faţa lui se apropie prea mult de a ei. Se strădui să nu se lase afectat.

— Dar, Antain…

— Acum trebuie să plec.

— Unde te duci?

— Am nişte drumuri de făcut.

Era o minciună, dar cu fiecare minciună pe care o spunea următoarea devenea mai uşoară.

— Voi veni la tine la cină peste două zile. N-am uitat.

Şi asta era o minciună. Nu avea de gând să stea la masă împreună cu familia lui şi pregătise câteva scuze perfecte ca să poată dispărea din zonă în ultimul moment.

— Poate ar trebui să vin cu tine, zise mama. Să-ţi ţin de urât.

În felul ei, îl iubea. Antain ştia.

— E mai bine să mă duc singur, zise el.

Îşi puse mantia pe umeri şi plecă, lăsându-şi mama în urmă, în penumbră.

Antain o luă pe drumurile şi aleile mai puţin umblate din Protectorat. Deşi era în plină zi, îşi trase bine gluga pe cap, să-şi acopere faţa. Observase de multă vreme că, atunci când se ascundea, oamenii se simţeau mai în Largul lor şi nu se mai holbau la el. Uneori copiii îl rugau sfioşi să le dea voie să-i atingă cicatricele. În caz că se aflau prin preajmă şi familiile lor, copilul era inevitabil alungat de câte un părinte îngrozit şi interacţiunea lui cu ei lua sfârşit. Dacă nu, Antain se lăsa calm pe vine şi îl privea pe copil în ochi. Iar dacă micuţul nu se speria, îşi scotea gluga şi spunea:

— Poftim.

— Te doare? întreba copilul.

— Astăzi nu, zicea de fiecare dată Antain.

Altă minciună. Cicatricele îl dureau tot timpul. Nu la fel de tare ca în prima zi sau ca în prima săptămână.

Dar îl dureau într-un fel anume – durerea surdă a ceva pierdut.

Atingerea degeţelelor acelora pe faţă, felul cum

urmăreau crestele şi scobiturile cicatricelor făceau ca inima lui Antain să se strângă puţin.

— Mulţumesc, spunea Antain.

Şi vorbea serios. De fiecare dată.

— Mulţumesc, răspundea întotdeauna şi copilul.

Pe urmă se despărţeau, copilul se ducea la familia lui, iar Antain îşi vedea de drum, singur.

Hoinărelile îl conduseră ca de obicei, fie că voia sau nu, la baza Turnului. Pentru o scurtă şi minunată perioadă de timp din adolescenţă, acolo fusese casa lui. Şi locul unde i se schimbase viaţa pentru totdeauna, îşi înfundă mâinile în buzunare şi ridică faţa spre cer.

— Măi, măi, zise o voce. Să fie chiar Antain? S-a întors în sfârşit să ne viziteze!

Era o voce destul de plăcută, deşi parcă avea în ea un mârâit ameninţător, îşi dădu seama Antain, unul atât de bine ascuns, încât devenea greu de desluşit.

— Bună ziua, Soră Ignatia, zise el făcând o plecăciune adâncă. Mă miră să vă văd desprinsă de studiu şi de birou. Oare curiozitatea dumneavoastră nesăţioasă să se fi potolit în cele din urmă?

De când fusese rănit cu ani în urmă, era prima oară când vorbeau faţă în faţă. Corespondenţa lor se limitase la bilete scurte şi seci, cele din partea ei scrise probabil de vreo soră oarecare şi doar semnate de Sora Ignatia. Sora-şefă nu se obosise niciodată să vadă ce face. Antain simţi un gust amar în gură. îl înghiţi şi se abţinu să se strâmbe.

— Nici vorbă, zise Sora cu dezinvoltură. Curiozitatea este blestemul celor deştepţi. Sau poate că deşteptăciunea este blestemul curioşilor. În orice caz, mă tem că nu-mi lipseşte niciuna dintre aceste calităţi care mă ţin mereu ocupată. Am descoperit însă că mă liniştește să-mi îngrijesc grădina de ierburi de leac. Ai grijă să nu atingi vreo frunză, spuse ea, şi ridică mâna. Sau vreo floare. Nici măcar pământul. În niciun caz, nu fără mănuşi. Cele mai multe plante de pe-aici sunt mortal de otrăvitoare. Dar nu-i aşa că-s frumoase?

— Foarte, zise Antain, căruia nu-i stătea deloc mintea la plante.

— Ce te-aduce încoace? zise Sora Ignatia, mijind ochii atunci când lui Antain îi fugi privirea spre fereastra unde trăia femeia nebună.

Antain oftă. Se uită înapoi la Sora Ignatia. Avea pământ de grădină pe mănuşi. Transpiraţia şi lumina soarelui îi făcea faţa lucioasă. Avea o expresie îndestulată, de parcă tocmai mâncase cea mai minunată mâncare din lume şi acum era pe deplin sătulă. Dar n-avea cum. Muncea de ceva vreme afară. Antain îşi drese vocea.

— Am vrut să vă spun personal că nu voi putea face biroul pe care mi l-aţi comandat. Aş putea să mă apuc de el abia peste şase luni sau poate un an, zise Antain.

Minţea. Proiectul era destul de simplu, iar lemnul necesar se putea obţine uşor din pădurea din vestul Protectoratului.

— Prostii, zise Sora Ignatia. Sigur poţi amâna alte comenzi. Surorile îţi sunt, practic, familie.

Antain clătină din cap şi lăsă iar privirea să fugă spre fereastra cu pricina. N-o mai văzuse pe nebună – cel puţin nu de-aproape – de când cu atacul păsărilor. O vedea însă în vis noapte de noapte. Uneori era pe grinzi. Uneori era la ea în celulă. Uneori dispărea în noapte călare pe un stol de păsări.

Îi zâmbi Surorii Ignatia din colţul gurii.

— Familie? zise el. Doamnă, cred că mi-aţi cunoscut familia.

Sora Ignatia se prefăcu a nu băga în seamă comentariul, dar strânse tare din buze şi se forţă să nu rânjească.

Antain se uită iarăşi la fereastră. Nebuna stătea în cadrul ei îngust. Trupul ei abia dacă era mai mult de o umbră. O văzu întinzând mâna printre gratii, iar o pasăre zbură şi i se aşeză în palmă. Era o pasăre de hârtie. De unde stătea, Antain îi putea auzi foşnetul uscat al aripilor. Se înfioră.

— La ce te uiţi? zise Sora Ignatia.

— La nimic, minţi Antain. Nu văd nimic.

— Dragul meu băiat, te frământă ceva?

El lăsă capul în pământ.

— Succes cu grădina, zise.

— Înainte să pleci, Antain… Ce-ar fi să ne faci un serviciu, dacă tot nu te putem ademeni, indiferent cât te-am ruga, să-ţi pui şi în slujba noastră mâinile deştepte cu care faci atâtea lucruri minunate?

— Doamnă, eu…

— Hei, tu de colo! strigă Sora Ignatia cu o voce dintr-odată mult mai aspră. Ai terminat de împachetat, fato?

— Da, Soră, se auzi o voce din magazia grădinii – o voce clară şi sonoră, ca un clopoţel.

Antain îşi simţi inima vibrând. „Vocea asta”, se gândi el. „Îmi amintesc vocea asta”. N-o mai auzise de când mergeau la şcoală împreună, acum mulţi ani.

— Grozav, zise Sora Ignatia şi se întoarse spre Antain, cu vocea iar mieroasă. Avem o novice care a ales să nu se mai dedice vieţii elevate petrecute în studiu şi meditaţie, hotărând în schimb să se întoarcă în lumea mare. O prostie.

Antain era uluit.

— Dar… asta nu se întâmplă niciodată, se bâlbâi el.

— Într-adevăr, nu s-a întâmplat până acum şi nici nu se va mai întâmpla. Probabil că m-am păcălit eu când a venit la noi şi a cerut să se înscrie în Ordin. Data viitoare voi fi mai atentă.

Din magazia grădinii ieşi o tânără. Purta o rochie strâmtă care pesemne îi venise la treisprezece ani, când intrase prima oară în Turn, dar care acum abia îi acoperea genunchii. Avea nişte bocanci bărbăteşti uzaţi, peticiţi şi strâmbi, împrumutaţi probabil de la vreun îngrijitor. Zâmbea, până şi pistruii păreau să-i strălucească.

— Bună, Antain, zise Ethyne cu gingăşie. Nu ne-am văzut de mult.

Antain simţi că i se clatină lumea sub picioare.

Ethyne se întoarse spre Sora Ignatia.

— Ne cunoaştem de la şcoală.

— N-a vorbit cu mine niciodată, bâigui răguşit Antain, cu capul în pământ.

Cicatricele îl ardeau.

— Nicio fată nu vorbea, adăugă el.

Ei îi străluciră ochii, iar gura i se deschise într-un surâs.

— Serios? Eu ţin minte altceva.

Se *uita la el*. La cicatricele lui. Se uita *direct la el*. Nu-şi ferea privirea şi nu tresărea. Până şi mama lui se înfiora. *Propria lui mamă*.

— Sincer să fiu, zise el, nu vorbeam eu cu nicio fată. Nici acum nu vorbesc. Ar trebui să auzi cum mă ceartă mama.

Ethyne râse. Antain se gândi că s-ar putea să leşine.

— O ajuţi tu pe mica noastră dezamăgire să-şi care lucrurile? Fraţii ei sunt bolnavi, iar părinţii i-au murit. Aş vrea să dispară cât mai repede orice semn că am dat greş cu ea.

Dacă vorbele ei o deranjaseră pe Ethyne, fata nu lăsă să se vadă.

— Mulţumesc, Soră, pentru tot, zise ea cu vocea mătăsoasă şi dulce ca frişca. Am devenit mult mai bună decât eram când am intrat pe uşa aceea.

— Şi mult mai puţin bună decât puteai deveni, ripostă Sora Ignatia. Tinerii! zise ea şi aruncă braţele în sus. Dacă noi nu reuşim să-i suportăm, oare ei cum se suportă? O ajuţi, da? se întoarse ea spre Antain. Fata nici măcar nu are decenţa să arate vreo umbră de părere de rău.

Ochii Surorii Ignatia se înnegurară pentru o clipă, de parcă i s-ar fi făcut teribil de foame. Clipi, se încruntă şi negura dispăru. Poate că Antain doar îşi imaginase.

— Nu mai suport să petrec nici măcar o secundă în compania ei.

— Sigur că da, Soră, şopti Antain, înghiţind în sec.

Parcă avea gura plină de nisip. Se strădui din răsputeri să-şi revină.

— Sunt mereu la dispoziţia dumneavoastră. Mereu.

Sora Ignatia se întoarse şi se îndepărtă furioasă, murmurând ceva în timp ce mergea.

— Eu m-aş gândi de două ori la asta, în locul tău, îi şopti Ethyne lui Antain, apoi se întoarse şi îi zâmbi larg, îţi mulţumesc că mă ajuţi. Ai fost mereu cel mai de treabă băiat pe care l-am cunoscut. Hai să plecăm de-aici cât mai iute. După atâţia ani, Surorile tot mă bagă în sperieţi.

Îi puse o mână pe umăr şi îl conduse în magazie, unde-i rămăsese bagajul. Avea degetele pline de bătături şi palmele puternice. Antain simţi că-i flutura ceva în piept – mai întâi îl străbătu un fior, pe urmă îi bătu inima tare ca aripile unei păsări care se ridică deasupra pădurii şi zboară în înaltul cerului.

16

În care este mereu prea multă hârtie

Nebuna din Turn nu-şi putea aminti propriul nume. Nu-şi amintea numele nimănui.

Dar ce era un nume, la urma urmei? Nu-l poţi ţine în mână. Nu-l poţi mirosi. Nu-l poţi legăna să adoarmă. Nu-i poţi şopti dragostea ta iar şi iar şi iar. Existase cândva un nume pe care îl adorase mai mult decât oricare altul. Dar zburase departe, ca o pasăre. Şi nu-l putea ademeni înapoi.

Erau atât de multe lucruri care zburau departe! Nume. Amintiri. Propria ei cunoaştere de sine. Ştia că fusese o vreme când era deşteaptă. Pricepută. Bună. Iubitoare şi iubită. Fusese o vreme când tălpile i se potriveau perfect pe curbura pământului şi gândurile i se rânduiau uniform, unul deasupra celuilalt, în dulapurile minţii. Dar tălpile ei nu mai simţiseră pământul de foarte multă vreme, iar gândurile îi fuseseră înlocuite de vârtejuri şi furtuni care pustiiseră toate dulapurile. Poate pentru totdeauna.

Nu-şi amintea decât atingerea hârtiei. Jinduia după hârtie. Noaptea visa netezimea uscată a foii, muşcătura

dureroasă a marginii. Visa cum aluneca tuşul în adâncul albului. Visa păsări de hârtie, stele de hârtie şi ceruri de hârtie. Visa o lună de hârtie plutind peste oraşe de hârtie, păduri de hârtie şi oameni de hârtie. O lume de hârtie. Un univers de hârtie. Visa oceane de cerneală, păduri de condeie şi o mlaştină nesfârşită de cuvinte. Visa la toate astea din abundenţă.

Nu doar visa hârtie, o şi avea. Nimeni nu ştia de unde, în fiecare zi, Surorile Stelei intrau în camera ei şi curăţau hărţile pe care le desenase şi cuvintele pe care le scrisese fără a se obosi vreodată să le citească. Ţâţâiau, o dojeneau şi le măturau de acolo. Dar tot în fiecare zi, nebuna se trezea din nou inundată de hârtie, condeie şi cerneală. Avea tot ce-i trebuia.

O hartă. Desena o hartă. O vedea limpede ca lumina zilei. „Ea este aici”, scria. „Ea este aici, ea este aici, ea este aici”.

— Cine este aici? o întrebase tânărul iar şi iar.

Mai întâi avea ea un chip tânăr, frumos şi senin. Pe urmă era roşu, furios, scăldat în sânge. În cele din urmă, tăieturile făcute de păsările de hârtie se vindecaseră şi se transformaseră în cicatrice, mai întâi vinete, pe urmă rozalii, pe urmă albe. Desenau o hartă. Nebuna se întreba dacă el o putea vedea. Dacă înţelegea ce înseamnă. Se întreba dacă putea înţelege şi altcineva, nu numai ea. Doar ea era nebună sau înnebunise toată lumea odată cu ea? Nu era în situaţia să poată spune asta. Voia să-l prindă pe tânăr, să-l ţină şi să scrie „ea este aici” exact unde i se împreună obrazul cu lobul urechii. Voia să-l facă să înţeleagă.

„Cine e aici?” îl simţea ea întrebându-se când se uita de jos la turn.

„Nu vezi?” îi venea să-i strige. Dar nu striga. I se amestecau cuvintele. Nu ştia dacă ce-i ieşea pe gură mai avea vreun înţeles.

În fiecare zi lansa păsări de hârtie pe fereastră. Uneori una. Uneori zece. Fiecare avea în inimă o hartă.

„Ea este aici”, în inima unui măcăleandru.

„Ea este aici”, în inima unui cocor.

„Ea este aici, ea este aici, ea este aici”, în inima unui şoim, a unui pescăruş şi a unei lebede.

Păsările nu ajungeau foarte departe. Nu la început. Urmărea de la fereastră cum se aplecau oamenii şi le adunau de jos. Îi urmărea clătinând din cap. Îi auzea oftând.

— Sărmana făptură, ziceau ei şi îi strângeau mai aproape pe cei dragi de parcă nebunia era molipsitoare.

Poate că aveau dreptate. Poate era.

Nimeni nu se uita la cuvinte sau la hărţi. Mototoleau hârtia, probabil ca s-o dea la tocat şi să facă alta nouă. Nebuna nu-i putea învinui. Pentru cei mai mulţi dintre oameni, hârtia era scumpă. Ea făcea rost uşor. Doar se întindea spre spărturile lumii şi scotea de acolo foaie după foaie. Fiecare foaie era o hartă. Fiecare foaie era o pasăre. Lansa fiecare foaie spre cer.

Se aşează pe podeaua celulei. Degetele ei găsiră hârtie. Degetele ei găsiră condei şi cerneală. Nu se întrebă cum. Doar desenă harta. Uneori desena şi în somn. Tânărul venea tot mai aproape. Îi simţea paşii. Curând urma să se oprească la o distanţă sigură şi să se uite în sus, cu un semn de întrebare deasupra inimii. îl urmărise transformându-se din artizan în proprietar de afacere, apoi în bărbat îndrăgostit. Totuşi, aceeaşi întrebare.

Împături hârtia în formă de şoim. îl lăsă să i se odihnească o clipă în palmă. îl văzu cum începe să tremure şi să se zbată. îl lăsă să se avânte singur spre cer.

Se uită afară pe fereastră. Pasărea de hârtie era schiloadă. Se grăbise şi n-o împăturise cum trebuie. Sărmana de ea nu putea supravieţui. Căzuse şi se zbătea încet chiar în faţa tânărului cu faţa brăzdată de cicatrice. El se opri. Călcă apăsat pe gâtul păsării. Milă sau răzbunare? Uneori cele două erau acelaşi lucru.

Nebuna duse mâna la gură, simţindu-şi atingerea degetelor uşoară ca hârtia. Încercă să vadă faţa tânărului,

dar era în umbră. Nu că ar fi contat. Îi cunoştea chipul cum şi-l ştia pe al ei. Putea trasa cu degetele pe întuneric curbele fiecărei cicatrice. îl urmări oprindu-se, despăturind pasărea şi uitându-se la desenul ei. îl urmări ridicând ochii spre Turn, apoi traversând cerul cu privirea ca să se oprească la pădure. Pe urmă se uită din nou la hartă.

Femeia îşi apăsă pieptul cu palma şi îşi simţi suferinţa, una de o intensitate nemiloasă, ca o gaură neagră în inimă care înghiţea lumina. Poate că mereu fusese aşa. Viaţa ei în Turn părea infinită. Uneori i se părea că era închisă de la începutul lumii.

Dar într-o izbucnire bruscă şi profundă, simţi suferinţa transformându-se.

„Speranţă", îi spunea inima.

„Speranţă", îi spunea cerul.

„Speranţă", spunea pasărea din mâna tânărului şi privirea din ochii lui.

„Speranţă şi lumină şi mişcare", îi şoptea sufletul. „Speranţă şi formare şi contopire. Speranţă şi căldură şi acumulare. Miracolul gravitaţiei. Miracolul transformării. Toate lucrurile preţioase sunt distruse şi toate lucrurile preţioase sunt salvate. Speranţă, speranţă, speranţă".

Suferinţa dispăruse. Rămăsese numai speranţa. O simţea cum radiază, cum umple Turnul, oraşul, lumea întreagă.

Exact în clipa aceea o auzi pe Sora-şefă urlând de durere.

17

În care apare o crăpătură în nucă

Luna se considera obişnuită. Se credea iubită. Pe jumătate avea dreptate

Fusese o fetiţă de cinci ani; mai târziu, de şapte; şi mai târziu, incredibil, avea unsprezece.

Chiar era grozav să ai unsprezece ani, se gândi Luna. Îi plăcea simetria şi lipsa de simetrie a numărului. Unsprezece era un număr simetric din punct de vedere vizual, dar nu şi funcţional. *Arăta* într-un fel, dar se

comporta în altul. Aşa cum fac majoritatea copiilor de unsprezece ani, presupunea ea. Întâlnirea ei cu alţi copii se limitase mereu la vizitele bunicii în Oraşele Libere – şi doar la acele vizite în care avea voie să meargă şi Luna. Bunica se ducea uneori fără ea. Pe Luna asta o scotea din sărite tot mai tare în fiecare an.

Avea unsprezece ani, la urma urmei. Era deopotrivă simetrică şi impară. Era gata să fie mai multe lucruri în acelaşi timp: copil, adult, poetă, inginer, botanistă, dragon – şi lista continua. Faptul că *anumite* călătorii i se interziceau, iar altele nu, era tot mai supărător. Iar ea spunea asta. Des. Şi tare.

Când bunica era plecată, Luna îşi petrecea aproape tot timpul în atelier. Era doldora de cărţi despre metale, roci şi apă, cărţi despre flori, muşchi şi plante comestibile, cărţi despre biologie, comportamentul animalelor şi cum se gospodăreau ele, cărţi despre teorii şi principii ale mecanicii. Cărţile preferate ale Lunii erau însă cele de astronomie, mai ales cele despre lună. Îi plăcea luna atât de mult, încât ar fi vrut s-o cuprindă în braţe şi să-i cânte. Voia să adune fiecare crâmpei de lumină a lunii într-un castron mare şi s-o bea toată. Avea o minte flămândă, o curiozitate care nu-i dădea pace şi o aplecare spre desen, construcţii şi improvizaţie.

Degetele ei aveau o inteligenţă proprie.

— Vezi, Glerk? zise ea arătându-i un greier mecanic făcut din lemn şlefuit, cu ochi de sticlă şi picioruşe de metal prinse cu arcuri.

Sărea; ţopăia; se întindea; apuca. Putea chiar să ţârâie. Luna îl potrivi şi greierul începu să întoarcă paginile unei cărţi. Glerk îşi încreţi nasul mare şi umed.

— Întoarce paginile cărţii, zise Luna. A existat vreodată greier mai deştept?

— Le întoarce la întâmplare, zise monstrul. Nu-i ca şi cum ar *citi* cartea. Şi, chiar dacă ar citi, n-ar face-o în acelaşi ritm cu tine. De unde ar şti când să dea pagina?

O tachina doar. De fapt, era foarte impresionat. Dar,

aşa cum îi spusese de o mie de ori, nu se putea arăta impresionat de *fiecare* lucru impresionant pe care îl făcea ea. Risca să i se umfle inima peste măsură şi să-l expedieze de tot de pe lumea asta.

Luna bătu din picior.

— Sigur că nu ştie să *citească*. Dă pagina când îi spun eu să dea pagina.

Îşi încrucişă braţele la piept şi îi aruncă monstrului mlaştinii o privire care spera că era urâtă.

— Eu cred că aveţi dreptate amândoi, zise Fyrian încercând să facă pace. Mie îmi plac şi lucrurile prosteşti, şi lucrurile deştepte. Îmi plac toate lucrurile.

— *Taci*, *Fyrian*! ziseră în cor fata şi monstrul.

— Durează mai mult să aranjezi greierul ca să dea pagina pentru tine decât s-o întorci singură. De ce n-o dai tu, pur şi simplu?

Glerk se îngrijoră că mersese prea departe cu gluma. O luă pe Luna în cele patru braţe ale lui şi o aşeză pe umărul drept de sus. Ea dădu ochii peste cap şi coborî la loc.

— Pentru că atunci n-ar mai fi nevoie de greier.

Pe Luna parcă o înţepa pieptul. Tot corpul ei parcă o înţepa. Fusese ţepoasă toată ziua.

— Unde-i bunica? întrebă ea.

— Ştii unde este, zise Glerk. Se întoarce săptămâna viitoare.

— Nu-mi place săptămâna viitoare. Vreau să se întoarcă *azi*.

— Poetul ne spune că nerăbdarea este specifică făpturilor mărunte – pureci, mormoloci, musculiţe de oţet. Tu, scumpa mea, eşti mult mai mare decât o musculiţă de oţet.

— Nu-mi place nici Poetul. N-are decât să se spânzure.

Aceste cuvinte îl atinseră profund pe Glerk. Îşi apăsă inima cu cele patru mâini şi căzu greu pe fundul mare, înconjurându-se protector cu coada.

— Urât din partea ta să spui aşa ceva.

— De obicei cred ce spun, zise Luna.

Fyrian zbura de la fată la monstru şi de la monstru la fată. Nu ştia unde să aterizeze.

— Vino încoace, Fyrian, zise Luna şi deschise unul din buzunarele laterale. Poţi să tragi un pui de somn cât mă urc eu pe creastă să văd dacă n-o zăresc pe bunica venind pe drum. De-acolo sus se vede până foarte departe.

— N-ai cum s-o vezi acum. Şi nici în zilele următoare.

Glerk se uită mai bine la fată. Era ceva cu ea azi. N-ar fi putut spune exact ce.

Răbdarea nu are aripi, recită Glerk în timp ce ea pleca.

Răbdarea nu aleargă.

Nu explodează, nu se zbate, nu şovăie.

Răbdarea este unduirea oceanului;

Răbdarea este suspinul muntelui;

Răbdarea este textura Mlaştinii;

Răbdarea este corul stelelor

Cântând infinit.

— Nici nu te ascult! strigă Luna fără să se întoarcă. Dar îl asculta. Glerk îşi dădea seama.

Până să ajungă Luna la poalele versantului, Fyrian dormea deja. Dragonul acela putea dormi oriunde şi oricând. Era un somnoros foarte priceput. Luna băgă mâna în buzunar şi îl înghionti uşor. Fyrian nu se trezi.

— Dragoni! murmură Luna.

Ăsta era răspunsul la multe dintre întrebările ei, deşi nu îl înţelesese întotdeauna. Când Luna era mică, Fyrian era mai mare decât ea. Nu exista îndoială. El o învăţase să numere, să adune, să scadă, să înmulţească şi să împartă. O învăţase cum să facă din numere ceva mai mare, să le aplice unor concepte mai cuprinzătoare precum mişcarea şi forţa, spaţiul şi timpul, curbele, cercurile şi arcurile încordate.

Acum lucrurile se schimbaseră. Fyrian părea pe zi ce trece tot mai tânăr. Lunii i se părea uneori că el se întorcea

în timp, iar ea stătea pe loc; alteori i se părea că, dimpotrivă, Fyrian stătea pe loc în timp ce Luna gonea înainte. Se întreba care era adevărul.

„Dragoni!” explica Glerk.

„Dragoni!” era de acord Xan.

Amândoi ridicau din umeri. Dragoni, era clar. Ce puteai face?

Numai că ăsta nu era un răspuns lămuritor. Măcar Fyrian nu încerca niciodată să devieze sau să dea răspunsuri zăpăcitoare la numeroasele întrebări ale Lunii. În primul rând pentru că nu ştia ce înseamnă *a zăpăci*. În al doilea rând pentru că rareori ştia răspunsul la vreuna. Cu excepţia celor legate de matematică. Acolo era un izvor nesecat de răspunsuri. În rest, era doar *Fyrian* şi-atât.

Luna ajunse pe creastă înainte de prânz. Îşi făcu degetele ochean şi încercă să vadă cât mai departe. Nu mai fusese niciodată atât de sus. Era uimită că Glerk o lăsase.

Oraşele se întindeau de cealaltă parte a pădurii, la poalele versantului domol din sudul muntelui, acolo unde terenul devenea stabil şi plat. Acolo unde pământul nu mai încerca să te omoare. Mai departe, ştia Luna, erau ferme, şi alte păduri şi alţi munţi şi în cele din urmă un ocean. Dar ea nu fusese niciodată atât de departe. Pe cealaltă parte a muntelui, spre nord, nu era decât pădure, iar dincolo de ea, o mlaştină care acoperea jumătate de lume.

Glerk îi spusese că lumea se născuse din mlaştina aceea.

— Cum? îl întrebase Luna de mii de ori.

— Ca un poem, îi spunea uneori Glerk. Ca un cântec, îi spunea alteori.

Pe urmă, în loc să-i explice, o asigura că va înţelege într-o zi.

Glerk era îngrozitor, decise Luna. Toţi erau îngrozitori. Şi cea mai îngrozitoare era durerea ei de cap, tot mai afurisită în fiecare zi. Se aşează pe pământ şi închise ochii. În întunericul din spatele pleoapelor vedea o culoare

albastră cu sclipiri argintii pe margine şi încă ceva complet diferit. Ceva dur şi dens, ca o nucă.

În plus, acel *ceva* părea să pulseze, de parcă ar fi avut înăuntru un ceas. *Tic*, *tic*, *tic*.

„Fiecare tic mă aduce tot mai aproape”, se gândi Luna. Scutură capul. De ce se gândise la asta? Habar n-avea.

„Aproape de ce?” se întrebă. Dar n-avea un răspuns.

Brusc îi răsări în minte imaginea unei case cu cuverturi cusute de mână pe fotolii, tablouri pe pereţi şi borcane colorate aranjate pe rafturi în rânduri colorate, ispititoare. Şi o femeie cu părul negru şi un semn din naştere pe frunte în formă de crai-nou. Şi o voce de bărbat îngânând: „O vezi pe mama? O vezi, draga mea?” Iar cuvântul acela îi răsună în cap dintr-o tâmplă în alta, „Mama, mama, mama”, iar şi iar şi iar, ca ţipătul unei păsări îndepărtate.

— Luna? zise Fyrian. De ce plângi?

— Nu plâng, zise Luna şi îşi şterse lacrimile. Şi oricum să ştii că mi-e dor de bunica, atâta tot.

Era adevărat. Îi era dor de ea. Oricât ar fi stat acolo uitându-se în zare nu putea schimba timpul cât dura până să se întoarcă Xan din Oraşele Libere în casa lor din vârful vulcanului adormit. Asta era sigur. Dar casa, cuverturile şi femeia brunetă – pe ele Luna le mai văzuse. Numai că nu ştia unde.

Se uită în jos spre smârc, spre magazie, spre atelier şi spre casa din copac cu ferestre rotunde, care se iţeau de-o parte şi de cealaltă a trunchiului uriaş ca nişte ochi uimiţi şi care nu clipeau. „A existat o altă casă. Şi o altă familie. Înainte de casa asta. Şi de familia asta”. O simţea cu toată fiinţa.

— Luna, ce s-a întâmplat? întrebă Fyrian cu o undă de îngrijorare în glas.

— Nimic, Fyrian, zise Luna.

Îl luă de mijloc, îl trase mai aproape şi îl sărută pe creştet.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic. Mă gândesc numai cât de mult îmi iubesc familia.

Era prima minciună pe care o spunea în viaţa ei. Chiar dacă vorbele erau adevărate.

18

În care este descoperită o vrăjitoare

Xan nu-şi amintea când mai călătorise vreodată atât de încet. Magia ei se împuţina de ani în şir, dar fără îndoială regresul era mai rapid acum. Parcă toată vraja se transformase în stropi mărunţi care picurau rar printr-un canal îngust în oasele ei poroase. Îi scădea vederea; i se înceţoşa auzul; o durea şoldul (şi piciorul stâng, şi şalele, şi umerii, şi încheieturile mâinilor şi, în mod ciudat, nasul). Iar starea ei nu avea decât să se înrăutăţească. Curând avea s-o ţină de mână pe Luna pentru ultima oară şi să-i şoptească răguşit vorbe de iubire. I se părea aproape insuportabil.

Adevărul este că lui Xan nu-i era frică de moarte. De ce să-i fi fost? Uşurase suferinţa a mii şi mii de oameni care se pregăteau pentru călătoria aceea în necunoscut. Văzuse de destule ori cum apăreau pe chipurile aflate în ultimele clipe o expresie bruscă de surpriză şi o bucurie sălbatică, nebună. Xan credea cu tărie că nu avea de ce să se teamă. Şi totuşi. Ce se întâmpla *înainte* o punea pe gânduri. Ştia că lunile dinaintea sfârşitului nu vor fi nici pe departe demne. Când reuşea să-şi amintească de Zosimos (cu greu, în ciuda eforturilor ei), Xan îi vedea grimasa, fiorul, slăbiciunea alarmantă. Îşi amintea ce dureri îndurase şi nu-i surâdea deloc să calce pe urmele lui.

„E pentru Luna”, îşi spunea ea. „Totul, totul este pentru Luna”. Era adevărat. O iubea pe fetiţă cu fiecare durere de spate, o iubea cu fiecare acces de tuse; o iubea cu fiecare junghi de reumatism; o iubea cu fiecare trosnet de încheietură. Nu exista nimic pe lume ce n-ar fi îndurat pentru fata aceea.

Şi trebuia să-i spună. Sigur că trebuia.

„Curând”, îşi zise. „Nu încă”.

Protectoratul se întindea la poalele unei pante line, chiar înainte să se transforme coasta în mlaştina întinsă plină de Zirin. Xan se căţără pe un mal stâncos să se uite la oraş înainte să coboare spre el.

Oraşul acela avea ceva anume. Numeroasele lui suferinţe zăboveau în aer, persistente ca ceaţa. Aflându-se mult deasupra norului de suferinţă şi fiind cât se poate de lucidă, Xan se certă aspru.

— Bătrână proastă, mormăi ea. Câţi oameni ai ajutat? Câte răni ai vindecat şi câte inimi ai alinat? Câte suflete ai însoţit pe drumul lor? Şi totuşi, pe sărmanii ăştia – bărbaţi, femei şi copii – ai refuzat să îi ajuţi. Ce ai de spus în apărarea ta, neghioabo?

N-avea nimic de spus în apărarea ei.

Şi tot nu ştia de ce nu-i ajutase.

Ştia numai că pe măsură ce se apropia mai mult, pe-atât simţea o nevoie mai disperată să plece de-acolo.

Clătină din cap, îşi scutură pietricelele şi frunzele de pe fustă şi coborî mai departe spre oraş. În timp ce mergea, îi reveni o amintire. Camera ei din vechiul castel – camera ei preferată, cu câte un dragon sculptat în piatră de-o parte şi de alta a căminului şi cu tavanul spart, deschis spre cer, dar vrăjit să nu treacă ploaia prin el. Îşi amintea cum se urca în patul ei improvizat, îşi împreună palmele în dreptul inimii şi se ruga la stele să aibă parte de o noapte fără coşmaruri. Nu avea niciodată astfel de nopţi. Îşi amintea cum plângea cu faţa înfundată în saltea, şuvoaie mari de lacrimi. Şi îşi amintea o voce de dincolo de uşă. O voce imperturbabilă, seacă, aspră, care şoptea „Mai mult. Mai mult. Mai mult”.

Xan îşi strânse mai bine mantia în jurul braţelor. Nu-i plăcea să-i fie frig. Şi nu-i plăcea nici să-şi amintească. Îşi scutură capul să alunge gândurile şi coborî în nor.

Nebuna din Turn o văzu pe Vrăjitoare şchiopătând printre copaci. Era departe de tot, dar ochii nebunei puteau vedea de jur-împrejurul lumii, dacă îi lăsa.

Era oare în stare de asta şi înainte să înnebunească?

Poate că da. Poate că pur şi simplu nu-şi dăduse seama. Fusese cândva o fiică devotată. Pe urmă o fată îndrăgostită. Pe urmă o viitoare mamă care număra zilele până la venirea pruncului. Şi pe urmă totul o luase razna.

Nebuna descoperise că putea *să ştie* lucruri. Lucruri imposibile. Lumea, îşi dădea seama în nebunia ei, era presărată cu lucruri strălucitoare şi preţioase. Un om putea scăpa o monedă pe jos şi să n-o mai găsească niciodată, dar o cioară o găsea cât ai clipi. Cunoaşterea în esenţa ei era un giuvaier strălucitor, iar nebuna era cioara. Ea îşi croia drum, se întindea, apuca şi aduna.

Ştia *o mulţime de lucruri*. Ştia unde trăia Vrăjitoarea, de exemplu. Ar fi ajuns acolo legată la ochi dacă i s-ar fi dat drumul din Turn destulă vreme. Ştia unde ducea Vrăjitoarea copiii. Ştia cum arătau oraşele acelea.

— Cum se simte pacienta noastră în dimineaţa asta? întreba Sora-şefă în zorii fiecărei zile. Câtă suferinţă îi apasă sărmanul suflet?

Surorii îi era foame de suferinţă. Nebuna simţea asta.

„Niciun pic”, ar fi spus femeia dacă ar fi avut chef să vorbească. Dar nu avea.

Suferinţa nebunei o hrănise ani în şir pe Sora-şefă. Ani în sir Sora o atacase ca un animal de pradă. („Devoratoare de Suferinţă” – nebuna descoperise că ştia cum s-o numească. Nu era un termen pe care să-l fi învăţat, îl aflase aşa cum afla tot ce era folositor – se întindea prin găurile lumii şi descoperea.) Ani în şir ea zăcuse tăcută în celulă în timp ce Sora-şefă îi înfuleca suferinţa.

Pe urmă, într-o zi, nu-i mai rămăsese suferinţă. Nebuna învăţase s-o zăvorască şi s-o acopere cu altceva. Cu speranţă. Iar Sora Ignatia pleca tot mai des flămândă.

— Deşteaptă treabă, spunea Sora cu gura ca o dungă subţire, fioroasă. M-ai închis pe dinafară. Deocamdată.

„Tu m-ai închis înăuntru”, se gândea nebuna, iar în suflet i se aprindea o scânteie de speranţă. „Deocamdată”.

Nebuna îşi lipi faţa de gratiile groase de la fereastra

îngustă. Vrăjitoarea coborâse de pe coastă iar acum se îndrepta şchiopătând spre zidurile oraşului, chiar în timp ce Consiliul ducea copilul din anul acela spre porţi.

Nu jelea nicio mamă. Nu urla niciun tată. Nu se luptau pentru copilul lor condamnat. Se uitau amorţiţi cum pruncul era dus în tenebrele pădurii, crezând că asta va ţine tenebrele la distanţă. Îşi împietreau feţele şi se holbau la frică.

„Proştilor”, ar fi vrut să le spună nebuna. „Vă uitaţi în direcţia greşită”.

Împături o hartă în formă de şoim. Existau lucruri pe care le putea face să se întâmple, lucruri pe care nu ştia să le explice. Se întâmpla dinainte să-i fi luat copilul, dinainte de Turn: o măsură de grâu devenea două; o ţesătură subţire ca hârtia devenea groasă şi somptuoasă în mâinile ei. Încet, în timpul anilor lungi din Turn, darurile ei deveniseră clare şi precise. Găsea crâmpeie de magie în spărturile lumii şi le ascundea.

Nebuna ţinti. Vrăjitoarea se îndrepta spre poiană. Seniorii se îndreptau spre poiană. Iar şoimul urma să zboare exact acolo unde se afla copilul. Femeia era sigură de asta.

Pe Marele Senior Gherland îl ajungeau anii. Poţiunile pe care le primea săptămânal de la Surorile Stelei îi erau de folos, dar în ultima vreme păreau să-l ajute *mai puţin* decât de obicei. Iar asta îl supăra.

Şi treaba cu pruncii îl deranja, dar nu *conceptul* şi nici *rezultatul* ei. Pur şi simplu nu-i plăcea să pună mâna pe copii. Erau zgomotoşi, plicticoşi şi, la drept vorbind, *egoişti*.

În plus, puţeau. Cel pe care îl ducea acum clar puţea.

Aprecia solemnitatea şi era important să păstreze aparenţele, dar – Gherland mută copilul de pe un braţ pe celălalt – devenea prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri.

Îi lipsea Antain. Ştia că-i o prostie. Era mai bine aşa, cu băiatul plecat. Execuţiile sunt o treabă murdară, până

la urmă. Mai ales când este implicată familia. Şi totuşi. Oricât de tare l-ar fi iritat împotrivirea iraţională a lui Antain faţă de Ziua Sacrificiului, simţea că pierduseră ceva când demisionase, deşi n-ar fi putut spune exact ce. Consiliul părea pustiu după plecarea lui Antain. Gherland îşi spuse că probabil voia pur şi simplu să fi ţinut altcineva copilul neastâmpărat, dar ştia că era vorba despre mai mult de-atât.

Oamenii înşiraţi de-a lungul drumului îşi plecau capetele când trecea Consiliul, ceea ce era bine şi frumos. Pruncul se foia şi se vânzolea. Vomită pe roba lui Gherland. Marele Senior oftă din toţi rărunchii. N-avea de gând să facă o scenă. Era datoria lui faţă de popor să treacă peste aceste neajunsuri.

Era greu – nimeni nu ştia *cât* de greu – să fii atât de iubit, atât de onorabil şi atât de altruist. În timp ce Consiliul străbătea ultima stradă, Gherland avu grijă să se felicite pentru natura lui bună şi devotată umanităţii.

Vaietele copilului se transformară în plâns cu sughiţuri.

— Ingratule, murmură Gherland.

Antain avu grijă să fie văzut pe drum la trecerea Consiliului. Se privi scurt cu unchiul Gherland – „Groaznic om”, se gândi el cu un fior – apoi trecu prin spatele mulţimii şi, când nu se uita nimeni, se strecură pe poartă. Ajuns la adăpostul copacilor, o luă la fugă spre poiană.

Ethyne rămăsese pe marginea drumului. Pregătise un coş pentru familia îndurerată. Era un înger, o comoară, iar acum era, incredibil, soţia lui – se căsătoriseră la numai o lună de la plecarea ei din Turn. Se iubeau cu disperare. Şi voiau o familie, dar…

Femeia de pe grinzi.

Plânsul copilului.

Norul de suferinţă care atârna deasupra Protectoratului ca o ceată.

9

Antain asistase la grozăvia aceea şi nu făcuse nimic.

Nu intervenise când pruncii fuseseră duşi pe rând şi lăsaţi în pădure. „Nu i-am fi putut opri nici dacă încercam”, îşi spusese el. Aşa îşi spuneau toţi. Aşa crezuse mereu şi Antain.

Dar mai crezuse şi că îşi va petrece viaţa singur şi însingurat. Şi dragostea îi dovedise apoi că se înşela. Iar acum lumea era mai luminoasă decât înainte. Dacă credinţa aceea se dovedise falsă, nu puteau să fie şi altele la fel?

„Dacă ne înşelăm în legătură cu Vrăjitoarea? Dacă ne înşelăm în legătură cu sacrificiul?” se întreba Antain. Întrebarea în sine era revoluţionară. Şi uluitoare. „Ce s-ar întâmpla dacă am încerca?”

Oare de ce nu se gândise la asta mai devreme? N-ar fi fost bine, îşi spunea, să aducă pe lume un copil într-o lume bună, dreaptă şi prietenoasă?

Încercase vreodată cineva să stea de vorbă cu Vrăjitoarea? De unde *ştiau* că nu se puteau înţelege cu ea?

La urma urmei, cineva atât de bătrân trebuia să aibă şi o brumă de înţelepciune. Aşa părea normal.

Dragostea îl făcea nechibzuit. Dragostea îl făcea curajos. Dragostea clarifica întrebările nelămurite. Iar Antain avea nevoie de răspunsuri.

Trecu repede pe lângă crângul de sicomori bătrâni şi se ascunse în tufişuri, aşteptând să plece Seniorii.

Acolo găsi şoimul de hârtie, atârnat ca un ornament în crengile tisei. îl luă şi îl ţinu lângă inimă.

Era deja târziu când ajunse Xan în poiană. Se auzea de la o jumătate de leghe cum făcea copilul tărăboi.

— Vine îndată mătuşica Xan, drăguţă! strigă ea. Te rog, nu te agita!

Nu-i venea să creadă. În atâţia ani nu întârziase niciodată. *Niciodată*. Săracul copil! închise ochii strâns şi încercă să-şi trimită puţină vrajă în picioare, să mai prindă viteză. Nu era chiar un şuvoi de magie, mai degrabă un firicel, dar tot o ajută puţin. Xan o luă la goană împingându-se în baston.

— Of, slavă cerului! răsuflă ea uşurată când văzu copilul roşu la faţă şi agitat, dar viu şi nevătămat. Câte griji mi-am făcut pentru tine…

În clipa aceea un bărbat păşi între ea şi copil.

— STAI! strigă el.

Avea faţa brăzdată de o mulţime de cicatrice şi o armă în mână.

Firicelul de magie, amestecat acum cu frică, surpriză şi grijă pentru copilul de dincolo de acel străin periculos, se transformă brusc într-un tsunami. Îi bubui lui Xan în oase şi îi fulgeră muşchii, ţesuturile şi pielea. Până şi părul îi sfârâi vrăjit.

— DĂ-TE DIN CALEA MEA! strigă Xan, iar vocea îi răsună tunătoare între stânci.

Simţea cum din centrul pământului năvălea în ea magia, îi urca prin tălpi până în vârful capului şi de acolo spre cer, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, ca nişte valuri uriaşe care se năpustesc spre ţărm şi apoi se retrag. Se întinse şi îl apucă pe bărbat cu amândouă mâinile. El strigă, căci un val îl lovi fix în plexul solar, lăsându-l fără suflare. Xan îl aruncă într-o parte ca pe o păpuşă de cârpă. Se transformă apoi într-un şoim nemaipomenit de mare, coborî asupra copilului, îi apucă scutecele în gheare şi îl ridică în înaltul cerului.

Xan nu putea rămâne cu acea înfăţişare, căci nu mai avea destulă magie, dar ştia că va reuşi să treacă în zbor cu pruncul cel puţin două creste. Pe urmă avea de gând să-l hrănească şi să-l liniştească, asta dacă nu leşina ea mai întâi. Copilul deschise gura şi se puse pe plâns.

Nebuna din Turn o urmări pe Vrăjitoare transformându-se. Nu simţi nimic văzând nasul bătrân întărindu-se şi devenind cioc. Nu simţi nimic nici când din pori îi ţâşniră pene, când braţele i se lăţiră şi corpul i se scurtă, în timp ce bătrâna urla de putere şi de durere.

Nebuna îşi aminti însă greutatea unui prunc ţinut în braţe. Mirosul capului de copil. Loviturile vesele ale unor picioruşe noi-nouţe. Fluturarea uimitoare a mânuţelor.

Îşi aminti cum se proptise cu spatele de acoperiş.

Îşi aminti tălpile pe grinzi. Îşi aminti că voia să zboare.

— Păsări, murmură când Vrăjitoarea îşi luă zborul. Păsări, păsări, păsări.

În Turn nu există timp. Nu există decât pierdere.

„Deocamdată”, se gândi ea.

Îl urmări pe tânărul cu cicatrice pe faţă. Păcat de semnele acela. Nu voise să i le facă. Dar era un băiat de treabă, deştept, curios, cu inimă bună. Bunătatea era moneda lui de schimb cea mai dragă. Nebuna ştia că cicatricele ţineau la distanţă fetele nătânge. El merita să-l iubească una extraordinară.

Îl urmări uitându-se la şoimul de hârtie. îl urmări despăturindu-l cu grijă şi netezind hârtia pe o piatră. Pe foaie nu era desenată nicio hartă. Erau în schimb cuvinte.

„Nu uita”, scria pe o parte.

„Vorbesc serios”, scria pe cealaltă.

În sufletul ei, nebuna simţi o mie de păsări – păsări de hârtie, păsări din pene, păsări din inimi, minţi şi carne – avântându-se spre cer şi zburând peste copacii visători.

19

În care se face o călătorie în Oraşul Agoniei

Pentru cei care o iubeau pe Lună, timpul zbura. Luna însă îşi făcea griji că s-ar putea să nu împlinească niciodată doisprezece ani. Simţea fiecare zi ca pe un bolovan greu pe care trebuia să-l împingă până în vârful unui munte foarte înalt.

Între timp, fiecare zi îi sporea cunoaşterea. Fiecare zi făcea ca lumea să se dilate şi să se contracte în acelaşi timp; cu cât Luna ştia mai mult, cu atât devenea mai nemulţumită de ceea ce încă nu ştia. Învăţa repede, era îndemânatică, iute şi uneori iute la mânie. Ţinea la capre, la găini, la bunică, la dragon şi la monstrul mlaştinii. Ştia să mulgă lapte, să adune ouă, să coacă pâine, să inventeze lucruri, să construiască tot felul de drăcii, să cultive plante, să facă brânză şi să fiarbă la foc mic o tocană

hrănitoare pentru minte şi suflet. Ştia să ţină casa curată (deşi nu-i plăcea prea tare munca asta) şi să coase păsări pe tivul unei rochii ca s-o facă să arate minunat.

Era un copil luminos, un copil împlinit, un copil care iubea şi era iubit.

Şi totuşi.

Ceva lipsea. Exista un gol în cunoaşterea ei. Un gol în viaţa ei. Luna îl putea simţi. Spera că se va rezolva când va împlini doisprezece ani, că o să construiască un pod peste acel gol. Nu s-a întâmplat aşa.

În loc de asta, când împlini în cele din urmă doisprezece ani, Luna observă că începeau să se petreacă nişte schimbări, şi nu toate plăcute. Era pentru prima oară mai înaltă decât bunica ei. Era mai distrată. Nerăbdătoare. Irascibilă. Se răstea la bunica. Se răstea la monstrul mlaştinii. Se răstea chiar şi la dragon, care îi era apropiat sufletului ca un frate geamăn. Îşi cerea apoi scuze tuturor, desigur, dar faptul că se întâmplase aşa ceva era supărător în sine. Oare de ce o irita toată lumea în halul acela? se întreba Luna.

Şi încă ceva. Luna crezuse mereu că citise toate cărţile din atelier, dar începu să-şi dea seama că mai erau unele pe care nici nu le deschisese. Ştia cum arătau. Ştia unde stăteau pe raft. Şi, cu toate astea, oricât ar fi încercat, nu le ţinea minte titlurile şi nimic din conţinut.

Mai mult, descoperi că nici măcar nu putea citi cuvintele de pe cotoarele unor volume. Ar fi trebuit să fie în stare. Cuvintele nu erau străine, iar literele se înlănţuiau unele de altele în feluri care ar fi trebuit să aibă înţeles.

Şi totuşi.

De fiecare dată când se uita la cotoarele acelea, ochii îi alunecau dintr-un capăt în altul de parcă n-ar fi fost piele şi tuş, ci sticlă unsă cu ulei. Nu se întâmpla la fel când se uita la cotorul cărţii *Vieţile unei stele* şi nici la iubitul ei exemplar din *Mecanica*. Dar alte cărţi erau alunecoase ca bilele de sticlă. În plus, de fiecare dată când întindea mâna

după vreuna, se descoperea iremediabil pierdută într-o amintire sau într-un vis. Descoperea că se uita cruciş, că ameţea. Că şoptea poezii sau inventa o poveste. Uneori îşi venea în simţiri după câteva minute, o oră sau o jumătate de zi, scutura din cap ca să-şi descâlcească mintea şi se întreba ce naiba făcuse şi pentru câtă vreme.

Nu spuse nimănui despre aceste crize. Nici bunicii. Nici lui Glerk. Şi în niciun caz lui Fyrian. Nu voia să se îngrijoreze nimeni din cauza ei. Schimbările astea erau prea jenante. Prea *ciudate*. Aşa că le ţinu secrete. Chiar şi aşa, ceilalţi o priveau uneori ciudat. Sau îi dădeau răspunsuri neobişnuite la întrebări, de parcă ar fi ştiut deja că ceva era în neregulă cu ea. Iar *neregula* asta se ţinea scai de ea ca o durere de cap de care nu poţi scăpa.

Se mai întâmplă încă ceva după ce Luna împlini doisprezece ani: începu să deseneze. Tot timpul. Desena şi concentrată, şi cu mintea absentă. Desena chipuri, plante şi detalii amănunţite de plante şi animale – o stamină, o plantă, dintele cariat al unei capre bătrâne. Desena hărţi ale stelelor, hărţi ale Oraşelor Libere şi hărţi ale unor locuri care existau numai în imaginaţia ei. Desenă un turn neliniştitor din piatră, coridoare labirintice şi o mulţime de scări pe dinăuntru, care domina un oraş scufundat în ceaţă. Desenă o femeie cu păr lung şi negru. Şi un bărbat cu robă.

Bunica făcea tot ce-i stătea în puteri să nu rămână fără hârtie şi condei. Fyrian şi Glerk îi făceau creioane din bucăţi de cărbune şi de stuf. Niciodată nu avea destule.

În anul acela, mai târziu, Luna şi bunica ei se duseră din nou în Oraşele Libere. Bunica era mereu foarte aşteptată acolo. Se ocupa de femeile însărcinate, le dădea sfaturi moaşelor, vracilor şi spiţerilor. Lunii îi plăcea mult să viziteze oraşele de dincolo de pădure, dar de data asta călătoria îi aduse şi supărări.

Bunica – tare ca piatra toată viaţa Lunii – începuse să dea semne de slăbiciune. Fata simţea cum îngrijorarea pentru sănătatea bunicii îi înţepa pielea ca o rochie de

spini.

Xan şchiopătase tot drumul. Şi mergea din ce în ce mai greu.

— Bunica, zise Luna, uitându-se cum se strâmba bătrâna la fiecare pas, de ce mergi mai departe? Ar trebui să te aşezi. Stai jos chiar acum. Uite, un buştean. Numai bun să stăm pe el.

— Prostii, zise bunica sprijinindu-se tare în baston şi strâmbându-se iar. Cu cât mă opresc mai des cu atât va dura mai mult călătoria.

— Cu cât mergi mai mult cu atât o să te doară mai tare, o contrazise Luna.

În fiecare dimineaţă Xan părea să aibă o jenă sau o durere nouă. Vedea ca prin ceaţă ori îi cădea un umăr. Luna era extrem de agitată.

— Vrei să stau la tine în braţe, bunica? o întrebă ea pe Xan. Vrei să-ţi spun o poveste, să-ţi cânt un cântec?

— Ce te-a apucat, copilă? oftă bunica.

— Poate-ar trebui să mănânci ceva. Sau să bei ceva. Nişte ceai. Vrei să-ţi fac ceai? Stai jos şi-ţi fac.

— Mă simt cât se poate de bine. Am făcut călătoria asta de mai multe ori decât pot număra şi n-am avut nicio problemă. Faci din ţânţar armăsar.

Luna ştia că se schimba ceva la ea. Îi tremura vocea şi îi tremurau mâinile. Şi era atât de slabă! Bunica Lunii fusese scundă şi dolofană, numai bună s-o îmbrăţişezi sau să te cuibăreşti în braţele ei. Acum era fragilă, delicată şi diafană ca păişul pe care îl poate spulbera orice rafală de vânt.

Sosiră într-un oraş numit Agonie, iar Luna dădu fuga la casa văduvei, chiar lângă hotar.

— Bunica nu se simte bine, zise Luna. Nu-i spune că ţi-am spus.

Văduva îşi trimise băiatul aproape mare (un Copil Stelar, ca mulţi alţii) să dea fuga la vraci, vraciul dădu fuga la spiţer, care dădu fuga la primar, care alertă Societatea Doamnelor, care alertă Asociaţia Domnilor, Alianţa

Ceasornicarilor, a Ţesătorilor şi a Spoitorilor şi anunţă şcoala. Când Xan intră şchiopătând în grădina văduvei, deja o aştepta acolo jumătate de oraş, aranjând mese şi înălţând corturi, legiuni întregi de gură-cască gata să-i dea bătrânei toată atenţia.

— Ce prostie! pufni Xan, deşi se aşeză recunoscătoare pe scaunul pregătit de văduvă chiar lângă grădina cu ierburi de leac.

— Aşa ni s-a părut că-i potrivit, zise văduva.

— Aşa mi s-a părut *mie* potrivit, o corectă Luna, în timp ce o mie de mâini păreau s-o mângâie pe obraji şi pe creştet.

— Ce fată bună, murmurau oamenii din oraş. Ştiam noi că va fi cea mai grozavă dintre fete, cel mai grozav dintre copii şi într-o zi cea mai grozavă femeie. Ne pare foarte bine că am avut dreptate.

Această atenţie nu era ceva neobişnuit. De fiecare dată când mergea în Oraşele Libere, Luna era primită călduros şi linguşită. Nu ştia de ce o iubeau orăşenii atât de mult, nici de ce păreau să-i soarbă fiecare cuvânt, dar admiraţia lor o bucura.

Îi lăudau ochii frumoşi, negri şi strălucitori ca cerul nopţii, părul negru presărat cu auriu, semnul din naştere de pe frunte în formă de crai-nou. Îi remarcau degetele inteligente, braţele puternice şi picioarele rapide. O ridicau în slăvi pentru felul precis în care vorbea, pentru gesturile abile atunci când dansa şi pentru vocea adorabilă cu care cânta.

— Vrăjit mai sună, oftau matroanele din oraş, iar Xan le arunca câte o privire otrăvită după care ele începeau să mormăie ceva despre vreme.

Cuvântul acela o făcea pe Luna să se încrunte. Ştia pe moment că l-a mai auzit, nu se putea să nu-l fi auzit. O clipă mai târziu însă cuvântul îi zbura din minte ca un colibri. Şi dus era. Acolo unde fusese înainte cuvântul nu rămânea decât un spaţiu gol, ca gândul zburător de la capătul unui vis.

Luna se aşează în mijlocul unei adunări de Copii Stelari de vârste diferite – un prunc, câţiva puşti şi alţii tot mai mari, până la cel mai în vârstă, un bătrân impresionant.

— De ce li se spune Copii Stelari? întrebase Luna poate de mii de ori.

— Cred că nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspundea vag Xan.

Pe urmă schimba subiectul. Iar Luna uita. De fiecare dată.

Numai că în ultimul timp îşi amintea că uită.)

Copiii Stelari vorbeau despre cele mai vechi amintiri ale lor. Făceau asta des, încercând să vadă care dintre ei se putea apropia mai tare de clipa când bătrâna Xan îi adusese în familiile lor şi îi însemnase să fie iubiţi. Cum niciunul dintre ei nu-şi amintea acel moment – erau prea mici căutau adânc în memorie după cea mai veche imagine din mintea lor.

— Eu îmi amintesc un dinte, cum a început să se clatine şi pe urmă a căzut. Tot ce-a fost mai înainte mi se pare în ceaţă, din păcate, zise domnul Copil Stelar cel vârstnic.

— Eu îmi amintesc un cântec pe care-l cânta mama. Dar încă îl cântă, aşa că poate nu e nicio amintire, zise o fată.

— Eu îmi amintesc o capră. O capră cu coama creaţă, zise un băiat.

— Sigur nu era bătrâna Xan? îl întrebă chicotind o fată.

Ea era un Copil Stelar dintre cei mai tineri.

— Aha, zise băiatul. S-ar putea să ai dreptate.

Luna se încruntă. Undeva în fundul minţii ei pândeau nişte imagini. Să fi fost amintiri sau vise? Sau amintiri de vise cu amintiri? Sau poate le inventase ea. Cum putea să ştie?

Îşi drese vocea.

— Era un bărbat bătrân, zise ea, cu o robă care

foşnea ca vântul şi avea o bărbie care tremura şi un nas de vultur. Nu-i prea plăcea de mine.

Copiii Stelari ridicară capetele.

— Serios? zise unul dintre băieţi. Eşti sigură?

O priviră atenţi, muşcându-şi buzele.

Xan flutură din mână şi obrajii rozalii îi deveniră roşii.

— N-o băgaţi în seamă, îşi dădu ea ochii peste cap. Habar n-are despre ce vorbeşte. Nu există un astfel de bărbat. În vis vedem o mulţime de prostii.

Luna închise ochii.

— Şi era o femeie care trăia pe acoperiş, al cărei păr flutura ca nişte crengi de sicomor în vreme de furtună.

— Imposibil! pufni bunica ei. Tu nu cunoşti niciun om pe care să nu-l fi cunoscut eu mai întâi. Am fost lângă tine toată viaţa, o fulgeră ea pe Luna cu privirea printre pleoapele mijite.

— Şi un băiat care mirosea a rumeguş. De ce mirosea a rumeguş?

— O mulţime de oameni miros a rumeguş, zise bunica. Tăietorii de lemne, tâmplarii, femeia care ciopleşte linguri de lemn. Ţi-aş mai putea înşira şi alţii.

Avea dreptate, evident, iar Luna scutură din cap. Amintirea era veche şi foarte îndepărtată, dar în acelaşi timp *clară*. Luna nu avea foarte multe amintiri la fel de stăruitoare ca aceasta – amintirile ei erau de obicei alunecoase, dificil de fixat –, aşa că se agăţă de ea. Imaginea aceea *însemna* ceva. Era sigură.

Acum, când se gândea, îşi dădea seama că bunica nu vorbea niciodată despre amintiri. Absolut niciodată.

În ziua următoare, după ce dormise în camera de oaspeţi a văduvei, Xan porni prin oraş să consulte gravidele, să le sfătuiască cât să muncească şi ce să mănânce, să le asculte burţile.

Luna se ţinu după ea.

— În felul ăsta poate ai să înveţi ceva folositor, zise bunica.

Cuvintele ei aveau rostul s-o înţepe, fără îndoială.

— Eu sunt deja de folos, zise Luna, împiedicându-se de pietrele pavajului în timp ce zoreau spre casa primei paciente, în celălalt capăt al oraşului.

Femeia avea o sarcină extrem de avansată, părea gata să explodeze în orice clipă. Le întâmpină pe bunică şi pe nepoată cu o epuizare senină.

— M-aş ridica, dar mă tem să nu mă răstorn.

Luna o sărută pe obraz, cum era obiceiul, şi îi atinse repede ţuguiul burţii, simţind copilul cum sălta înăuntru. I se puse imediat un nod în gât.

— Ce-ar fi să fac nişte ceai? zise ea vioaie, întorcându-şi faţa.

„Cândva am avut şi eu o mamă”, se gândi Luna. „Trebuie să fi avut”. Se încruntă. Cu siguranţă întrebase despre asta, dar nu-şi amintea.

Făcu în minte o listă cu lucrurile pe care le ştia.

„Suferinţa este periculoasă”.

„Amintirile sunt alunecoase”.

„Bunica nu spune întotdeauna adevărul”.

„Nici eu nu-l spun întotdeauna”.

Aceste gânduri i se învârteau Lunii prin minte în timp ce amesteca frunzele de ceai în apa clocotită.

— N-ar putea fata să mai pună puţin mâinile pe burta mea? întrebă femeia. Sau să-i cânte copilului? I-aş fi recunoscătoare pentru binecuvântarea ei – doar e o fată care trăieşte în prezenţa magiei.

Luna nu înţelegea de ce dorea femeia binecuvântarea, nu ştia nici măcar ce înseamnă binecuvântare. Iar ultimul cuvânt… îi suna cunoscut. Dar Luna nu reuşi să şi-l aducă aminte. Uite-aşa, pur şi simplu nu-şi amintea cuvântul deloc, simţea doar că îi pulsa ceva în craniu, de parcă ticăia un ceas. În orice caz, bunica o dădu repede pe uşă afară, pe urmă mintea i se înceţoşă, iar apoi se trezi din nou înăuntru, turnând ceai din ceainic. Numai că ceaiul se răcise. Cât timp stătuse afară? Se lovi de câteva ori cu palma peste tâmplă ca să-şi descâlcească

mintea. Nimic nu părea s-o ajute.

La casa următoare, Luna puse în ordine ierburile de leac pe care urma să le folosească viitoarea mamă. Rearanjă şi mobila, să se potrivească mai bine cu burta din ce în ce mai mare a femeii însărcinate şi rearanjă proviziile din bucătărie, ca să nu se mai întindă după ele.

— Ia te uită! zise viitoare mama. Eşti de mare ajutor!

— Mulţumesc, răspunse Luna sfioasă.

— Şi deşteaptă brici, adăugă femeia.

— Sigur că-i deşteaptă, interveni Xan. Doar e a mea, nu?

Luna simţi un fior rece. Îi reveni iar amintirea aceea cu părul negru unduitor, cu mâinile puternice, cu mirosul de lapte, cimbru şi piper, cu vocea unei femei care ţipa: „Ea a mea, e a mea, e a mea”.

Imaginea era atât de clară, atât de concretă şi de directă, încât Luna simţi că i se taie respiraţia şi îi bubuie inima în piept. Femeia însărcinată nu băgă de seamă. Nici Xan nu băgă de seamă. Lunii îi răsuna în urechi ţipătul femeii. Simţea părul acela negru în buricele degetelor. Ridică privirea spre grinzi, dar nu era nimeni acolo.

Restul vizitei decurse fără incidente, iar Luna şi Xan porniră în lunga călătorie către casă. Nu vorbeau despre amintirea bărbatului îmbrăcat în robă. Nici despre vreo altă amintire. Nu vorbeau despre suferinţă, griji sau femei cu părul negru cocoţate pe grinzi.

Lucrurile despre care nu vorbeau începuseră să devină mai numeroase decât cele despre care vorbeau. Fiecare secret, fiecare lucru nerostit se transforma în ceva rotund, dur, greu şi rece, ca o piatră legată de gâturile amândurora, a bunicii şi a fetei.

Li se îndoiau spinările sub povara secretelor.

20

În care Luna spune o poveste

Fii atent, dragon caraghios. Nu te mai foi, sau nu-ţi mai spun în viaţa mea o poveste.

Tot te foieşti.

Da, să mi te cuibăreşti în braţe e bine. Ai voie.

A fost odată ca niciodată o fată care nu avea memorie.

A *fost odată ca niciodată un dragon care nu creştea.*

A fost odată ca niciodată o bunică despre care ştim că nu spunea adevărul.

A fost odată ca niciodată un monstru al mlaştinii mai bătrân ca pământul, care iubea lumea şi oamenii, dar nu ştia întotdeauna ce-ar trebui să spună.

A fost odată ca niciodată o fată fără memorie. Stai aşa. Am spus asta deja?

A fost odată ca niciodată o fată care nu-şi amintea cum îşi pierduse memoria.

A fost odată ca niciodată o fată pe care amintirile o urmăreau ca nişte umbre. Şopteau ca nişte fantome. Nu le putea privi în ochi.

A fost odată ca niciodată un bărbat în robă, cu chip de vultur.

A fost odată ca niciodată o femeie pe grinzile acoperişului.

Au fost odată ca niciodată un păr negru, nişte ochi negri şi un urlet care avea temei. Odată ca niciodată, o femeie cu părul ca şerpii a strigat „E a mea", şi avea dreptate. Iar ei au dus-o de-acolo.

A fost odată ca niciodată un turn întunecat care străpungea cerul şi făcea ca totul să fie cenuşiu.

Da, toate astea sunt dintr-o singură poveste. Povestea mea. Numai că nu ştiu cum se sfârşeşte.

A fost odată ca niciodată ceva înspăimântător care trăia în pădure. Sau poate că pădurea era înspăimântătoare. Sau poate că lumea întreagă e otrăvită de răutate şi de minciuni şi-i mai bine să afli asta acum.

Nu, dragă Fyrian, nici eu nu cred ultima parte.

21

În care Fyrian face o descoperire

— Luna, Luna, Luna, Luna, cânta Fyrian făcând piruete în aer.

Fata se întorsese acasă de două săptămâni. Fyrian continua să fie încântat.

— Luna, Luna, Luna, Luna.

Îşi termină dansul cu o înfloritură şi ateriză pe un deget în podul palmei Lunii. Făcu o plecăciune adâncă. Luna zâmbi fără să vrea. Bunica ei era bolnavă la pat. Era bolnavă de când se întorseseră.

La ora de culcare îl sărută de noapte bună pe Glerk şi intră în casă împreună cu Fyrian, care n-avea voie să doarmă în patul Lunii, dar sigur că acolo avea să ajungă.

— Noapte bună, bunica, zise Luna aplecându-se peste bătrâna adormită şi sărutându-i obrazul pergamentos. Vise plăcute! adăugă ea, observând că-i tremura vocea.

Xan nu se mişcă. Dormi mai departe cu gura deschisă. Nici măcar nu i se zbătură pleoapele.

Pentru că Xan oricum nu se putea împotrivi, Luna îi spuse lui Fyrian că n-avea decât să doarmă la picioarele ei, ca pe vremuri.

— Vai, ce bucurie încântătoare! oftă Fyrian, ducând labele din faţă la inimă, gata să leşine.

— Să ştii, Fyrian, că te lovesc cu picioarele dacă sforăi. Data trecută aproape că mi-ai dat foc pernei.

— Nu sforăi deloc, o asigură Fyrian. Dragonii nici măcar nu sforăie. Sunt sigur. Sau poate că doar dragonaşii nu sforăie. Ai cuvântul meu de Dragon Pur şi Simplu Enorm. Suntem o rasă veche şi splendidă, iar când promitem ceva ne ţinem de cuvânt.

— Inventezi, zise Luna, legându-şi părul la spate într-o coadă lungă şi ascunzându-se după o perdea ca să se îmbrace în cămaşa de noapte.

— Nici vorbă, protestă ţâfnos dragonul, apoi oftă. Ei, se prea poate. Uneori aş vrea să fie şi mama aici. Ar fi drăguţ să mai fie un dragon cu care să vorbesc. Nu că tu n-ai fi de ajuns, Luna-mea-Luna! făcu el ochii mari. Iar Glerk mă învaţă mereu o mulţime de lucruri. Şi mătuşica Xan mă iubeşte ca o mamă. Cu toate astea…

Oftă din nou şi nu mai spuse nimic. Sări doar în

buzunarul cămăşii de noapte a fetei şi îşi făcu trupuşorul ghem. Era ca şi cum şi-ar fi pus în buzunar o piatră din vatră, se gândi Luna – neplăcut şi totuşi liniştitor de fierbinte.

— Mare mister eşti, Fyrian, murmură Luna, odihnindu-şi mâna pe rotunjimea dragonului şi îndoind degetele după căldura lui. Dar eşti misterul mea preferat.

Fyrian măcar şi-o amintea pe mama lui. Luna nu avea decât vise. Şi nu putea băga mâna-n foc pentru exactitatea lor. Fyrian o văzuse pe mama lui murind, era adevărat, dar măcar el *ştia*. În plus, îşi putea iubi pe deplin noua familie fără să-şi pună întrebări.

Luna îşi iubea şi ea familia. Îi iubea cu adevărat pe toţi.

Dar avea întrebări.

Şi uite-aşa, cu mintea plină de întrebări, se cuibări sub pături şi adormi.

Când trecu cornul lunii noi de marginea ferestrei, strecurându-se în cameră, Fyrian sforăia. Când luna străluci întreagă pe geam, dragonul începuse să pârlească cămaşa de noapte a Lunii. Iar când arcul lunii atinse cealaltă margine a ferestrei, răsuflarea lui Fyrian îi lăsă Lunii un cerc roşu pe şold, făcându-i o arsură.

Fata îl scoase din buzunar şi îl expedie la picioarele patului.

— Fyrian, DISPARI! bălmăji ea, pe jumătate adormită.

Iar Fyrian dispăru.

Luna se uită în jur.

— Hei, şopti ea. Repede te-ai mai mişcat!

Zburase pe geam1? Nu-şi dădea seama.

Îşi lipi palma de arsură, încercând să-şi imagineze că se topea acolo o bucată de gheaţă şi îi domolea durerea. După o vreme durerea chiar dispăru, iar Luna adormi la loc.

Fyrian nu se trezise când strigase Luna la el. Visa din nou acelaşi vis. Mama lui încerca să-i spună ceva, dar era

prea departe, era prea mare gălăgie şi prea mult fum, iar el n-o putea auzi. Dar dacă mijea ochii, o vedea cum stătea alături de alţi vrăjitori din castel, în timp ce zidurile se prăbuşeau în jurul lor.

— Mama! strigă Fyrian cu vocea din vis, dar fumul îi înăbuşi vorbele.

Mama lui tocmai îi îngăduia unui bărbat imposibil de bătrân să se urce călare pe spatele ei strălucitor şi zburau împreună spre vulcan. Vulcanul, furios şi războinic, mugea, huruia şi scuipa, încercând să se scuture de ei.

— MAMA! strigă din nou Fyrian, suspinând şi trezindu-se.

Nu mai era cuibărit lângă Luna, aşa cum adormise, şi nici nu dormea în sacul lui de dragon suspendat deasupra smârcului, de unde-i putea ura noapte bună lui Glerk de nenumărate ori. Fyrian chiar nu ştia unde se afla. Ştia doar că îşi simţea corpul într-un fel ciudat, aşa cum s-ar simţi un aluat dospit chiar înainte să fie frământat. Şi ochii şi-i simţea umflaţi.

— Ce se întâmplă? întrebă Fyrian cu voce tare. Unde-i Glerk? GLERK! LUNA! MĂTUŞICĂXAN!

Nu răspunse nimeni. Era singur în pădure.

Probabil că zburase acolo în somn, se gândi el, deşi nu i se mai întâmplase niciodată să zboare prin somn. Iar *acum*, din cine ştie ce motiv, nu era în stare să zboare deloc. Fâlfâi din aripi, dar nu se întâmplă nimic. Bătu din ele tare de tot, până când copacii de lângă el se îndoiră şi îşi pierdură frunzele („Aşa se întâmpla întotdeauna? Pesemne că da”, hotărî el). Praful de pe jos se ridică în vârtejuri mari sub aripile lui. Fyrian îşi simţea aripile grele, corpul greu şi nu putea zbura.

— Aşa se întâmplă mereu când sunt obosit, îşi spuse hotărât dragonul, chiar dacă nici asta nu era adevărat.

Aripile lui funcţionau întotdeauna, la fel cum îi funcţionau întotdeauna ochii şi labele, la fel cum putea întotdeauna să meargă, să se târască, să cojească un fruct copt de guja şi să se caţăre în copaci. Toate celelalte părţi

din el funcţionau şi acum. Atunci aripile de ce nu-l ascultau? Visul îi lăsase o durere în suflet. Mama lui fusese un dragon superb. Imposibil de frumos. Avea pleoapele tivite cu mici pietre preţioase, fiecare de altă culoare. Burta de culoarea unui ou proaspăt ouat. Dacă închidea ochii, Fyrian simţea că i-ar fi putut atinge fiecare solz de pe coaste, neted ca untul, fiecare ghimpe tăios ca briciul. Îi simţea mirosul dulce de sulf din răsuflare.

Câţi ani să fi trecut? Nu prea mulţi, în mod cert. El continua să fie un dragonaş. (îl durea sufletul de fiecare dată când se gândea la asta.)

— Hei? strigă el. E cineva acasă?

Clătină din cap. Nu era nimeni acasă, evident. Nu era în casa nimănui. Se afla în mijlocul unei păduri adânci şi întunecoase, unde n-avea voie să fie şi unde probabil va muri, şi totul era numai din vina lui, deşi n-ar fi putut spune sigur ce făcuse de se întâmplase astfel. Zburase în somn, se pare. Deşi se gândea că probabil el inventase conceptul ăsta.

— Când te temi, cântă să-ţi treacă frica, îi spusese mama cu atâţia ani în urmă. Dragonii cântă cea mai frumoasă muzică din lume. Toată lumea spune asta.

Şi deşi, Glerk îl asigura că nu era adevărat şi că, de fapt, dragonii erau maeştri în a se păcăli, Fyrian profita de orice ocazie să cânte. îl făcea să se simtă mai bine.

— *Sunt aici*, cântă el tare, *în mijlocul unei păduri îngrozitoare*. *Tra-la-la*!

Bum-bum-bum, se auzeau paşii lui grei. Oare mereu avusese picioarele aşa de grele? Probabil că da.

— *Nu mi-e frică*, cântă el mai departe. *Deloc*, *deloc*, *tra-la-la*.

Nici vorbă să fie adevărat. Era îngrozit de-a dreptul.

— Unde *sunt*? întrebă el tare.

Ca şi cum ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, din întuneric apăru o siluetă. „Un monstru”, se gândi Fyrian. Nu că s-ar fi speriat de monştri. Fyrian îl iubea pe Glerk, iar Glerk era monstru. Asta însă era mult mai înalt decât

Glerk. Şi în umbră. Fyrian făcu un pas înainte. Labele lui mari se afundară şi mai adânc în noroi, încercă să bată din aripi, dar tot nu şi le putea ridica de jos. Monstrul nu se clinti. Fyrian mai făcu un pas. Copacii foşniră şi gemură, iar crengile mari se mişcară sub apăsarea vântului. Fyrian miji ochii.

— Păi, tu nu eşti monstru. Eşti un horn. Un horn fără casă.

Avea dreptate. La marginea poienii era un horn. Casa părea să fi ars cu ani în urmă. Fyrian examină construcţia. Lespezile de piatră de sus erau ornate cu stele cioplite, iar vatra era înnegrită de funingine. Fyrian se uită în jos pe horn şi dădu nas în nas cu o vulturoaică furioasă care acoperea cu corpul ei nişte puişori speriaţi.

— Pardon, scânci el, în timp ce vulturoaica îl ciupea de nas până la sânge.

Dragonul se îndepărtă de horn. „Ce vultur mic”, cugetă el. Dar îi trecu prin minte că era departe de lumea giganţilor şi că aici totul avea dimensiuni normale, într-adevăr, nu trebuise decât să stea pe picioarele din spate şi să întindă gâtul ca să se poată uita pe coş.

Privi în jur. Se afla într-un sat distrus, printre ruinele caselor, ale unui turn central şi ale unui zid care fusese probabil loc de rugăciune. Văzu imagini cu dragoni, un vulcan şi chiar o fetiţă cu părul ca lumina stelelor.

— Ea e Xan, îi spusese odinioară mama lui. O să aibă grijă de tine când n-o să mai fiu.

O iubise pe Xan din primul moment. Avea pistrui pe nas, un dinte ciobit şi părul ca lumina stelelor împletit în cozi lungi, cu panglici la capăt. Dar nu se putea una ca asta. Xan era femeie bătrână, iar el dragon tânăr, cum s-o fi cunoscut când era mică? Se putea aşa ceva?

Xan îl luase în braţe. Avea obrazul mânjit de praf. Şterpeliseră amândoi dulciuri din cămara castelului.

— Dar nu ştiu cum să am grijă de el! spusese ea.

Şi pe urmă plânsese. Hohotise ca o fetiţă.

Dar n-avea cum să fie fetiţă. Să fi fost cu putinţă?

— Vei şti. Vei învăţa, spusese mama lui Fyrian cu vocea ei blândă de dragon. Am încredere în tine.

Fyrian simţi un nod în gât. Din ochi îi izvorâră două lacrimi gigantice care se rostogoliră pe pământ, arzând şi făcând să dea în clocot şi să dispară două petice de muşchi. Cât de mult trecuse de-atunci? Cine-ar fi putut spune? Timpul era un lucru complicat, alunecos ca mâlul.

Iar Xan îl avertizase să aibă grijă cu suferinţa.

— Suferinţa e periculoasă, îi repetase ea de nenumărate ori, deşi Fyrian nu-şi aducea aminte dacă îi spusese şi de ce.

Turnul central era aplecat nesigur într-o rână. Mai multe pietre de temelie din partea ferită de vânt se năruiseră şi Fyrian putuse astfel să se ghemuiască şi să se uite înăuntru. Era ceva acolo – două obiecte, de fapt, pe care le vedea pentru că sclipeau slab în penumbră. Se întinse şi le trase afară. Le ţinu în labe. Erau mici, îi încăpeau amândouă în scobitura palmei.

— Cizme, zise el.

Cizme negre cu catarame argintii. Erau vechi, n-aveau cum să fie altfel. Şi totuşi străluceau de parcă tocmai ar fi fost lustruite.

— Seamănă leit cu cizmele din vechiul castel, zise Fyrian. Dar sigur n-au cum să fie aceleaşi. Sunt mult prea mici. Acelea erau uriaşe. Şi purtate de uriaşi.

Vrăjitorii de pe vremuri studiau astfel de cizme. Le puneau pe masă şi le examinau cu unelte şi ochelari speciali, cu cârpe şi alte ustensile. Făceau în fiecare zi experimente, observaţii, însemnări. Cizme de Şapte Leghe, aşa se numeau. Iar Fyrian şi Xan n-aveau voie niciunul să le atingă.

— Eşti prea mică, îi spuneau ceilalţi vrăjitori lui Xan, atunci când încerca.

Fyrian scutură din cap. Nu putea fi adevărat. Xan nu era mică pe-atunci, nu-i aşa? Imposibil să fi trecut atâta vreme.

Ceva mârâi în pădure. Fyrian sări în picioare.

— *Nu mi-e frică*, începu el să cânte în timp ce genunchii i se loveau unul de altul şi respira precipitat.

Se apropiau paşi moi, înăbuşiţi. În pădure existau tigri, aşa ştia Fyrian. Sau cel puţin existaseră demult.

— Sunt un dragon foarte fioros! strigă el, cu vocea ca un scâncet.

Întunericul mârâi din nou.

— Te rog, nu-mi face rău! se tângui dragonaşul.

Pe urmă îşi aminti. La scurtă vreme după ce mama lui dispăruse în vulcan, Xan îi spusese astfel:

— Voi avea grijă de tine, Fyrian. Pentru totdeauna. Tu eşti familia mea, iar eu sunt familia ta. Voi arunca o vrajă asupra ta care să te ţină mereu în siguranţă. Nu trebuie să te îndepărtezi de casă niciodată, dar, dacă totuşi o faci şi te sperii, e de-ajuns să repeţi de trei ori, foarte repede, „mătuşică Xan”, iar eu te voi trage la mine iute ca fulgerul.

— Cum? întrebase Fyrian.

— Cu o frânghie magică.

— Dar n-o văd.

— Dacă nu vezi ceva nu înseamnă că nu există. Unele dintre cele mai minunate lucruri de pe lume sunt invizibile. Încrederea în lucrurile invizibile le face mai puternice şi mai uimitoare. Vei vedea.

Fyrian nu încercase niciodată.

Mârâitul se apropie şi mai mult.

— Mă-mătuşică Xan, mătuşică Xan, mătuşică Xan! strigă Fyrian.

Închise ochii. Îi deschise. Nu se întâmplă nimic. Simţi cleştele fricii în gât.

— Mătuşică Xan, mătuşică Xan, mătuşică Xan!

Tot nimic. Mârâitul se apropia. Din întuneric străluceau doi ochi galbeni. O siluetă mare stătea ghemuită în penumbră.

Fyrian scânci. Încercă să zboare. Avea corpul prea mare şi aripile prea mici. Totul era aiurea. De ce era totul atât de aiurea? îi era dor de uriaşii lui, de Xan a lui, de Glerk al lui şi de Luna lui.

— Luna! strigă el, în timp ce fiara se pregătea să sară. LUNA, LUNA, LUNA!

Simţi o smucitură.

— LUNA MEA LUNA! urlă Fyrian.

— De ce urli? întrebă Luna.

Deschise buzunarul şi îl scoase pe Fyrian, care se făcuse ghem.

Fyrian nu se putea opri din tremurat. Era în siguranţă. Aproape că îi veni să plângă de uşurare.

— Mi-a fost frică, zise el, cu colţii înfundaţi în cămaşa de noapte a fetei.

— Hmm, mormăi fata. Ai sforăit şi pe urmă m-ai ars.

— Eu? întrebă Fyrian, uluit de-a dreptul. Unde?

— Uite-aici, zise Luna. Stai puţin.

Se ridică şi se uită mai bine. Arsura dispăruse, la fel ca gaura din cămaşa de noapte, la fel ca semnul de pe şold.

— *Era* acolo, zise ea încet.

— Am fost într-un loc ciudat. Şi acolo era un monstru. Şi corpul meu nu funcţiona cum trebuie şi nu puteam zbura. Şi am găsit nişte cizme. Şi pe urmă eram aici. Cred că m-ai salvat tu. Dar nu ştiu cum, se încruntă dragonul.

Luna clătină din cap.

— Cum puteam să te salvez? Cred că am visat amândoi urât. Eu n-am nicio arsură, iar tu te-ai aflat mereu la adăpost, aşa că hai să ne culcăm la loc.

Fata şi dragonul se cuibăriră sub pături şi adormiră aproape instantaneu. Fyrian nu visă nimic şi nu sforăi, iar Luna nu se foi nici măcar o dată.

Când Luna se trezi din nou, Fyrian încă dormea profund în curbura cotului ei. Două fuioare subţiri de fum îi ieşeau pe nări şi zâmbea prin somn cu buzele lui de şopârlă. „N-a existat niciodată dragon mai mulţumit”, se gândi Luna. Îşi trase uşor braţul de sub capul dragonului şi se ridică. Fyrian nu se clinti.

— Psst, şopti ea. Somnorosule. Trezeşte-te, somnorosule.

Fyrian tot nu se clinti. Luna căscă, se întinse şi sărută uşor vârful cald al nasului dragonului. Fumul scos de el pe nări o făcu să strănute. Fyrian *tot* nu se clinti. Luna dădu ochii peste cap.

— Lenevilă, îl certă ea şi coborî din pat pe podeaua rece, bâjbâind după papuci şi şal.

Ziua era răcoroasă, dar curând avea să fie plăcut afară. O plimbare i-ar fi prins bine Lunii. Se întinse după frânghiile cu care ridica patul sub tavan. Pe Fyrian nu-l deranja dacă se trezea acolo şi ziua începea mai bine cu patul făcut. Aşa o învăţase bunica.

Dar imediat ce patul ajunse să fie legat la locul lui, Luna observă ceva pe podea.

O pereche de cizme mari.

Erau negre, din piele şi chiar mai grele decât păreau. Luna abia le putea ridica. Şi miroseau ciudat – un miros care Lunii i se părea cumva cunoscut, deşi nu-l putea numi. Tălpile erau groase, făcute dintr-un material pe care nu-l recunoscu imediat. Şi mai ciudat, pe fiecare toc aveau inscripţionate câteva cuvinte.

„Nu ne purta”, spunea tocul stâng.

„Decât dacă ai gânduri serioase”, spunea tocul drept.

— Ce naiba? zise Luna tare.

Ridică o cizmă şi încercă s-o cerceteze mai amănunţit. Dar, înainte să reuşească, simţi o durere ascuţită de cap, fix în mijlocul frunţii. Căzu în genunchi. Îşi prinse capul în palme şi apăsă tare, de parcă voia să-l împiedice să se desfacă în bucăţi.

Fyrian tot nu se clinti.

Luna se ghemui o vreme pe podea până se mai potoli durerea. Se uită apoi sub pat.

— Tare mă mai păzeşti tu! îl zeflemisi ea pe dragon.

Pe urmă se ridică, se duse la cufăraşul de lemn de sub fereastră şi îl deschise cu piciorul. Acolo îşi păstra amintirile – jucării vechi, păturи pe care le iubise, pietre neobişnuite, flori presate, jurnale cu coperte de piele mâzgălite până la refuz cu gândurile, întrebările, desenele

şi schiţele ei.

Iar acum, cizme. Nişte cizme mari, negre. Cu inscripţii ciudate şi un miros ciudat de la care o durea capul. Luna închise capacul şi oftă uşurată. Cu capacul cufărului închis, capul n-o mai durea. De fapt, abia dacă îşi mai amintea durerea. Abia aştepta să-i povestească lui Glerk.

Fyrian continua să sforăie.

Lunii îi era sete. Şi foame. Şi îşi făcea griji pentru bunica. Şi voia să se întâlnească cu Glerk. Şi avea treburi de făcut. Caprele trebuiau mulse. Ouăle trebuiau strânse. Şi mai era ceva.

Se opri pe drum spre zmeuriş.

Trebuia să întrebe ceva. Dar ce?

Luna nu-şi putea aminti nici în ruptul capului.

22

În care există o altă poveste

Sigur ţi-am povestit deja despre cizme, copile.

Bine, atunci. Dintre toate şiretlicurile oribile avute şi folosite de Vrăjitoare, cele mai îngrozitoare sunt Cizmele de Şapte Leghe. Aşa, de unele singure, cizmele sunt ca orice lucru vrăjit – nici bune, nici rele. Dar îi îngăduie purtătoarei lor să străbată cât ai clipi distanţe lungi, pentru că dublează fiecare pas pe care-l face.

Ele îi permit să ne fure copiii.

Ele îi permit să străbată lumea în lung şi-n lat, împrăştiind răutate şi amărăciune. Ele îi permit să scape neprinsă. Noi nu avem nicio putere. Durerea noastră este fără leac.

Vezi tu, acum multă vreme, înainte să devină pădurea periculoasă, Vrăjitoarea era ceva mărunt. O furnică, practic. Avea puteri limitate. Avea pricepere limitată. Puterea ei de a face rău nici nu merita băgată în seamă. Cât un copil pierdut în pădure, doar atât era de puternică.

Dar într-o zi a găsit o pereche de cizme.

Iar cu cizmele acelea în picioare, a reuşit să străbată lumea de la un capăt la celălalt cât ai clipi. Şi atunci a

putut să facă rost de mai multă putere vrăjitorească. A furat-o de la alţi vrăjitori. A furat-o din pământ. A stors-o din aer, din copaci, din câmpurile înflorite. Se spune că ar fi furat-o chiar şi de la lună. Şi pe urmă a aruncat o vrajă asupra noastră – un nor mare de suferinţă care acoperă lumea.

Sigur că acoperă lumea. De aceea e lumea tristă şi cenuşie. De aceea mai ştiu ce-i speranţa doar cei mai mici dintre copii. Mai bine să afli de pe acum.

23

În care Luna desenează o hartă

Luna îi lăsă bunicii un bilet în care îi spunea că se duce să culeagă zmeură şi să deseneze răsăritul. Era foarte probabil s-o găsească tot dormind când se întorcea, căci bunica dormea *atât de mult* în ultima vreme. Cu toate că bătrâna o asigura că mereu dormise aşa, că nu se schimbase nimic şi nici nu urma să se schimbe, Luna ştia că minţea.

„Ne minţim amândouă una pe cealaltă”, se gândi ea, simţind o împunsătură adâncă în inimă. „Şi niciuna dintre noi nu ştie cum să se oprească”. Lăsă biletul pe masa de scândură şi închise uşa încetişor.

Luna îşi puse traista pe umăr, se încălţă cu ghetele de drum şi porni pe cărarea lungă şi întortocheată care trecea prin spatele smârcului şi ajungea apoi la poteca în pantă dintre cele două conuri de cenuşă din partea sudică a craterului. Era o zi călduroasă, cu zăpuşeală, iar fata îşi dădu seama curând, cu groază, că începea să miroasă a transpiraţie. Astfel de lucruri i se întâmplau tot mai des în ultima vreme – mirosuri urâte, erupţii ciudate pe faţă. Luna se simţea de parcă fiecare părticică din corpul ei conspira dintr-odată să se altereze, până şi vocea o trăda în ultima vreme.

Şi asta nu era cel mai rău.

Existau… şi altfel de erupţii. Lucruri pe care nu şi le putea explica. Observase asta pentru prima oară atunci când încercase să sară ca să vadă mai bine un cuib de

pasăre şi se trezise dintr-odată pe creanga cea mai de sus a copacului, ţinându-se de ea cu toată puterea.

„O fi vântul”, îşi spusese ea, deşi era o idee cum nu se poate mai caraghioasă. Cine mai auzise vreodată de un vânt care să urce un om până-n vârful unui copac? Dar, cum Luna nu avea nicio altă explicaţie, „O fi vântul” părea la fel de bună ca oricare. Nu le povestise bunicii sau lui Glerk. Nu voia să-i îngrijoreze. Pe lângă asta, se simţea oarecum stânjenită, de parcă ceva n-ar fi fost în regulă cu ea.

În plus, nu fusese decât vântul.

Pe urmă, peste o lună, în vreme ce ea şi bunica adunau ciuperci în pădure, Luna observase din nou cât de obosită era bunica ei, cât de slabă şi de fragilă, cum îi hârâia respiraţia în piept.

— Mă îngrijorează, spuse Luna cu glas tare, când bunica n-o mai putea auzi.

Îşi simţise vocea înecându-i-se în gât.

— Şi pe mine, îi răspunsese o veveriţă de culoarea alunei.

Stătea pe creanga cea mai de jos a unui copac şi se uita la ea cu o expresie cunoscătoare pe faţa ascuţită.

Luna avusese nevoie un moment lung să-şi dea seama că veveriţele *n-ar trebui să vorbească*.

Mai avusese nevoie de încă un moment să-şi dea seama că nu era primul animal care vorbea cu ea. I se mai întâmplase şi altă dată. Era sigură. Numai că nu-şi amintea când.

Mai târziu, când încercase să-i explice lui Glerk ce se petrecuse, i se golise mintea. Nu-şi mai amintea nici s-o tai. Ştia că se întâmplase *ceva*. Numai că nu ştia *ce*.

„S-a mai întâmplat şi altă dată”, spunea vocea din mintea ei.

„S-a mai întâmplat şi altă dată”.

„S-a mai întâmplat şi altă dată”.

Cunoaşterea asta era ca o certitudine care pulsa cu precizia şi constanţa unui mecanism de ceas.

Luna merse pe cărare până când aceasta o cotea spre prima movilă, lăsând în urmă smârcul. Un smochin bătrân îşi deschidea acolo crengile deasupra cărării, de parcă l-ar fi întâmpinat pe călător. Pe creanga cea mai de jos stătea o cioară. Era un exemplar frumos, îi străluceau penele ca uleiul. O privea pe Luna direct în ochi, de parcă o aştepta.

„S-a mai întâmplat şi altă dată”, se gândi ea.

— Salut, zise Luna, uitându-se în ochii strălucitori ai ciorii.

— Cra, zise cioara, dar Luna era sigură că asta însemna „Salut”.

Şi, dintr-odată, Luna îşi aminti.

Cu o zi înainte, luase un ou din cuibarul găinilor. Era unul singur în tot cuibarul, iar ea nu avea coş, aşa că îl ţinuse pur şi simplu în mână. Înainte să ajungă în casă, îşi dăduse seama că coaja oului se zbătea. Şi nu mai era netedă, caldă şi ovală, ci ascuţită, colţuroasă şi mişcătoare. Pe urmă o muşcase. Luna ţipase şi dăduse drumul oului. Dar nici vorbă de ou. Era o cioară în toată mărimea ei, care se ridicase în spirale deasupra capului ei şi apoi aterizase în primul copac.

— Cra, zisese cioara.

Sau asta *ar fi trebuit* să spună. Dar nu era aşa.

— Luna, cârâise în schimb cioara.

Şi nu zburase nicăieri. Stătuse pe creanga cea mai de jos de lângă casa din copac a Lunii şi o urmase peste tot unde se dusese restul zilei. Luna nu pricepea nimic.

— Cra, cârâia cioara. Luna, Luna, Luna.

— Sst, o certase Luna. Încerc să *gândesc*.

Cioara era neagră şi lucioasă, aşa cum trebuie să fie o cioară, dar, când se uitase mai bine la ea, Luna mai văzuse o culoare. Albastru. Cu o lucire argintie pe margini. Dacă deschidea ochii larg şi se uita fix, culorile acelea în plus dispăreau.

— Ce eşti? o întrebase Luna.

— Cra, cârâise cioara. Sunt cea mai grozavă dintre ciori, voia să spună.

— Înţeleg. Ai grijă să nu te vadă bunica, zisese Luna. Sau monstrul mlaştinii, adăugase ea, după ce se mai gândise. Cred că s-ar supăra.

— Cra, zisese cioara. De acord, adică.

Luna scuturase din cap. Existenţa ciorii nu avea niciun sens. Nimic nu avea sens. Şi totuşi, cioara era *acolo*. Era aievea, deşteaptă şi *vie*.

„Există un cuvânt care explică totul”, se gândise ea. „Există un cuvânt care explică tot ce nu înţeleg. Trebuie să existe. Numai că nu mi-l amintesc”.

Luna îi ceruse ciorii să nu se lase văzută până ce nu descâlcea ea lucrurile, iar cioara o ascultase. Chiar era o cioară grozavă.

Iar acum, iat-o din nou. Pe creanga cea mai de jos a smochinului.

— Cra, ar fi trebuit să spună cioara, dar în loc de asta spuse „Luna”.

— Taci, zise Luna. Ai putea fi auzită.

— Cra, şopti ruşinată cioara.

Luna uită de cioară, evident. Merse mai departe cu mintea aiurea până când se împiedică de o piatră şi trase o căzătură, cu traista sub ea.

— Au! zise traista. Dă-te jos de pe mine!

Luna se uită fix la ea. În momentul acela n-o mai surprindea nimic. Nici măcar traistele vorbitoare.

Pe urmă, de sub capacul traistei se iţi un năsuc mic, verde.

— Tu eşti, Luna? întrebă nasul.

Luna dădu ochii peste cap.

— Ce cauţi în traista mea? întrebă ea.

Deschise capacul de tot şi îl fulgeră cu privirea pe dragonul ruşinat, care se strecura afară.

— Tu te duci în tot felul de locuri, zise el fără să o privească în ochi. Şi pe mine nu mă iei. Asta nu-i drept. Vreau să vin şi eu.

Fyrian flutură din aripi până ajunse la nivelul ochilor fetei.

— Vreau să fac parte din *grup*, îi zâmbi el dragonic, plin de speranţă. Poate ar trebui să-l luăm şi pe Glerk. Şi pe mătuşica Xan. Asta ar fi chiar un grup vesel.

— Nu, zise Luna ferm şi continuă să urce spre culme.

Fyrian o urmă bătând din aripi.

— Unde mergem? Pot fi de ajutor? Eu sunt foarte folositor. Hei, Luna! Unde mergem?

Luna dădu ochii peste cap şi se răsuci pe călcâie, pufnind.

— Cra, zise cioara.

De data asta nu spusese „Luna”, dar Luna simţea că la asta se gândea. Cioara se ridică în zbor, ca şi cum ştia deja încotro se îndreptau.

Merseră pe potecă spre al treilea con de cenuşă, cel din marginea îndepărtată a craterului, şi urcară în vârf.

— Ce facem aici sus? vru Fyrian să ştie.

— Ssst! zise Luna.

— De ce trebuie să vorbim în şoaptă? întrebă Fyrian. Lună oftă adânc.

— Vreau să nu scoţi nicio vorbă, Fyrian. Ca să mă pot concentra la desen.

— Eu pot să tac, ciripi Fyrian, încă zburând în dreptul feţei ei. Pot să tac de tot. Pot fi mai tăcut decât râmele, iar râmele nu scot o vorbă, în afară de când vor să te convingă să nu le mănânci, atunci nu mai tac şi sunt foarte convingătoare, deşi eu de obicei tot le mănânc pentru că sunt delicioase.

— Taci chiar în clipa asta, zise Luna.

— Dar tac, Luna! Sunt cea mai tăcută făptură care…

Luna strânse fălcile dragonului între degetul mare şi arătător, apoi, ca să nu se simtă jignit, îl apucă cu mâna cealaltă şi îl îmbrăţişă strâns.

— Te iubesc atât de mult, şopti ea. Acum taci!

Îl mângâie afectuoasă pe Capul Verde şi îl lăsă să se cuibărească la căldura şoldului ei.

Şedea turceşte pe un bolovan plat. Cercetă cu privirea hotarul pământului, acolo unde se curba sub

marginea cerului, şi se întrebă ce fel de lucruri se întindeau după aceea. Nu vedea decât pădure. Dar cu siguranţă că pădurea nu putea ţine la nesfârşit. Când mersese cu bunica în direcţia cealaltă, copacii se răreau în cele din urmă şi făceau loc fermelor, care ferme făceau loc oraşelor, care făcea loc pe urmă altor ferme. Iar după aceea erau deşerturi şi alte păduri şi lanţuri de munţi şi chiar un ocean, iar la toate se putea ajunge prin reţele mari de drumuri care se desfăşurau într-o parte şi în alta ca nişte gheme mari de lână. Trebuia să fie la fel şi în direcţia *asta*. Dar Luna nu avea cum să ştie sigur. Nu călătorise niciodată într-acolo. Bunica nu-i dădea voie.

Nu-i explica niciodată de ce.

Luna îşi puse jurnalul în poală şi îl deschise la o pagină albă. Se uită în traistă, găsi cel mai ascuţit creion şi îl apucă uşor cu mâna stângă, uşor de parcă ar fi atins un fluture gata să zboare. Închise ochii şi încercă să-şi facă mintea goală şi albastră ca un cer larg, fără nori.

— Trebuie să închid şi eu ochii? întrebă Fyrian.

— Ssst, Fyrian, zise Luna.

— Cra, zise cioara.

— Cioara asta-i rea, pufni Fyrian.

— Nu-i rea. E o cioară, oftă Luna. Da, Fyrian dragă, închide şi tu ochii.

Fyrian gâlgâi încântat şi se ghemui în faldurile fustei Lunii. Curând sforăia. Nimeni nu se simţea în largul lui mai repede ca Fyrian.

Luna îşi întoarse din nou atenţia asupra punctului unde pământul întâlnea cerul. Şi-l imagină cât putu de clar, de parcă mintea i se transformase în hârtie şi nu trebuia decât să îl însemne acolo cu cea mai mare grijă. Respiră adânc, îngăduindu-i inimii să-şi încetinească bătăile şi sufletului să-şi netezească grijile, ridurile şi nodurile. Simţea ceva anume când făcea asta. O căldură în oase. O pârâitură în buricele degetelor. Şi, mai ciudat decât orice, devenea conştientă de semnul din naştere de pe frunte, de parcă ar fi început brusc să strălucească, luminos şi clar ca

o lampă. Cine ştie? Poate chiar aşa se întâmpla.

În mintea ei, Luna vedea linia orizontului. Vedea buza pământului cum începea să se întindă tot mai departe, de parcă lumea se întorcea spre ea, arătându-şi faţa şi zâmbind.

Fără să deschidă ochii, începu să deseneze. Aşa cum stătea, deveni atât de liniştită, încât aproape că nu mai era conştientă de nimic – nici de răsuflarea ei, de căldura lui Fyrian lipit de şold, de felul în care dragonul începea să sforăie, de îmbulzeala de imagini care veneau atât de repede, încât cu greu se mai putea concentra asupra lor, până când se transformară toate într-o pată verde, minunată.

— Luna, se auzi o voce de foarte departe.

— Cra, zise alta.

— LUNA! urlă cineva în urechea ei şi se trezi tresărind.

— POFTIM! urlă la rândul ei.

Pe urmă văzu expresia de pe chipul lui Fyrian şi se ruşină.

— Cât… începu ea.

Se uită în jur. Soarele, care atunci când urcaseră pe crater abia dacă încălzea lumea de la picioarele lor, ajunsese acum chiar deasupra lor.

— De câtă vreme stăm aici?

„De jumătate de zi”, înţelesese ea deja. „Este amiază”.

Fyrian zbură foarte aproape de faţa Lunii şi îşi lipi nasul verde de nasul ei pistruiat. Avea o expresie gravă.

— Luna, respiră el, ţi-e rău?

— Rău? râse Luna. Sigur că nu.

— Mă gândesc că poate ţi-e rău, zise Fyrian în şoaptă. S-*a întâmplat ceva foarte ciudat cu ochii tăi*.

— Ce prostie, zise Luna, închizând cu zgomot jurnalul şi legând şnururile de piele ale copertelor moi.

Îl strecură în traistă şi se ridică în picioare. Picioarele aproape cedară sub ea.

— Ochii mei sunt normali.

— Nu-i nicio prostie, zise Fyrian, bâzâind de la o ureche la alta a fetei. De obicei, ochii tăi sunt negri şi strălucitori. Dar adineauri erau ca două luni palide. Nu-i normal. Cel puţin sunt destul de sigur că nu-i normal.

— Ba nu erau aşa, zise Luna, mergând împleticit.

Încercă să se îndrepte şi se agăţă de un bolovan, străduindu-se să-şi ţină echilibrul. Dar bolovanii nu-i veniră în ajutor – la atingerea ei deveneau uşori ca penele. Unul începu chiar să plutească. Luna gemu nemulţumită.

— Iar acum nu te ţin picioarele, sublinie Fyrian, vrând să-i fie de ajutor. Şi cu bolovanul acela ce se întâmplă?

— Vezi-ţi de treaba ta, zise Luna, adunându-şi puterile ca să sară în faţă şi aterizând pe coasta netedă de granit de pe partea estică a craterului.

— Ai făcut ditamai săritura, zise Fyrian, uitându-se cu gura căscată de la locul unde stătuse Luna cu o clipă înainte la cel în care se afla acum. Nu poţi sări atât de departe de obicei. Serios, Luna. Mi s-a părut aproape un…

— Cra, zise cioara.

Sau „era” trebuia să fie. Lunii i s-a părut că sunase mai degrabă ca „Taci din gură!” Hotărî că parcă-i plăcea cioara.

— Bine, pufni Fyrian. Nu mă asculta. Pe mine nu mă ascultă nimeni, *niciodată*.

Zbură bâzâind spre vale, o pată verde, bosumflat.

Luna oftă adânc şi porni spre casă târându-şi picioarele. O să se împace ea cu el. Fyrian întotdeauna o ierta, întotdeauna.

Soarele strălucitor arunca umbre ascuţite pe coastă în timp ce Luna zorea să coboare. Era murdară şi transpirată – oare de la mişcare sau de la timpul cât desenase orbeşte? Habar n-avea, dar se opri la un pârâu să se spele. Lacul din crater era prea fierbinte să-l poţi atinge, dar pâraiele care curgeau din el, deşi aveau un gust neplăcut, se răceau destul cât să te poţi stropi cu apă

pe faţa murdară, să-ţi speli sudoarea de pe ceafă sau de la subraţ. Luna se aşează în genunchi şi încercă să se facă mai prezentabilă înainte să dea ochii cu bunica şi cu Glerk, care probabil urmau să-i ceară explicaţii despre cât lipsise.

Muntele hurui. Vulcanul, Luna ştia, sughiţa în somn. Era ceva normal pentru vulcani, care dormeau agitat, iar agitaţia asta de obicei nu însemna o problemă. Până se transforma în una. În ultimul timp, vulcanul păruse mai neliniştit decât de obicei şi devenea pe zi ce trece mai rău. Bunica îi spusese să nu-şi facă griji, iar asta o îngrijora şi mai mult pe Lună.

— LUNA!

Vocea lui Glerk răsună din vale până în vârful craterului. Reverberă dinspre înalturi. Luna îşi puse palma streaşină la ochi şi se uită în josul coastei. Glerk era singur. O salută fluturând din trei mâini, iar Luna răspunse la fel. „Bunica nu-i cu el”, îşi dădu ea seama cu o strângere de inimă. „Nu se poate să doarmă încă”, se gândi, iar îngrijorarea îi strânse stomacul ghem. „Nu atât de târziu”. Dar chiar şi de la distanţă vedea un nor de nelinişte învârtindu-se în jurul capului lui Glerk.

Luna o luă la fugă spre casă.

Xan era încă în pat, deşi trecuse de amiază. Dormea buştean. Luna o trezi, simţind că o usturau ochii de lacrimi. „E bolnavă?” se întrebă ea.

— Doamne, copilă, murmură Xan, de ce dai buzna peste mine la ora asta smintită? Unii dintre noi încearcă să doarmă.

Vrăjitoarea se întoarse pe-o parte şi îşi continuă somnul. Nu se trezi decât peste o oră. O asigură pe Luna că era cât se poate de normal.

— Sigur că da, bunico, zise Luna fără s-o privească în ochi. Totul este perfect normal.

Bunica şi nepoata se uitau una la alta zâmbind şovăielnic. Fiecare minciună care le ieşea de pe buze cădea şi se împrăştia pe jos, zornăind şi strălucind ca sticla spartă.

Mai târziu în aceeaşi zi, când bunica anunţă că voia să fie singură şi plecă în atelier, Luna scoase jurnalul din traistă şi îl răsfoi, uitându-se la ce desenase în timp ce visa. Mereu descoperea că desena mult mai bine în momentele pe care nu şi le amintea. Era de-a dreptul enervant.

Desenase un turn de piatră – unul pe care îl mai desenase şi înainte cu ziduri înalte şi un observator îndreptat spre cer. Desenase o pasăre de hârtie care zbura de la fereastra lui cea mai vestică. Şi asta mai desenase înainte. Desenase un prunc înconjurat de copaci bătrâni şi noduroşi. Desenase luna plină radiind promisiuni spre pământ.

Şi desenase o hartă. Două, de fapt. Pe două pagini.

Luna dădu foaia înainte şi înapoi, uitându-se la desenele ei.

Fiecare hartă era complicată şi amănunţită, cu detalii topografice, cu poteci şi pericole ascunse. Un gheizer ici. Un vulcan noroios dincolo. O dolină care putea înghiţi o turmă de capre şi încă să geamă după mai multe.

Prima hartă era o reprezentare precisă a peisajului şi traseelor care duceau spre Oraşele Libere. Luna vedea fiecare formă de relief, fiecare curbă, fiecare pârâu, poiană sau cascadă. Vedea chiar şi trunchiurile de copaci căzute din ultima călătorie.

Cealaltă hartă înfăţişa o cu totul altă parte de pădure. Poteca pornea de la colţul căsuţei din copac şi urma coasta muntelui către nord.

Acolo unde nu fusese niciodată.

Desenase o potecă cu toate curbele, ocolişurile şi semnele ei de recunoaştere. Locuri unde să-ţi faci tabără. Care pâraie aveau apă bună şi de care trebuia să te fereşti.

Era şi un cerc de copaci. Iar în centrul lui scrisese cuvântul „prunc”.

Era apoi un oraş în spatele unui zid înalt.

Iar în oraş, un Turn.

Iar lângă Turn, cuvintele: „Ea e aici, ea e aici, ea e

aici”.

Încet de tot, Luna închise carnetul şi îşi lipi cuvintele acelea de inimă.

24

În care Antain propune o soluţie

Antain stătu aproape o oră la uşa biroului unchiului său înainte să-şi facă curaj să bată. Respiră adânc de câteva ori, repetă mai multe fraze în faţa imaginii lui reflectate în geam, încercă o dispută cu o lingură. Se plimbă, transpiră, blestemă în barbă. Îşi şterse fruntea cu batista brodată de Ethyne – numele lui înconjurat de o serie de bucle iscusite. Soţia lui era o vrăjitoare a acului şi aţei. O iubea de murea.

— Speranţa seamănă cu primii muguraşi apăruţi la sfârşitul iernii, îi spusese ea, mângâindu-i blând nenumăratele cicatrice de pe faţă cu degetele ei mici şi pricepute. Cât de uscaţi par! Cât de morţi! Cât de reci îi simţi sub degete! Dar nu pentru multă vreme. Se fac mari, tari, apoi se umflă şi pe urmă întreaga lume înverzeşte.

Cu imaginea scumpei lui soţii în minte, a obrajilor ei îmbujoraţi, a părului roşu ca macii, a burţii umflate, gata să plesnească sub rochia făcută de ea însăşi, Antain bătu în sfârşit la uşă.

— Ha! bubui dinăuntru vocea unchiului. Gură-cască a hotărât să nu mai caşte gura şi să-şi anunţe prezenţa!

— Iartă-mă, unchiule… se bâlbâi Antain.

— AJUNGE CU SCUZELE, BĂIETE! zbieră Marele Senior Gherland. Deschide uşa şi gata!

Cuvântul „băiete” îl ustură puţin. Antain nu mai era băiat de ani buni. Era un meşteşugar de succes, un om de afaceri iscusit şi un bărbat însurat, devotat soţiei. Nu se mai potrivea să i se spună „băiete”.

Intră şovăielnic în birou şi se înclină adânc în faţa unchiului său, ca de obicei. Când se îndreptă, îl văzu uitându-se la faţa lui şi tresărind. Nimic nou. Cicatricele lui Antain şocau lumea în continuare. Era obişnuit.

— Îţi mulţumesc că mă primeşti, unchiule, zise

Antain.

— Nu cred că am de ales, nepoate, zise Marele Senior Gherland, ferindu-şi privirea ca să evite să se uite la faţa tânărului. Familia rămâne familie, la urma urmei.

Antain bănuia că nu era în întregime adevărat, dar nu spuse nimic.

— În orice caz…

Marele Senior Gherland se ridică în picioare.

— Niciun „în orice caz”, nepoate. Am stat aici aproape o veşnicie aşteptând să intri, dar acum trebuie să mă întâlnesc cu Consiliul. Mai ţii minte Consiliul, nu?

— Cum să nu, unchiule, zise Antain şi se înroşi. Exact de asta am venit. Vreau să vorbesc în faţa Consiliului. În calitate de fost membru. Chiar acum, dacă mi se îngăduie.

Marele Senior Gherland rămase surprins.

— Tu… şovăi el. Ce zici că *vrei*? Cetăţenii obişnuiţi *nu* vorbesc în faţa Consiliului. Nu s-a mai pomenit.

— Dacă se poate, unchiule.

— Eu… începu Marele Senior Gherland.

— Ştiu că este destul de neobişnuit, unchiule, şi înţeleg dacă asta te pune într-o situaţie delicată. Au trecut… atâţia ani de când am purtat roba. Aş dori să vorbesc în faţa Consiliului deopotrivă ca să-mi explic purtarea şi ca să le mulţumesc Seniorilor că mi-au oferit un loc la masa lor. N-am făcut-o niciodată şi cred că le sunt dator.

Era o minciună. Antain înghiţi în sec. Şi zâmbi.

Unchiul lui părea să se îmblânzească. Marele Senior Gherlandişi împreună degetele şi le lipi de buzele proeminente. îl privi pe Antain direct în ochi.

— Dă-o încolo de tradiţie, zise el. Consiliul va fi încântat să te vadă.

Marele Senior îşi îmbrăţişă nepotul cel plin de surprize şi îl conduse pe hol, radios. Se apropiară de sala mare a clădirii şi un servitor tăcut le deschise uşa, iar unchiul şi nepotul păşiră amândoi în lumina difuză.

Şi Antain simţi cum muguraşul speranţei îi înfloreşte

dintr-odată în piept.

Aşa cum prevăzuse Gherland, consiliul păru mai mult decât bucuros să-l vadă pe Antain. Seniorii profitară de prezenţa lui ca să ridice paharele în onoarea măiestriei de meşteşugar şi a priceperii lui de afacerist, precum şi a enormului noroc de a se fi însurat cu cea mai plăcută şi deşteaptă fată din Protectorat. Nu fuseseră invitaţi la nuntă şi n-ar fi venit, chiar dacă ar fi fost, dar l-au bătut pe spate şi pe umeri ca o adunare veselă de unchi binevoitori. Erau cât se poate de mândri, aşa i-au spus.

— Grozav flăcău, grozav flăcău, mormăiau, bolboroseau şi râdeau membrii Consiliului.

Se delectară cu zaharicale, aproape necunoscute în Protectorat. Îşi turnară vin şi bere şi se ospătară cu cărnuri afumate, cu brânzeturi vechi, cu prăjituri fragede doldora de unt şi de frişcă. Antain strecură în buzunar multe dintre cele oferite ca să i le ducă mai târziu iubitei lui soţii.

După ce servitorii începură să adune platourile, cănile şi cupele, Antain îşi drese glasul:

— Domnilor, zise el, în timp ce Seniorii din Consiliu îşi ocupau locurile. Am venit aici cu un motiv ascuns. Vă rog să mă iertaţi. Mai ales tu, unchiule. Recunosc că n-am fost deloc sincer în legătură cu intenţiile mele.

Încăperea se făcu din ce în ce mai rece. Seniorii începură să se uite insistent şi aproape cu scârbă la cicatricele lui Antain, pe care până atunci se prefăcuseră că nu le văd. Antain îşi adună tot curajul. Se gândi la copilul care creştea şi se mişca în pântecele umflat al soţiei lui. Cine îl putea asigura că n-ar fi înnebunit şi el dacă ar fi fost silit să-şi abandoneze pruncul – pruncul *lui* – în mâinile Robelor? Cine îl putea asigura că n-ar fi înnebunit iubita lui Ethyne? Abia suporta să se despartă de ea un ceas, iar nebuna stătea închisă în Turn de ani în şir. *Ani*. El ar fi murit în mod sigur.

— Te rog, continuă, băiete, zise Marele Senior mijind ochii ca un şarpe.

Antain se strădui din nou să nu se lase atins de cuvântul „băiete” şi continuă.

— Aşa cum ştiţi…

Încercă să-şi transforme măruntaiele şi spinarea în lemn de esenţa cea mai tare. Nu voia să distrugă nimic. Venise să construiască.

— Aşa cum ştiţi, iubita mea Ethyne aşteaptă un copil…

— Splendid, ziseră Seniorii, însufleţindu-se cu toţii. Ce minunat, cu adevărat minunat!

— Iar copilul nostru va veni pe lume chiar după Anul Nou, continuă Antain, străduindu-se să nu-i tremure vocea. De atunci şi până la Ziua Sacrificiului nu mai sunt aşteptaţi alţi prunci. Copilul nostru, scumpul nostru copil, va fi cel mai mic din Protectorat.

Râsetele se opriră brusc, ca o flacără înăbuşită. Doi Seniori îşi dreseră glasurile.

— Mare ghinion, zise Seniorul Guinnot cu vocea lui subţire şi stridentă.

— Într-adevăr, întări Antain. Dar nu-i nevoie să fie aşa. Cred că am găsit o cale să oprim această grozăvie. Cred că ştiu cum să punem capăt pentru totdeauna tiraniei Vrăjitoarei.

Marele Senior Gherland se întunecă la faţă.

— Nu te amăgi cu închipuiri, băiete, mârâi el. Cu siguranţă nu crezi că…

— Am văzut-o pe Vrăjitoare, zise Antain.

Ţinuse ascunsă această informaţie vreme îndelungată. Acum aproape că ţâşnea din el.

— Imposibil! răbufni Gherland.

Ceilalţi Seniori se uitau la tânăr cu gurile căscate, ca o adunare de şerpi.

— Deloc. Am văzut-o. M-am ţinut după procesiune. Ştiu că este interzis şi îmi cer iertare. Dar aşa am făcut. Am urmărit-o, am aşteptat aproape de copilul sacrificat şi *am văzut-o pe Vrăjitoare*.

— Nici vorbă să fi văzut aşa ceva! strigă Gherland şi

se ridică în picioare.

Nu exista nicio vrăjitoare. Nu existase niciodată. Toţi Seniorii ştiau asta. Se ridicaseră în picioare cu feţe acuzatoare.

— Am văzut-o cum aştepta ascunsă. Am văzut-o cum s-a aplecat deasupra copilului, cloncănind flămândă. I-am văzut strălucirea din ochii haini. M-a observat şi s-a transformat în pasăre. Dar a urlat de durere când a făcut asta. *A urlat de durere*, domnilor.

— Sminteală! zise unul dintre Seniori. Asta-i sminteală!

— Ba nu. Vrăjitoarea există. Sigur că există. Ştim cu toţii. Ce nu ştiam este că *îmbătrâneşte*. Că simte durerea. Şi nu doar atât: ştim unde s-o găsim.

Antain scoase din traistă harta desenată de nebună. O întinse pe masă şi urmări cu degetele o potecă.

— Pădurea este periculoasă, desigur.

Seniorii se uitară lung la hartă, albindu-se la faţă. Antain îl privi pe unchiul său în ochi.

„Înţeleg ce vrei să faci, băiete”, părea să spună privirea lui Gherland.

Antain îi răspunse tot din priviri: „Schimb lumea, unchiule. Fii atent la mine”. Pe urmă zise cu voce tare:

— Drumul reprezintă traseul cel mai drept prin pădure şi în mod cert cel mai sigur, pentru că este lat, întins şi cu vizibilitate. Mai există însă şi alte poteci care o traversează în siguranţă, chiar dacă sunt mai întortocheate şi mai înşelătoare.

Antain înconjură cu degetul câteva locuri pe unde răbufneau gaze fierbinţi, trecu pe lângă creste abrupte de unde cădeau bucăţi colţuroase de piatră de fiecare dată când muntele ofta şi găsi alte cărări care ocoleau prăpăstii, gheizere sau nisipuri mişcătoare. Pădurea acoperea laturile unui munte foarte mare şi foarte întins, ale cărui văi adânci şi coaste line se întindeau în spirală în jurul unui vârf central cu un crater în mijloc, înconjurat el însuşi de un şes mare şi de un smârc mic. În dreptul smârcului

fusese desenat un copac noduros. Pe copac se vedea semiluna unui crai-nou.

„Ea e aici”, scria pe hartă. „Ea e aici, ea e aici, ea e aici”.

— De unde ai harta asta? şuieră Seniorul Guinnot.

— Nu contează, zise Antain. Am convingerea că este corectă. Şi sunt gata s-o dovedesc cu preţul vieţii.

Făcu harta sul şi o puse la loc în traistă.

— Exact de asta am venit aici, venerabili părinţi, adăugă el.

Gherland simţi că respiră sacadat. „Şi dacă este adevărat? Dacă chiar este?”

— Nu ştiu de ce ne batem capul cu astfel de lucruri… zise el, recăpătându-şi pe deplin ţinuta falnică, vulturească.

Antain nu-l lăsă să termine.

— Unchiule, ştiu că cer ceva destul de neobişnuit. Şi poate că ai dreptate. Poate că este un lucru zadarnic. Dar, la drept vorbind, nu vă cer mai nimic. Doar să-mi daţi binecuvântarea voastră. Nu am nevoie de unelte, de echipament sau de provizii. Soţia mea ştie ce intenţie am şi mă sprijină. În Ziua Sacrificiului, Robele vor veni la noi acasă, iar ea le va încredinţa scumpul nostru prunc de bunăvoie. Întregul Protectorat va suferi după plecarea voastră, va fi o mare de amărăciune. Iar voi vă veţi duce la copacii aceia oribili cărora li se spune Slujnicele Vrăjitoarei. Veţi lăsa pruncul jos pe muşchi şi vă veţi gândi că n-o să-i mai vedeţi niciodată chipul.

Antain simţi că i se frânge vocea. Închise ochii strâns şi încercă să se adune.

— Poate că va fi adevărat. Poate că voi pieri ucis de pericolele din pădure şi atunci va veni Vrăjitoarea să-mi ia copilul.

Încăperea rămase glacială şi tăcută. Seniorii nu îndrăzneau să vorbească. Antain părea să crească mai înalt decât toţi. Avea faţa luminată dinăuntru, ca un felinar.

— Sau poate că nu, continuă el. Poate că eu vă voi

aştepta acolo, la crângul de copaci. Poate că eu voi ridica pruncul din mijlocul cercului de sicomori. Poate că eu voi aduce copilul acasă în siguranţă.

Lui Guinnot îi reveni vocea piţigăiată.

— Dar… dar cum, băiete?

— Am un plan simplu, părinte înţelept. Voi urma harta. Voi găsi Vrăjitoarea. Şi pe urmă o voi ucide, zise Antain cu ochii negri ca tăciunele.

25

În care Luna descoperă o lume nouă

Luna se trezi în întuneric cu o durere zdravănă de cap. Izvora dintr-un punct nu mai mare decât un fir de nisip aflat chiar în spatele frunţii. Dar simţea că întregul univers exploda sub ochii ei, devenind alb, pe urmă negru, pe urmă iar alb şi iar negru. Se rostogoli din pat şi căzu cu zgomot pe podea. Bunica sforăia în patul ei suspendat din cealaltă parte a camerei şi fiecare respiraţie îi suna ca filtrată printr-un mănunchi de muşchi.

Lună îşi apăsă fruntea cu palmele, încercând să-şi ţină ţeasta să nu crape în bucăţi. Se simţea încinsă, pe urmă rece, pe urmă iar încinsă. Şi îşi imagina sau mâinile chiar îi străluceau? Picioarele la fel.

— Ce se întâmplă? icni ea.

— Cra, ar fi trebuit să zică cioara de pe pervazul ferestrei, dar în loc de asta cârâi „Luna”.

— Sunt bine, şopti ea.

Dar ştia că nu era. Îşi simţea fiecare os ca făcut din lumină. Îi ardeau ochii. Avea pielea umedă şi lucioasă. Se ridică în picioare şi se duse împleticindu-se la uşă, inspirând cu nesaţ aerul nopţii. Luna aproape plină abia apusese, iar cerul strălucea de stele. Fără să se gândească, Luna ridică mâinile spre cer, lăsând să i se adune pe degete lumina stelelor. Apoi duse degetele la gură unul câte unul şi lăsă lumina aceea să-i alunece pe gât. Oare mai făcuse asta şi altă dată? Nu-şi amintea. În orice caz, durerea de cap se potoli şi mintea i se linişti.

— Cra, zise cioara.

— Haide, zise Luna şi porni spre potecă.

Luna nu avusese de gând să se ducă la piatra rămasă în picioare în iarba cea înaltă. Şi totuşi se trezi acolo. Se uita la cuvintele cioplite, luminate acum de stele.

„Nu uita”, spunea piatra.

— Ce să nu uit? zise ea cu voce tare.

Făcu un pas înainte şi îşi lipi palma de piatră. În ciuda orei şi a umezelii, piatra era neobişnuit de caldă. Vibra şi zumzăia sub palma ei.

— *Ce* să nu uit? zise ea din nou.

Stânca se deschise ca o uşă.

„Nu”, îşi dădu seama Luna. Nu *ca* o uşă. *Era* o uşă. O uşă suspendată în aer. O uşă deschisă spre un coridor de piatră luminat de lumânări, cu scări care coborau în întuneric.

— Cum… şopti Luna, dar nu reuşi să continue.

— Cra, zise cioara, deşi suna mai degrabă ca „Nu cred că ar trebui să cobori acolo”.

— Tu să taci, zise Luna.

Intră pe uşa de piatră şi porni în jos pe scări.

Scările duceau spre un atelier cu mese de lucru curate şi teancuri-teancuri de hârtii. Cărţi deschise. Un jurnal cu o pană lăsată de-a curmezişul paginilor, de vârful ascuţit al căreia atârna un strop negru de cerneală, ca şi cum cineva s-ar fi oprit în mijlocul unei propoziţii, apoi s-ar fi gândit mai bine şi ar fi plecat în grabă.

— Hei! strigă Luna. E cineva aici?

Nu răspunse nimeni. Doar cioara.

— Cra, zise cioara. Deşi suna mai degrabă ca „Fir-ar să fie, Luna, hai să plecăm de aici!”

Luna se uită la cărţi şi la hârtii. Arătau toate de parcă erau mâzgălite de un nebun: o încâlceală de bucle, pete şi cuvinte care nu însemnau nimic.

— De ce şi-ar bate capul cineva să facă o carte plină prostii? se miră ea.

Merse de-a lungul pereţilor, trecând cu palma peste masa mare şi birourile mai mici. Nicăieri nu era praf, dar

nici urme de degete. Aerul nu era închis, dar nici nu simţea miros de vreo urmă de viaţă.

— Hei! strigă ea din nou.

Vocea ei nu răsună, nici nu se pierdu. Păru să-i cadă pur şi simplu din gură şi să se izbească de podea cu un bufnet slab. Exista o fereastră, ceea ce i se păru ciudat, pentru că se afla clar sub pământ, nu-i aşa? Coborâse pe scări. Şi mai ciudat, afară părea mijlocul zilei. În plus, Luna nu recunoştea peisajul pe care îl vedea. În locul unde trebuia să se fi aflat craterul, era acum un vârf. Un vârf de munte din care ieşea fum ca dintr-un ceainic uitat pe foc.

— Cra, zise iarăşi cioara.

— E ceva ciudat cu locul ăsta, şopti Luna.

I se ridică părul de pe braţe şi începu să-i transpire ceafa. O foaie de hârtie dintr-un teanc zbură şi îi ateriză în palmă.

Pe asta o putea citi. „Nu uita”, scria.

— Cum aş putea uita dacă nu ştiu de unde să încep? întrebă ea.

Dar pe cine întreba?

— Cra, zise pasărea.

— NIMENI NU-MI SPUNE NIMIC! strigă Luna.

Dar nu era adevărat. Ştia şi ea că nu era adevărat. Bunica îi spunea uneori anumite lucruri, sau Glerk îi spunea lucruri, dar vorbele lor îi zburau din minte imediat după ce le rosteau. Luna îşi amintea cum vedea înălţându-se din inima ei cuvinte ca nişte bucăţele rupte de hârtie, care îi pluteau prin faţa ochilor şi pe urmă se împrăştiau ca suflate de vânt. „Întoarceţi-vă”, striga disperată inima.

Scutură din cap.

— Mă prostesc, zise ea cu voce tare. Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

O durea capul. Grăuntele acela de nisip, mărunt şi infinit în acelaşi timp, deopotrivă compact şi vast. Credea că o să-i crape ţeasta.

Altă hârtie zbură din teanc şi îi ateriză în palme.

Din propoziţie lipsea primul cuvânt, sau cel puţin aşa

i se părea ei. În locul lui părea să fie o pată. Mai departe, propoziţia era clară: „... este elementul fundamental, deşi cel mai puţin înţeles, al universului cunoscut”.

Se uită lung la foaie.

— Ce este fundamental? întrebă ea, apropiind hârtia de faţă. Arată-te!

Dintr-odată, grăuntele de nisip din spatele frunţii ei începu să se înmoaie şi să se destindă – doar un pic. Se uită lung la cuvânt şi văzu literele desfăcându-se din nodul înceţoşat. Le rosti pe măsură ce apăreau.

— M, murmură ea. A-G-I-A.

Scutură din cap.

— Ce naiba înseamnă asta?

Îi bubui un sunet în urechi. Văzu fulgere în faţa ochilor. M, A, G, I, A. Cuvântul ăsta însemna ceva. Era sigură că însemna ceva. În plus, era sigură că îl mai auzise, deşi nu-şi putea aminti unde nici s-o tai.

— Mmmmm, începu Luna, simţind că-i împietreşte limba în gură.

— Cra, o încurajă cioara.

— Mmmmm, zise ea din nou.

— Cra, cra, cra, cârâi veselă cioara. Luna, Luna, Luna.

— Mmmmagia, se înecă Luna.

26

În care o nebună învaţă un meşteşug nou şi îl foloseşte

Când era fetiţă, nebuna desena. Mama îi spunea poveşti despre Vrăjitoarea din pădure – poveşti despre care ea nu ştia niciodată sigur dacă erau sau nu adevărate. După spusele mamei, Vrăjitoarea se hrănea cu suferinţă, sau cu suflete, sau cu vulcani, sau cu prunci, sau cu vrăjitori mici şi curajoşi. După spusele mamei, Vrăjitoarea avea cizme mari şi negre cu care mergea şapte leghe dintr-un pas. După spusele mamei, Vrăjitoarea călărea un dragon şi locuia într-un turn înalt de străpungea cerul.

Dar mama nebunei murise. Iar Vrăjitoarea nu.

În liniştea Turnului, departe de ceaţa întunecată din oraş, nebuna simţea lucruri pe care nu le mai simţise niciodată în anii dinaintea celor petrecuţi aici. Şi, când le simţea, le desena. Iar şi iar şi iar.

În fiecare zi, Surorile veneau neanunţate în celula ei şi ţâţâiau la vederea cantităţii uriaşe de hârtie dinăuntru. împăturită în formă de păsări. În formă de turnuri, în formă de Sora Ignatia şi călcată apoi în picioare de nebuna desculţă. Acoperită de mâzgălituri. De desene. De hărţi. În fiecare zi Surorile scoteau din celulă braţe întregi de hârtie pe care o tocau, o muiau şi o transformau în foi noi în legătoriile de la subsol.

„Dar de unde a ajuns hârtia aici?” se întrebau Surorile.

„E foarte uşor”, ar fi vrut să le spună nebuna. „Ajunge să înnebuneşti. Nebunia şi magia sunt legate între ele. Sau cel puţin aşa mi se pare mie. În fiecare zi, lumea se vânzoleşte şi se ondulează. În fiecare zi găsesc ceva strălucitor în molozul ei. Hârtie strălucitoare. Adevăr strălucitor. Magie strălucitoare. Strălucitor, strălucitor, strălucitor”. Îşi dădea seama cu tristeţe că era nebună tare. Putea să nu se mai facă bine niciodată.

Într-o zi, în timp ce stătea turceşte în mijlocul celulei, observă din întâmplare nişte pene rămase în urma unei rândunici care se hotărâse să-şi facă cuib pe pervazul îngust, înainte ca un şoim să hotărască să se înfrupte cu ea. Penele alunecară pe fereastră şi ajunseră pe podea.

Nebuna le urmări aterizând. Penele căzură chiar în faţa ei. Le privi atentă – pana, cotorul, fiecare fir. Pe urmă le văzu structura profundă – praf, puf, celulă. Privirea ei pătrunse tot mai adânc, până când putu să vadă cum se învârtea în jurul ei înseşi fiecare particulă, ca o mică galaxie. Era nebună de legat, la urma urmei. Mută particulele încoace şi încolo peste golul care se căsca între ele până când apăru un nou întreg. Penele nu mai erau pene. Erau hârtie.

Praful devenea hârtie.

Ploaia devenea hârtie.

Uneori şi cina ei devenea hârtie.

De fiecare dată desena o hartă. „Ea e aici”, scria iar, şi iar, şi iar.

Nu citea nimeni hărţile. Nu-i citea nimeni vorbele. Nimeni nu-şi bate capul cu vorbele nebunilor, la urma urmei. Îi tocau hârtia şi o vindeau la piaţă pentru un preţ considerabil.

După ce stăpâni arta hârtiei, descoperi că era la fel de uşor să transforme şi *alte* lucruri. Pentru scurtă vreme, patul ei deveni barcă. Gratiile de la fereastră deveniră panglici. Singurul ei scaun deveni o bucată de mătase în care se înfăşură ca într-un şal, doar ca să se bucure de atingerea ei. În cele din urmă descoperi că se putea transforma chiar şi pe ea însăşi, dar numai în lucruri mici şi doar pentru scurt timp. Propria transformare era atât de istovitoare, încât o dobora la pat zile în şir.

Un greier.

Un păianjen.

O furnică.

Trebuia să fie atentă să n-o calce cineva. Sau s-o strivească intenţionat.

O libarcă.

Un gândac de bucătărie.

O albină.

Avea grijă mereu să fie înapoi în celulă atunci când simţea că legătura dintre atomii ei stătea să se desfacă. Reuşi cu timpul să rămână într-o anumită formă pentru perioade tot mai lungi. Spera că într-o zi va rămâne pasăre destul cât să poată zbura până în mijlocul pădurii.

Într-o zi.

Nu încă.

Se transformă în schimb într-o rădaşcă. Dură. Lucioasă. Se strecură chiar printre picioarele Surorilor arcaşe şi coborî scara. Se căţără pe gheata băiatului timid care îndeplinea corvezile zilnice ale Surorilor. Sărmanul se temea şi de umbra lui.

— Băiete! o auzi strigând pe Sora-şefă. Cât te mai aşteptăm cu ceaiul?

Băiatul scânci, puse pe o tavă farfurii şi prăjituri, cu zgomot infernal, şi se grăbi pe hol. Nebuna abia reuşi să i se agaţe de şiretul ghetei.

— În sfârşit, zise Sora-şefă.

Băiatul lăsă tava pe masă cu un clinchet teribil.

— Ieşi! tună Sora-şefă. Înainte să mai distrugi ceva.

Nebuna se strecură sub masă, recunoscătoare pentru umbră. Inima îl urmă pe băiatul care se împleticea să iasă, frecându-şi mâinile de parcă erau arse. Sora inspiră adânc pe nas. Miji ochii. Nebuna încercă să se facă cât mai mică cu putinţă.

— Simţi un miros? îl întrebă Sora pe bărbatul aşezat în faţa ei.

Nebuna îl cunoştea pe bărbat. De data asta nu purta roba. Avea o cămaşă frumoasă dintr-o ţesătură minunată şi o haină lungă din lâna cea mai fină. Hainele lui miroseau a bani. Era şi mai plin de riduri decât data trecută când îl văzuse. Avea faţa bătrână şi obosită. Nebuna se întrebă dacă şi ea arăta la fel. Trecuse mult, foarte, foarte mult de când îşi văzuse chipul ultima oară.

— Nu-mi miroase a nimic, doamnă, zise Marele Senior. Doar a ceai şi a prăjituri. Plus superbul dumneavoastră parfum, desigur.

— Nu-i nevoie să mă linguşeşti, tinere, zise Sora, deşi Marele Senior era mult mai în vârstă decât ea.

Sau cel puţin aşa arăta.

Văzând-o lângă Marele Senior, nebuna îşi dădu seama dintr-odată că, după atâţia ani, Sora Ignatia nu părea să fi îmbătrânit deloc.

Bătrânul îşi drese glasul.

— Ajungem astfel la motivul pentru care sunt aici, scumpă doamnă. Am făcut ce mi-aţi cerut şi am aflat tot ce am putut afla. La fel şi ceilalţi Seniori. Şi m-am străduit din răsputeri să-l fac să se răzgândească, dar fără folos. Antain are de gând în continuare s-o vâneze pe Vrăjitoare.

— Măcar ţi-a urmat sfatul? Şi-a ţinut planurile secrete?

Vocea Sorei-şefe ascundea ceva, îşi dădu seama nebuna. Durere. Recunoştea oriunde sunetul pe care-l făcea.

— Din păcate, nu. Oamenii au aflat. Nu ştiu cine le-a spus, el sau caraghioasa lui soţie. Antain crede că o poate găsi pe Vrăjitoare şi se pare că ea crede la fel. Mai sunt şi alţii care cred, acum. Toţi… *speră*.

Marele Senior rosti cuvântul de parcă era o pastilă groaznic de amară şi se înfioră.

Sora oftă. Se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Chiar nu simţi niciun miros?

Marele Senior ridică din umeri, iar Sora scutură din cap.

— Nu contează. După toate probabilităţile, pădurea îl va ucide. Nu s-a mai înhămat niciodată la o astfel de călătorie. Nu se pricepe. Habar n-are ce face. Iar dispariţia lui va preveni alte întrebări… mult mai neplăcute. Există totuşi posibilitatea să se întoarcă. Asta mă îngrijorează.

Nebuna ieşi din umbră cât de mult îndrăzni. Văzu cum mişcările Surorii erau tot mai bruşte şi mai dezordonate. Văzu cum îi luceau lacrimi în colţurile ochilor.

— E prea riscant, zise Sora, respirând adânc ca să se liniştească. Şi nu pune capăt întrebărilor. Dacă se întoarce fără să găsească nimic nu înseamnă că nu există *ceva* care ar putea fi descoperit de alt cetăţean destul de nesăbuit să ia drumul pădurii. Şi dacă nici *acela* nu găseşte nimic, poate încerca *altcineva*. Curând, *nimicul* se va transforma în *ceva*. Şi la fel de curând, Protectoratul va începe să intre la idei.

Sora Ignatia era palidă, remarcă nebuna. Palidă şi sfrijită. De parcă murea încet de foame.

Marele Senior rămase tăcut multă vreme. Pe urmă îşi drese glasul.

— Presupun, scumpă doamnă…

Vocea i se pierdu. Tăcu din nou. Apoi reluă:

— Presupun că una dintre Surori ar putea… Dacă ar putea…

Înghiţi. Nu mai avea glas.

— Nu-i uşor pentru niciunul dintre noi, zise Sora-şefă. Îmi dau seama că ţii la băiat. Într-adevăr, suferinţa ta…

I se frânse vocea. Limba îi ţâşni scurt afară, apoi dispăru brusc la loc în gură. Închise ochii şi se înroşi în obraji, de parcă tocmai gustase cel mai delicios lucru din lume.

— Suferinţa ta este cât se poate de reală. Dar nu ţi-o pot alina. Nu se poate ca băiatul să se întoarcă. Şi trebuie să le fie clar tuturor că l-a omorât Vrăjitoarea.

Marele Senior se rezemă greoi de spătarul brodat al canapelei din biroul Surorii. Era palid şi tras la faţă. Ridică privirea spre tavan. Chiar şi din locul ei ferit, nebuna vedea că avea ochii umezi.

— Care dintre ele? întrebă el răguşit. Cine o va face?

— Contează? întrebă Sora.

— Pentru mine contează.

Sora Ignatia se ridică, se duse la fereastră şi se uită afară. Aşteptă îndelung. În cele din urmă spuse:

— Toate Surorile, după cum ştii, sunt bine pregătite şi antrenate. Nu le stă în obicei să se lase copleşite de sentimente. Numai că toate au ţinut la Antain mai mult decât la oricare alt băiat venit în Turn. Dacă era vorba despre oricine altcineva, aş fi trimis orice Soră. În cazul ăsta însă o voi face chiar eu, oftă ea şi se întoarse spre Marele Senior.

Gherland clipi să-i cadă lacrimile şi o ţintui pe Soră cu privirea.

— Sunteţi sigură?

— Sunt. Şi poţi sta fără grijă. Se va petrece rapid. Va muri fără dureri. Nu va şti de venirea mea. Şi nu va şti ce l-a lovit.

27

În care Luna află mai mult decât îşi dorea

Pereţii de piatră erau imposibil de bătrâni şi imposibil de umezi. Luna dârdâia. Întinse degetele, apoi le strânse pumn, o dată şi încă o dată, încercând să-şi pună sângele în mişcare. Îşi simţea buricele degetelor de gheaţă. I se părea că n-o să se mai încălzească niciodată.

Hârtiile se învârteau în jurul picioarelor ei. Caiete întregi alunecau pe lângă pereţi şi se izbeau de ei. Cuvinte de cerneală se desprindeau de pagini şi se târau pe jos ca gândacii, apoi se întorceau la loc, trăncănind tot timpul. După cum se dovedea, fiecare carte şi fiecare hârtie avea tare multe de spus. Bombăneau şi divagau; vorbeau unele peste altele; ridicau tonul ca să se acopere.

— Ssst! strigă Luna, acoperindu-şi urechile cu palma.

— Scuze, murmurară hârtiile.

Se împrăştiau şi se adunau; se învârteau în mari vârtejuri; se unduiau de-a curmezişul încăperii în valuri.

— Pe rând, le ordonă Luna.

— Cra, îi dădu dreptate cioara. „Şi fără prostii”, asta însemna.

Hârtiile se supuseră.

Magia, afirmau cu putere hârtiile, era importantă pentru studiu.

Era importantă pentru cunoaştere.

Astfel, Luna află că un grup de magicieni, vrăjitori, poeţi şi învăţaţi, devotaţi cu toţii protejării, continuării şi înţelegerii magiei, organizaseră un paradis al învăţării şi studiului într-un vechi castel care înconjura un Turn încă şi mai vechi din mijlocul pădurii.

Luna află că unul dintre învăţaţi, o femeie înaltă cu o putere considerabilă (şi ale cărei metode îi făceau uneori pe ceilalţi să ridice din sprâncene), adusese o orfană din pădure. O copilă mică, bolnăvicioasă şi lovit de soartă. Părinţii îi muriseră, sau cel puţin aşa spunea femeia – şi de ce ar fi minţit? Copila avea inima frântă, plângea necontenit. Era un adevărat izvor de suferinţă. Învăţaţii

hotărâseră s-o îndoape cu magie până la refuz. Să-i umple cu magie pielea, oasele, sângele, fiecare fir de păr. Voiau să vadă dacă *erau în stare*. Voiau să ştie dacă *era posibil*. Un adult putea doar *folosi* magia, însă un copil, susţinea teoria, putea *deveni* magic. Dar teoria nu fusese niciodată testată şi studiată, nu în mod ştiinţific. Nimeni nu consemnase descoperiri în acest sens şi nu trăsese concluzii. Tot ce ştiau era doar din auzite, anecdotic. Învăţaţii erau avizi să înţeleagă fenomenul, dar unii protestaseră că asta ar fi putut omorî copila. Alţii îi contraziseseră cu argumentul că dacă n-ar fi găsit-o ei oricum ar fi murit. Aşadar ce rău făceau?

Dar fetiţa nu murise. În schimb, magia insuflată fiecăreia dintre celulele ei continuase să sporească. Creştea, creştea, creştea. Învăţaţii simţeau asta de fiecare dată când o atingeau. Îi bubuia sub piele. Îi umplea fiecare loc gol din ţesuturi. Trăia în spaţiul rămas liber în atomii ei. Vibra în armonie cu cele mai mărunte filamente ale materiei. Magia ei era particulă, undă şi mişcare. Probabilitate şi posibilitate. Se îndoia, se unduia, se încorpora în ea însăşi. O inunda pe de-a-ntregul.

Dar unul dintre învăţaţi, un vrăjitor bătrân pe nume Zosimos, se împotrivise vehement ideii ca fetiţa să capete puteri magice, ba se opunea şi mai abitir continuării experimentului. Fusese el însuşi vrăjit pe când era copil şi ştia care erau consecinţele acelui fapt – izbucniri neobişnuite, perturbarea gândirii, prelungirea neplăcută a duratei de viaţă. O auzea pe copilă hohotind noaptea şi ştia ce-ar fi putut face cineva cu acea suferinţă. Ştia că nu toţi cei care trăiau în castel erau buni.

Aşa că oprise experimentul.

Se desemnase tutore al fetei şi astfel îşi legaseră destinele. Dar şi asta avea consecinţe.

Zosimos îi avertizase pe ceilalţi învăţaţi în legătură cu uneltirile Devoratoarei de Suferinţă.

Puterea ei creştea de la o zi la alta. Influenţa ei era tot mai mare de la o zi la alta. Nimeni nu pleca urechea la

avertismentele bătrânului Zosimos. Bătrânul îi scria numele tremurând de spaimă.

(Luna, care stătea în camera ei şi citea povestea, înconjurată de toate acele hârtii, se înfiora şi ea.)

Iar fata creştea. Puterile ei creşteau şi ele. Era impulsivă şi uneori egoistă, aşa cum sunt copiii deseori. Nu observa că vrăjitorul care o iubea, scumpul ei Zosimos, începuse încet să se zbârcească. Să îmbătrânească. Să devină tot mai lipsit de putere. Nu observase nimeni. Până când a fost prea târziu.

— Putem doar să sperăm, şoptiră hârtiile la urechea Lunii, că, atunci când se va întâlni din nou cu

Devoratoarea de Suferinţă, fata noastră va fi mai matură, mai puternică, mai sigură pe ea. Putem doar spera că după sacrificiul nostru ea va şti ce are de făcut.

— Dar cine e? le întrebă Luna. Cine era fata aceea?

O pot avertiza?

— Vai, ziseră hârtiile în timp ce fremătau prin aer. Credeam că ţi-am spus deja. O cheamă Xan.

28

În care câţiva oameni se duc în pădure

Xan şedea în faţa căminului şi îşi răsucea şorţul încolo şi încoace până când îl umplu de noduri.

Era ceva în aer. Simţea. Şi ceva sub pământ, ceva care zumzăia şi huruia, ceva iritat. Simţea şi asta.

O durea spatele. O dureau mâinile. Genunchii, şoldurile, coatele, gleznele şi fiecare oscior din corpul ei umflat o dureau, o dureau, o dureau. Cu fiecare tic-tac, cu fiecare bătaie de inimă şi cu fiecare secundă care o împingeau mai aproape de acel punct din viaţa Lunii când toate limbile ceasului ei intern urmau să se alinieze în dreptul numărului treisprezece, Xan se simţea tot mai slăbită, mai zbârcită şi mai stinsă. Era uşoară şi fragilă ca hârtia.

„Hârtie”, se gândi ea. „Viaţa mea este făcută din hârtie. Păsări de hârtie. Hărţi de hârtie. Cărţi de hârtie. Totul păleşte, se zdrenţuieşte şi se mototoleşte până

dispare”. Şi-l amintea pe Zosimos, dragul de Zosimos! Cât de apropiat i se părea acum, aplecat deasupra teancului de hârtii, cu şase lumânări arzând strălucitor pe marginile biroului, aşternându-şi cunoaşterea pe spaţiul aspru al foii albe.

„Viaţa mea a fost scrisă pe hârtie şi păstrată în hârtii de toţi înţelepţii aceia blestemaţi care îşi notau însemnările, gândurile şi observaţiile lor. Dacă aş fi murit, mi-ar fi consemnat dispariţia pe hârtie şi n-ar fi vărsat nicio lacrimă. Iar Luna este acum exact cum eram eu. Eu sunt păstrătoarea singurului cuvânt care poate explica totul, iar fata nu-l poate citi şi nici măcar auzi”.

Nu era drept. Ce-i făcuseră lui Xan bărbaţii şi femeile din castelul acela nu era drept. Ce-i făcuse Xan Lunii nu era drept. Ce le făcuseră locuitorii din Protectorat propriilor copii nu era drept. Nimic din toate astea nu era drept.

Xan se ridică şi se uită pe fereastră. Luna nu se întorsese. Poate că era mai bine aşa. O să-i lase un bilet. Unele lucruri erau oricum mai uşor de spus pe hârtie.

Xan nu plecase niciodată cu atât de mult timp înainte să ia pruncul abandonat de Protectorat. Dar nu putea risca să întârzie. Mai ales după ce se întâmplase ultima oară. Şi nu putea risca nici să fie văzută. Transformările deveniseră dificile şi trebuia să ia în considerare posibilitatea ca de data asta să nu se poată schimba la loc. Adică şi mai multe consecinţe.

Îşi puse mantia de călătorie, se încălţă cu nişte ghete zdravene şi umplu traista cu sticle de lapte, cu scutece moi, uscate şi cu puţină mâncare pentru ea însăşi. Şopti un descântec menit să împiedice acrirea laptelui şi încercă să nu se gândească în ce hal o storsese de energie şi duh până şi vraja asta măruntă.

— Ce pasăre? murmură în sinea ei. Ce pasăre, ce pasăre?

Se gândi să se transforme în corb, ca să capete ceva din deşteptăciunea lui, sau într-un vultur, ca să capete de

la el vitejie. Un albatros, cu zborul lui fără efort, părea şi el o idee bună, numai că lipsa apei o putea stânjeni la decolare şi aterizare. În cele din urmă, alese o rândunică, mică şi delicată, da, dar o zburătoare bună şi cu ochi ageri. Va fi nevoită să facă pauze, iar rândunica era mică, brună şi aproape invizibilă pentru prădători.

Xan închise ochii, apăsă pământul cu tălpile şi simţi cum curge fluxul magic prin oasele ei bătrâne. Simţi cum devine uşoară, mică şi agilă. Ochi strălucitori, degete sprintene, gură ascuţită de tot. Scutură din aripi şi simţi profund nevoia de a zbura, simţi că murea dacă nu zbura. Cu un ţipăt ascuţit şi trist, încărcat de singurătate şi dor de Luna, se ridică în aer şi se înălţă deasupra coroanelor copacilor.

Era uşoară ca hârtia.

Înainte să plece în călătorie, Antain aşteptă să i se nască copilul. Mai erau multe săptămâni până la Ziua Sacrificiului, dar în timpul rămas nu mai urma să se nască niciun prunc. În Protectorat erau mai mult de douăzeci de femei gravide, dar tuturor abia dacă începea să li se vadă burta. Aveau să nască peste nişte luni bune, nu peste câteva săptămâni.

Din fericire, naşterea decurse uşor. Sau cel puţin aşa susţinea Ethyne. Dar la fiecare ţipăt al ei Antain simţea cum moare pe dinăuntru. Pentru el naşterea se dovedi gălăgioasă, murdară şi înspăimântătoare şi i se păru că durează o viaţă sau chiar mai mult de-atât, deşi în realitate nu ţinu decât o bună parte din dimineaţă. Copilul veni scâncind pe lume la vremea prânzului.

— Un adevărat gentilom, băiatul ăsta, zise moaşa. Ştie să-şi facă apariţia la ora cea mai potrivită.

Îi dădură numele Luken şi se minunară de degetele lui micuţe, de mânuţele delicate şi de felul cum se uita fix la feţele lor. Îi sărutară guriţa cercetătoare cu care urla din răsputeri.

Antain nu fusese niciodată mai sigur de ce avea de

făcut.

Plecă a doua zi, mult înainte de răsăritul soarelui, lăsându-şi soţia şi copilul încă adormiţi. N-ar fi suportat să-şi ia rămas-bun.

Nebuna stătea la fereastră, cu faţa lipită de gratii. îl văzu pe tânăr strecurându-se afară din casa tăcută. îl aştepta să apară de ore în şir. Nu ştia de ce îl aştepta, o făcea pur şi simplu. Soarele încă nu se ivise, iar stelele presărate pe cer străluceau ca sticla spartă. îl văzu pe Antain ieşind pe uşă şi închizând-o cu grijă în urmă. îl urmări lipindu-şi palma de lemnul uşii. Nebuna se gândi o clipă că poate se răzgândeşte şi se întoarce la familia lui încă adormită în întuneric. Dar nu se întoarse. Închise ochii strâns, oftă din rărunchi, se răsuci pe călcâie şi porni grăbit pe aleea întunecoasă spre locul unde zidul oraşului era mai uşor de sărit.

Nebuna suflă în urma lui un sărut, să-i poarte noroc, îl văzu oprindu-se şi tresărind când îl ajunse sărutarea ei. Pe urmă îşi continuă drumul, cu paşii considerabil mai uşori. Nebuna zâmbi.

Exista o viaţă pe care pe vremuri o cunoştea. Exista o lume în care trăise, dar cu greu îşi mai amintea de ea. Viaţa ei dinainte era imaterială ca fumul. În schimb, trăia în lumea ei de hârtie. Păsări de hârtie, hărţi de hârtie, oameni de hârtie, praf şi cerneală şi pastă de lemn şi timp.

Tânărul mergea pe întuneric şi verifica din când în când dacă îl urmărea cineva. Avea o traistă şi un aşternut făcut sul în spate. O pelerină prea groasă pentru zi şi nu destul de călduroasă pentru noapte. La şold i se legăna un cuţit lung şi ascuţit.

— Nu trebuie să pleci singur, şopti nebuna. Pădurea-i plină de primejdii. Sunt şi aici primejdii care te vor urma în pădure. Iar una este mai periculoasă decât ţi-ai putea imagina.

Când era fetiţă, auzise poveşti despre Vrăjitoare. Vrăjitoarea trăia în pădure, aşa i se spusese, şi avea inimă

de tigru. Dar poveştile greşeau, iar sâmburele lor de adevăr fusese strâmbat şi sucit. Vrăjitoarea era aici, în oraş. Şi, chiar dacă nu avea inimă de tigru, te putea face bucăţi dacă avea ocazia.

Nebuna se uită la gratiile de fier ale ferestrei până când nu mai fură gratii de fier, ci de hârtie. Le rupse bucăţele. Iar lespezile din jurul geamului nu mai erau pietre, doar ghemotoace de hârtie udă. Le dădu la o parte cu mâinile.

Păsările de hârtie din jurul ei murmurau, se agitau şi ţipau. Îşi deschideau aripile. Ochii începură să le devină vii şi cercetători. Se ridicară în aer toate ca una şi ţâşniră ca un şuvoi pe fereastră, purtând-o pe nebună pe spinările lor adunate laolaltă, apoi se ridicară tăcute spre cer.

*

Surorile descoperiră că nebuna evadase la o oră după ivirea zorilor. Urmară acuzaţii, explicaţii, căutări de probe şi echipe de detectivi. Căzură capete. Ştergerea urmelor era o muncă lungă şi neplăcută. Dar se făcu în tăcere, desigur. Surorile nu puteau permite să se scurgă informaţia în Protectorat. Atât le-ar mai fi trebuit, să le îngăduie oamenilor să intre la idei. Ideile sunt cele mai periculoase.

Marele Senior Gherland pretinse o întâlnire cu Sora Ignatia chiar înainte de prânz, în ciuda protestelor ei că azi îi era pur şi simplu peste măsură de greu.

— Mă doare-n cot de complicaţiile voastre feminine, mugi Marele Senior când intră în biroul ei.

Celelalte Surori se strecurară afară, aruncându-i Marele Senior Gherland priviri ucigaşe, pe care din fericire el nu le observă.

Sora Ignatia consideră oportun să nu-i pomenească de evadarea prizonierei. Ceru să li se aducă ceai şi prăjituri şi se purtă ospitalier cu Marele Senior care fierbea de mânie.

— Te rog, dragă Gherland, zise ea. Despre ce este vorba?

Îl privea cu ochii pe jumătate acoperiţi de pleoape, ca animalele de pradă.

— S-a întâmplat, zise el îngrijorat.

Fără să-şi dea seama, Sora Ignatia se uită scurt în direcţia celulei goale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nepotul meu. A plecat azi-dimineaţă. Soţia şi copilului lui se află la adăpost în casa surorii mele.

Mintea Surorii Ignatia începu să gonească. Nu putea exista nicio legătură între cele două dispariţii. Nu *putea*.

Ar fi ştiut… nu-i aşa? Bineînţeles, suferinţa nebunei parcă mai scăzuse. Sora Ignatia nu se gândise prea mult la asta. Deşi era neplăcut să flămânzeşti la tine acasă, exista mereu suferinţă din belşug în Protectorat, ba chiar atârna deasupra oraşului ca un nor.

Sau cel puţin aşa era de obicei. Dar afurisita de *speranţă* stârnită de Antain se împrăştia prin tot oraşul şi slăbea suferinţa. Sora Ignatia simţea că-i chiorăie stomacul.

Zâmbi şi se ridică în picioare. Puse blând mâna pe umărul Marelui Senior şi îl strânse afectuos. Unghiile ei lungi şi ascuţite străpunseră roba ca ghearele unui tigru, făcându-l să ţipe de durere. Ea zâmbi şi îl sărută pe amândoi obrajii.

— Nu te teme, băiete. Lasă-l pe Antain în seama mea. Pădurea este plină de primejdii, zise ea.

Îşi trase gluga pe cap şi porni cu paşi mari spre uşă.

— Am auzit că în pădure trăieşte o vrăjitoare. Ştiai? Şi cu asta Sora Ignatia dispăru pe hol.

— Nu, zise Luna. Nu, nu, nu, nu, nu.

Ţinu biletul bunicii în mână doar o clipă şi apoi îl rupse în bucăţi. Nici măcar nu citise mai departe de prima frază.

— Nu, nu, nu, nu, nu.

— Cra, zise cioara, deşi suna mai degrabă a „Să nu faci vreo prostie”.

Luna tremura toată de furie, din creştet până în tălpi.

„Probabil că aşa se simte un copac când îl loveşte trăsnetul”, se gândi ea. Aruncă o privire biletului rupt, dorindu-şi să se fi putut lipi singur la loc, ca să-l mai rupă o dată.

(Se întoarse înainte să poată observa că bucăţelele începeau să vibreze uşor şi să se apropie încet una de alta.)

Luna se uită sfidător la cioară.

— Mă duc după ea.

— Cra, zise cioara, dar Luna ştia ce înseamnă: „Este o idee foarte tâmpită. Nici măcar nu ştii încotro s-o apuci”.

— Ba ştiu, zise Luna, împingându-şi bărbia înainte şi scoţând jurnalul din traistă. Vezi?

— Cra, zise cioara. „Alea sunt invenţiile tale”, voia să spună. „Am visat şi eu odată că puteam respira sub apă ca un peşte. Dar nu mă vezi încercând aşa ceva, nu?”

— Nu-i destul de puternică, zise Luna, simţind că i se schimbă vocea.

Dacă bunica se rănea prin pădure? Sau i se făcea rău? Sau se rătăcea? Dacă Luna n-o mai vedea niciodată?

— Trebuie s-o ajut. *Am nevoie de ea*.

(Bucăţelele de hârtie pe care scria „Dragă” şi „Luna” ajunseră una lângă alta şi îşi lipiră marginile până când nu mai rămase nicio urmă că se despărţiseră vreodată. La fel şi cele pe care scria „în momentul când vei citi acest”, iar dedesubt „sunt lucruri pe care trebuie să ţi le explic”. Şi mai jos scria „eşti mult mai mult decât îţi dai seama”.)

Luna îşi trase ghetele şi puse într-un rucsac tot ce credea că i-ar putea fi de folos în călătorie. Brânză tare. Fructe de pădure uscate. O pătură. O ploscă cu apă. O busolă cu oglindă. Harta stelelor a bunicii. Un cuţit foarte ascuţit.

— Cra, zise cioara, deşi suna mai degrabă ca „N-ai de gând să le spui lui Glerk şi lui Fyrian?”

— Sigur că nu. Ar încerca să mă oprească.

Luna oftă. (Un petic mic şi boţit de hârtie se strecură de-a curmezişul camerei, vioi ca un şoricel. Luna nu

observă. Nu-l observă când i se căţără pe picior şi pe urmă pe spatele mantiei. Nu observă nici când i se ascunse în buzunar.)

— Nu, zise ea în cele din urmă. Şi-ar da seama unde mă duc. Şi orice-aş spune se va înţelege greşit. Tot ce spun se înţelege greşit.

— Cra, zise cioara. „Nu cred că e adevărat”.

Dar nu conta ce credea cioara. Luna se hotărâse. Îşi legă gluga şi verifică harta pe care o desenase. Părea destul de amănunţită. Sigur că cioara avea dreptate şi sigur că Luna ştia cât de periculoasă era pădurea. Dar cunoştea drumul. Era *sigură* de asta.

— Vii cu mine sau cum? o întrebă pe cioară în timp ce ieşea din casă şi pornea de-a lungul pajiştii.

— Cra, zise cioara. „Până la capătul pământului, Luna mea. Până la capătul pământului”.

— Măi, măi, zise Glerk, uitându-se la dezordinea din casă, asta nu-i bine deloc.

— Unde-i mătuşica Xan? se văicări Fyrian.

Îşi îngropă faţa într-o batistă, mai întâi aprinzând-o cu flacără mare, apoi stingând-o cu lacrimi.

— De ce nu ne-a spus la revedere?

— Xan ştie să-şi poarte singură de grijă, zise Glerk. Luna mă îngrijorează.

Spusese asta pentru că trebuia să fie adevărat. Dar nu era. Murea de îngrijorare pentru Xan. „Ce-a fost în mintea ei?” gemu Glerk în gând. „Şi cum s-o aduc înapoi teafără?”

Se aşeză greoi pe jos, cu coada mare încovrigată în jurul lui, şi citi biletul pe care îl lăsase Xan pentru Luna.

Dragă Luna, scria. În momentul când vei citi tu acest bilet, eu voi călători iute prin pădure.

— Iute? Aha, s-a transformat, murmură Glerk şi clătină din cap.

Ştia mai bine ca oricine cât de tare se istovise magia lui Xan. Ce s-ar fi întâmplat dacă rămânea blocată în corpul în care se transformase? Dacă rămânea definitiv

veveriţă, pasăre sau căprioară? Sau dacă, lucru încă şi mai tulburător, îi ieşea doar jumătate de transformare?

Te schimbi, scumpa mea. Pe dinăuntru şi pe dinafară. Ştiu că tu nu simţi, dar nu ai cuvinte pentru această schimbare. Este vina mea. Nu ştii cine eşti, iar asta e tot vina mea. Există lucruri pe care ţi le-am ascuns din cauza împrejurărilor şi lucruri pe care ţi le-am ascuns ca să nu-ţi frâng inima. Dar asta nu schimbă realitatea: eşti mult mai mult decât îţi dai seama.

— Ce spune acolo, Glerk? zise Fyrian, zumzăind dintr-o parte într-alta a capului monstrului, ca un bondar insistent şi enervant.

— Lasă-mă o clipă, prietene, te rog, murmură Glerk.

Auzindu-l pe Glerk că folosea cuvântul „prieten” în legătură cu el, Fyrian se simţi voios şi fericit. Scoase un tril vibrând limba în cerul gurii şi făcu un salt pe spate şi două piruete în aer, izbindu-se din greşeală cu capul de tavan.

— Sigur că te las o clipă, Glerk, *prietene*, zise Fyrian ignorând cucuiul. Te las toate clipele din lume.

Fâlfâi din aripi spre braţul balansoarului şi se aşeză acolo cât de manierat şi de liniştit era în stare.

Glerk se uită mai bine la hârtie – nu la cuvinte, la foaia însăşi. Îşi dădu seama că fusese ruptă şi lipită la loc atât de bine, încât mulţi ochi n-ar fi văzut schimbarea. Dar Xan ar fi văzut-o. Glerk se uită şi mai atent la firele magiei. Albastre. Cu o licărire argintie pe margini. Erau milioane. Niciunul nu-i aparţinea lui Xan.

— Luna, şopti el. Of, Luna.

Magia din ea se manifesta mai devreme. Toată puterea ei, oceanul acela uriaş, începuse să dea pe dinafară. Nu avea de unde şti dacă fata făcuse asta intenţionat sau dacă nici măcar nu observase ce se petrecea. Îşi aminti că atunci când Xan era tânără făcea fructele coapte să explodeze într-o ploaie de stele doar pentru că stătea prea aproape de ele. Era periculoasă pe vremea aceea, şi pentru ea, şi pentru alţii. La fel ca Luna

când era mică. La fel cum părea să fie şi acum.

Când erai bebeluş, te-am salvat de la o soartă îngrozitoare. Şi pe urmă ţi-am dat să bei din greşeală luna, iar tu ai băut-o, şi în felul ăsta ai ajuns în voia unei sorţi şi mai teribile. Îmi pare rău. Vei trăi mult, vei uita multe, iar oamenii pe care îi iubeşti vor muri în timp ce tu vei merge mai departe. Asta a fost soarta mea. Acum este şi a ta. Şi are un singur motiv…

Glerk ştia motivul, desigur, dar el nu exista în scrisoare. În locul unde fusese cuvântul „magia” era acum o gaură cu margini perfecte. Se uită pe jos, dar nu văzu nicăieri bucăţica ruptă. Ăsta era unul dintre lucrurile pentru care nu putea suferi el magia în general. Era o treabă enervantă. Nesăbuită. Şi avea raţiune proprie.

Tu nu poţi ţine minte acest cuvânt, dar el îţi caracterizează viaţa. La fel cum a caracterizat-o şi pe a mea. Sper doar că voi avea destul timp să-ţi explic totul înainte să plec din nou, definitiv. Te iubesc mai mult decât pot spune.

Bunica ta care te iubeşte

Glerk împături scrisoarea şi o băgă sub sfeşnic. Se uită prin cameră şi oftă. Într-adevăr, zilele lui Xan se împuţinau şi într-adevăr, prin comparaţie cu viaţa lui exagerat de lungă, viaţa lui Xan nu mai era decât o suflare, o înghiţitură sau un clipit. Curând urma să plece pentru totdeauna. Îşi simţi inima urcându-i în gât ca un nod greu, tăios.

— Glerk? îndrăzni Fyrian.

Zbură bâzâind spre faţa bătrânului monstru al mlaştinii şi se uită în ochii lui mari şi umezi. Glerk clipi şi îl privi la rândul lui. Dragonaşul, trebuia să recunoască, era un scump. Avea suflet mare. Era tânăr, dar într-un mod nenatural. Venise timpul să se maturizeze.

Trecuse timpul, de fapt.

Glerk se ridică în picioare şi în primul rând de braţe, îndoindu-se puţin pe spate ca să scape de junghiurile din spinare. Îşi îndrăgea micul smârc, nici nu încăpea vorbă, şi

îşi îndrăgea viaţa măruntă din craterul vulcanului. Alesese viaţa asta fără pic de regret. Dar îndrăgea la fel de mult şi lumea largă. Renunţase la anumite părţi din el însuşi ca să trăiască alături de Xan. Abia dacă şi le mai aducea aminte, dar ştia că erau bogate, însufleţitoare şi *vaste*. Mlaştina. Lumea. Toate vietăţile pământului. Uitase cât de mult iubea aceste lucruri. Făcu primul pas şi inima îi săltă în piept odată cu el.

— Vino, Fyrian, zise el, ridicând mâna stângă de sus şi invitându-l pe dragon să i se aşeze în palmă. Plecăm într-o călătorie.

— Într-o călătorie adevărată? zise Fyrian. Vrei să spui *departe de-aici*?

— Acela e singurul fel de călătorie, tinere prieten. Da, departe de-aici. Genul ăsta de călătorie.

— Dar… începu Fyrian.

Bătu din aripi, se îndepărtă de palma monstrului şi zbură zumzăind de cealaltă parte a capului său uriaş.

— Dacă ne rătăcim?

— Eu nu mă rătăcesc niciodată, zise Glerk.

Era adevărat. Odată ca niciodată, cu multe ere în urmă, călătorise în jurul lumii de mai multe ori decât putea număra. Şi prin lume. Pe deasupra şi pe dedesubtul ei. Un poem. O Mlaştină. Un dor arzător. Abia dacă şi le mai amintea acum, normal – erau doar nişte întâmplări dintr-o viaţă foarte, foarte lungă.

— Dar… începu Fyrian, zumzăind dintr-o parte în alta a feţei lui Glerk şi pe urmă înapoi. Dacă o să sperii lumea? Cu dimensiunea mea ieşită din comun? Dacă o să fugă toţi care-ncotro, îngroziţi?

Glerk dădu ochii peste cap.

— Este adevărat, tinere prieten, că ai o dimensiune… *remarcabilă*, dar cred că o simplă explicaţie din partea mea va fi de-ajuns să le potolească frica. După cum ştii, mă pricep excelent la explicat.

Fyrian ateriză pe spatele lui Glerk.

— Adevărat. Nimeni nu explică lucrurile mai bine

decât tine, Glerk, murmură el şi îşi apropie trupşorul cu aripile deschise larg de spatele enorm şi umed al monstrului mlaştinii, într-o încercare de a-l îmbrăţişa.

— Nu-i nevoie să mă iei în braţe, zise Glerk, iar Fyrian se ridică din nou în aer şi plană pe deasupra prietenului său. Uite, continuă monstrul. Vezi? Sunt urmele paşilor Lunii.

Şi astfel, străvechiul monstru al mlaştinii şi Dragonul Mic şi Drăguţ intrară în pădure după fată.

Cu fiecare urmă de pas, Glerk îşi dădea seama tot mai mult că magia care se revărsa din Luna sporea. Se prelingea, lucea, se aduna în băltoace pe pământ şi pe urmă se împrăştia peste margini. În ritmul ăsta, cât mai dura până când magia începea să curgă ca apa, să se mişte ca pâraiele, râurile şi oceanele? Cât mai dura până să inunde lumea?

Într-adevăr, cât?

29

În care există o poveste cu un vulcan

Nu-i un vulcan obişnuit, să ştii. A fost făcut acum mii şi mii de ani de o vrăjitoare.

*Care vrăjitoare? Ei, nu ştiu. Dar sigur nu de Vrăjitoarea noastră. O fi ea bătrână, dar nu-i chiar atât de bătrână. Sigur că nu ştiu câţi ani are. Nu ştie nimeni. Şi n-a văz*ut-*o nimeni. Aud că uneori arată ca o fată tânără, uneori ca o babă şi alteori ca o doamnă în puterea vârstei. Depinde.*

Vulcanul are dragoni înăuntru. Sau avea. A *fost o vreme când era dragoni în tot ce exista, dar acum n-a mai văzut nimeni vreunul de-o veşnicie. Poate chiar mai mult.*

De unde să ştiu ce s-a întâmplat cu ei? Poate că le-a făcut felul Vrăjitoarea. Poate că i-a mâncat. Ea-i mereu flămândă, să ştii. Vrăjitoarea, adică. Ai grijă să nu te dai jos din pat noaptea.

De fiecare dată când erupe, vulcanul e mai mare, mai furios, mai fioros. Pe vremuri era cât un muşuroi de furnici. Pe urmă s-a făcut cât o casă. Acum e mai mare ca

pădurea. Iar într-o zi va cuprinde lumea întreagă, să vezi dacă nu.

Ultima dată a erupt din cauza Vrăjitoarei. Nu mă crezi? Este adevărat cum te văd şi cum mă vezi. În vremea aceea, pădurea nu era primejdioasă. Nu existau gropi fără fund şi nici fuioare otrăvitoare de fum. Nu ardea nimic. Iar prin pădure erau presărate sate. Sate care culegeau ciuperci. Sate care făceau negoţ cu miere. Sate care făceau sculpturi frumoase din lut şi le întăreau în foc. Toate legate între ele de poteci şi drumeaguri care străbăteau pădurea în lung şi-n lat ca o pânză de păianjen.

Dar Vrăjitoarea urăşte fericirea. Urăşte tot. Aşa că şi-a dus armata de dragoni în burta muntelui.

„Suflaţi!" le-a strigat ea, iar dragonii au suflat foc în inima vulcanului. „Suflaţi!" le-a strigat încă o dată.

Dragonilor le-a fost frică. Trebuie să ştii că dragonii sunt creaturi păcătoase, cum nu se poate mai violente, mai făţarnice şi mai mincinoase. Dar mârşăvia unui dragon era nimic pe lângă răutatea Vrăjitoarei.

„Te rugăm", s-au văitat dragonii, cutremurându-se de căldură. „Te rugăm, opreşte-te, ai să distrugi lumea!"

„Ce-mi pasă mie de lume?" a râs Vrăjitoarea. „Lumii nu i-a păsat de mine câtuşi de puţin. Dacă vreau s-o ard, atunci o să ardă".

Iar dragonii n-au avut de ales. Au suflat şi au suflat până n-a mai rămas din ei decât cenuşă, tăciuni şi fum. Au suflat până când vulcanul a explodat în înaltul cerului, aruncând o ploaie distrugătoare peste fiecare pădure, peste fiecare fermă, peste fiecare fâneaţă. Au nimicit până şi Mlaştina.

Erupţia vulcanului ar fi distrus tot ce există dacă n-ar fi fost vrăjitorul cel mic şi curajos. El s-a dus în vulcan şi nu ştiu exact ce-a făcut, dar l-a oprit imediat şi a salvat lumea. A murit din cauza asta, sărmanul. Păcat că n-a ucis-o şi pe Vrăjitoare, dar nimeni nu-i perfect. Mai presus de orice, trebuie să-i mulţumim pentru ce-a făcut.

Numai că vulcanul nu s-a stins niciodată de tot.

Vrăjitorul l-a oprit, dar el clocoteşte sub pământ. Îşi varsă furia în bălţi, în vulcanii de noroi, în gurile cu fum otrăvitor. Otrăveşte Mlaştina. Infectează apa. Este pricina pentru care ne flămânzesc copiii, ne îmbătrânesc bunicile şi ni se veştejesc deseori recoltele. Este motivul pentru care nu putem pleca niciodată de-aici şi nici n-are rost să încercăm.

Dar nu contează. Într-o zi va erupe din nou. Şi atunci va pune capăt nefericirii noastre.

30

În care lucrurile se dovedesc mult mai grele decât fusese plănuit

Luna nu apucă să meargă multă vreme şi se trezi că se rătăcise foarte, foarte rău şi că îi era foarte, foarte frică. Avea harta la ea şi vedea în minte traseul pe care ar fi trebuit să meargă, dar deja rătăcise calea.

Umbrele arătau ca nişte lupi.

Copacii scârţâiau şi trosneau în vânt. Crengile lor se strâmbau ca nişte gheare ascuţite gata să zgârie cerul. Liliecii ţipau şi bufniţele le răspundeau cu buhu-huuu!

Pietrele pocneau sub picioarele ei, iar dedesubt muntele se zbătea, se zbătea, se zbătea. Pământul era fierbinte, pe urmă rece, pe urmă fierbinte din nou.

Luna se împiedică pe întuneric şi căzu rostogolindu-se într-o râpă noroioasă.

Se tăie la mână; îşi suci o gleznă; se lovi cu capul de o creangă joasă şi se fripse la picior într-un pârâu clocotit. Era cât se poate de sigură că avea sânge în păr.

— Cra, zise cioara. „Ţi-am spus că e o idee groaznică”.

— Taci, mormăi Luna. Eşti mai rea decât Fyrian.

— Cra, zise cioara, dar de fapt spusese o grămadă de lucruri de nerepetat.

— *Ai grijă cum vorbeşti*! o certă Luna. Oricum, nu cred că-mi place tonul tău.

Între timp, în Luna continua să se petreacă ceva ce nu-şi putea explica. Ticăitul din mecanismul ei interior pe

care îl simţise aproape toată viaţa semăna acum a dangăt de clopot. Cuvântul „magie” exista. Ştia deja. Dar ce însemna rămânea mai departe un mister.

Ceva i se foi în buzunar. Ceva mic, de hârtie, se mototolea, foşnea şi se vânzolea. Luna se strădui să nu-l bage în seamă. Avea probleme mai serioase.

Pădurea era deasă, plină de copaci şi de tufe. Umbrele lor ţineau lumina la distanţă. Fata se oprea la fiecare pas şi pipăia atentă cu piciorul în faţa ei, căutând teren stabil. Merse toată noaptea, iar luna aproape plină dispăru printre copaci, luând cu ea orice geană de lumină.

„În ce te-ai băgat?” păreau să spună umbrele, ţâţâind şi hârâind dezaprobator.

Luna nu avea destulă lumină să poată vedea harta pe care o desenase. Nu că harta i-ar mai fi fost de vreun folos după ce se îndepărtase atât de mult de la traseul plănuit.

— Mare bătaie de cap, murmură Luna, făcând cu grijă încă un pas.

Cărarea devenise complicată – curbe în ac de păr şi stânci ascuţite ca pumnalele. Luna simţea vibraţia vulcanului sub tălpi. Nu se potolea nici măcar o clipă. „Dormi”, îi spuse ea în minte. „Ar trebui să dormi”. Vulcanul nu părea să ştie.

— Cra, zise cioara. „Dă-l încolo de vulcan. *Tu* ar trebui să dormi”, însemna asta.

Era adevărat. Aşa, rătăcită, Luna abia dacă înainta. Ar fi trebuit să se oprească, să se odihnească şi să aştepte dimineaţa.

Dar bunica ei era undeva acolo.

Dacă se rănise?

Dacă era bolnavă?

Dacă nu se mai întorcea?

Luna ştia că tot ce-i viu trebuie să moară într-o zi – văzuse asta cu ochii ei când o însoţise pe bunica. Oamenii mureau. Şi, cu toate că asta îi întrista pe cei care îi iubeau, morţii nu păreau deranjaţi deloc. Era morţi şi gata. Aveau altele pe cap.

Îl întrebase cândva pe Glerk ce se întâmplă cu oamenii când mor.

El închisese ochii şi spusese:

— Mlaştina.

Avea un zâmbet visător pe chip.

— Mlaştina, Mlaştina, Mlaştina.

Era cel mai nepoetic lucru pe care îl rostise Glerk vreodată. Luna fusese impresionată. Numai că nu-i răspunsese la întrebare.

Bunica Lunii nu vorbise niciodată despre faptul că urma să moară într-o bună zi. Dar era clar că *urma* să moară şi după toate aparenţele *murea* deja – toată uscăciunea aceea, slăbiciunea ei, eschivare. Erau întrebări cu un răspuns înspăimântător, pe care bunica refuza să i-l dea.

Luna continuă să meargă înainte cu inima strânsă de durere.

— Ora, zise cioara. „Fii atentă”.

— *Sunt* atentă, zise Luna arţăgoasă.

— Cra, zise cioara. „Se întâmplă ceva foarte ciudat cu copacii”.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Luna.

— Cra! bolborosi cioara. „Ai grijă unde calci!”

— Tu ce crezi că încerc să…

Nu mai apucă să spună altceva. Pământul hurui, stânca de sub picioarele ei cedă şi Luna căzu învârtindu-se ca o morişcă în întunericul de dedesubt.

31

În care o nebună găseşte o casă în copac

Să zbori în spatele unor păsări de hârtie este mai puţin comod decât şi-ar imagina cineva. Chiar dacă nebuna era obişnuită cu greutăţile, mişcarea aripilor de hârtie îi răni pielea. Se umplu de tăieturi până la sânge.

— Încă puţin, zise ea.

Vedea locul în minte. Un smârc. Un şir de cratere. Un copac foarte mare cu o uşă în el. Un mic observator prin care puteai să te uiţi la stele.

„Ea e aici, ea e aici, ea e aici”. În toţi aceşti ani, inima ei desenase imaginea fetei. Copila ei, nu o plăsmuire a imaginaţiei, copila ei lumească. Imaginea desenată de inima ei era *adevărată*. Acum ştia.

Înainte să se fi născut nebuna, mama ei sacrificase un prunc pentru Vrăjitoare. Un băiat. Aşa i se spusese. Ştia că mama avea viziuni cu băiatul crescând. Le avusese până când murise. Nebuna îşi vedea şi ea scumpa copilă devenită acum fată mare. Păr negru, ochi negri şi piele de culoarea chihlimbarului şlefuit. Un odor. Degete pricepute. Privire sceptică. Surorile spuneau că-i doar produsul nebuniei ei. Şi totuşi, putuse desena o hartă. Una care o ducea la fiica ei. Îi simţea adevărul în bubuitul şi fierbinţeala din oase.

— Aici, oftă nebuna şi arătă în jos.

Un smârc. Exact cum îl văzuse ea în minte. Era real.

Şapte cratere pe margine. Exact cum le văzuse în minte. Şi ele erau reale.

Un atelier clădit din piatră, cu un observator. Real şi el.

Iar mai încolo, lângă o grădiniţă, un grajd şi două scaune de lemn aşezate sub un umbrar înflorit, un copac uriaş. Cu uşă. Şi ferestre.

Nebuna simţi că-i sare inima în piept.

„Ea e aici, ea e aici, ea e aici”.

Păsările se înălţară în zbor şi apoi aterizară încet pe pământ, ducând-o pe nebună cu ele şi lăsând-o jos cu blândeţea unei mame care îşi pune copilul în pat.

„Ea e aici”.

Nebuna se ridică în picioare. Deschise gura. Îşi simţi inima zbătându-i-se în piept. Cu siguranţă că-i dăduse copilei un nume. Nu se putea altfel.

„Care copilă?” obişnuiau să-i şoptească Surorile. „Nu ştie nimeni despre ce vorbeşti”.

„Nu ţi-a luat nimeni copilul”, îi spuneau. „L-ai pierdut tu. L-ai lăsat în pădure şi l-ai pierdut. Prostuţo”. „Copilul tău a murit. Nu-ţi aduci aminte?”

„Câte mai inventezi! Eşti tot mai nebună”.

„Copilul tău era periculos”.

„Tu eşti periculoasă”.

„N-ai avut niciodată vreun copil”.

„Viaţa pe care ţi-o aminteşti nu-i decât o închipuire a minţii tale înfierbântate”.

„Întotdeauna ai fost nebună”.

„Numai suferinţa ta este reală. Suferinţa, suferinţa, suferinţa”.

Ştia că şi copila era reală. Şi casa în care trăise, şi soţul care o iubise. Care avea cum o soţie nouă şi o familie nouă. Un alt copil.

„N-a existat nicicând niciun copil”.

„Nimeni nu ştie cine eşti”.

„Nimeni nu-şi aminteşte de tine”.

„Nimeni nu-ţi simte lipsa”.

„Tu nu exişti”.

Surorile erau doar venin, şerpuială şi şuierat printre dinţi. Vocile lor i se târau în sus pe spinare şi i se încolăceau în jurul gâtului. O strângeau tare cu minciunile lor. Dar făceau ce li se spunea. În Turn exista o singură mincinoasă, iar nebuna ştia cine era.

Scutură din cap.

— Minciuni, zise ea cu voce tare. Mi-a spus minciuni.

Pe vremuri fusese o fată îndrăgostită. Şi o nevastă deşteaptă. Şi o mamă în devenire. Pe urmă o mamă furioasă. O mamă îndurerată. Durerea o înnebunise, da. Sigur că da. Dar o făcuse şi să vadă adevărul.

— Cât timp a trecut de-atunci? şopti ea.

Se îndoi de spate şi îşi luă burta în braţe, de parcă voia să ţină suferinţa înăuntru. Un gest fără rezultat, din păcate. Avusese nevoie de mulţi ani ca să înveţe moduri mai bune de a i se împotrivi Devoratoarei de Suferinţă.

Păsările de hârtie planau pe deasupra capului ei, bătând uşor din aripi, cu un foşnet. Aşteptau ordine. Erau gata să aştepte toată ziua. Ea ştia că ar fi aşteptat. Nu ştia cum de ştia.

— Este…

I se frânse vocea. Era răguşită şi spartă pentru că nu o folosise atâta timp. Şi-o mai drese o dată.

— Este cineva aici?

Nu răspunse nimeni.

Încercă din nou.

— Nu-mi aduc aminte cum mă cheamă.

Era adevărat. Hotărî că adevărul era singurul lucru pe care îl avea.

— Dar am avut un nume. Odinioară. Îmi caut copila. Nici pe ea nu-mi aduc aminte cum o cheamă. Dar există. Şi numele meu există. Înainte s-o ia totul razna, trăiam cu fiica şi cu soţul meu. Pe ea mi-au luat-o. Au luat-o nişte bărbaţi răi. Şi nişte femei rele. Poate şi o vrăjitoare. Despre Vrăjitoare nu sunt sigură.

Tot niciun răspuns.

Nebuna se uită în jur. Nu se auzeau decât bolboroseala smârcului şi foşnetul aripilor de hârtie. Uşa din burta copacului uriaş era întredeschisă. Traversă curtea. O dureau picioarele. Era desculţă şi nu avea tălpile bătătorite. Oare când atinseseră pământul ultima oară? Nu-şi prea amintea. Celula ei era mică. Piatra era netedă. Ajungea dintr-o parte în cealaltă din şase paşi mici. Când era fetiţă, alerga desculţă ori de câte ori avea ocazia. Dar asta se întâmplase cu o mie de vieţi în urmă. Poate că i se întâmplase altcuiva.

O capră începu să behăie. Pe urmă alta. Una era de culoarea pâinii prăjite, cealaltă de culoarea cărbunelui. Se uitau la nebună cu ochii lor mari şi umezi. Le era foame. Şi aveau ugerele umflate. Trebuiau mulse.

Tresări şi îşi dădu seama că mulsese capre. Acum multă vreme.

Găinile cotcodăceau în ţarcul lor şi îşi lipeau ciocurile de împletiturile de răchită care le ţineau înăuntru. Băteau disperate din aripi.

Şi lor le era foame.

— Cine are grijă de voi? întrebă nebuna. Şi unde sunt

acum?

Lăsă deoparte ţipetele vrednice de milă ale animalele şi intră pe uşă.

Înăuntru era o casă ordonată, curată şi plăcută. Covoare pe jos. Cuverturi pe fotolii. Două paturi ridicate sub tavan printr-un sistem ingenios de frânghii şi scripeţi. Erau rochii pe umeraşe şi mantii în cuier. Sub unul dintre paturi şedeau rezemate de perete mai multe bastoane. Existau gemuri, mănunchiuri de ierburi, carne uscată presărată cu mirodenii şi sare. Pe masă se învechea o roată de brânză. Pe perete erau desene făcute de mână – pe hârtie, pe lemn, pe coajă întinsă de copac. Un dragon care stătea pe capul unei femei. Un monstru cu înfăţişare ciudată. Un munte deasupra căruia era o lună ca un pandantiv. Un turn din care se apleca afară o femeie cu părul negru întinzând mâna spre o pasăre. „Ea e aici”, scria în partea de jos.

Fiecare desen era semnat cu un scris de copil. „Luna”, aşa scria pe ele.

— *Luna*, şopti nebuna. *Luna*, *Luna*, *Luna*.

De fiecare dată când rostea numele, parcă ceva dinăuntrul ei se aşeza cu un ţăcănit la locul potrivit. Îşi simţi inima bătând. Şi bătând. Şi bătând. Oftă.

— Pe fiica mea o cheamă Luna, şopti ea.

Ştia în inima ei că era adevărat.

Aşternuturile erau reci. Vatra era rece. Pe covoraşul de la uşă nu se vedeau pantofi. Nu era nimeni în jur. Asta însemna că Luna şi cine mai trăia în casa aceea nu erau acolo. Erau în pădure. Iar în pădure exista o vrăjitoare.

32

În care Luna găseşte o pasăre de hârtie. Mai multe, de fapt

Soarele era deja sus pe cer când Luna îşi recăpătă cunoştinţa. Zăcea pe ceva foarte moale – atât de moale, încât la început crezuse că era la ea în pat. Deschise ochii şi văzu cerul brăzdat de crengile copacilor. Se uită chiorâş la el, se înfioră şi se ridică. Încercă să evalueze situaţia.

— Cra, oftă cioara. „Slavă cerului”.

Mai întâi îşi verifică tot corpul. Avea o zgârietură pe obraz, dar nu părea deosebit de adâncă, şi un cucui care o durea la atingere. Avea sânge uscat în păr. Rochia i se rupsese la poale şi în coate. În afară de asta, nimic nu părea *stricat* în mod special, ceea ce era remarcabil.

Şi mai remarcabil, stătea pe un pâlc de ciuperci enorme care crescuseră la marginea albiei unui pârâu. Luna nu mai văzuse niciodată ciuperci atât de mari. Sau atât de comode. Nu numai că îi amortizaseră căderea, dar o împiedicaseră să se rostogolească în pârâu şi poate să se înece.

— Cra, zise cioara. „Hai acasă”.

— Aşteaptă un pic, zise Luna îmbufnată.

Scormoni în traistă şi scoase jurnalul, apoi îl deschise la hartă. Casa ei era marcată. Izvoarele, colinele şi povârnişurile erau marcate. La fel, locurile periculoase. Oraşele vechi devenite ruine. Prăpăstiile. Craterele. Cascadele. Gheizerele. Locurile pe unde nu putea trece. Iar în colţul de jos…

„Ciuperci”, scria pe hartă.

— Ciuperci? zise Luna cu voce tare.

— Cra, zise cioara. „Despre ce vorbeşti?”

Ciupercile de pe hartă erau lângă un pârâu. Nu ducea spre traseul ei, dar ducea spre un loc unde putea trece pe un teren mai stabil. Poate.

— Cra, se văicări cioara. „*Te rog*, hai acasă”.

Luna clătină din cap.

— Nu, zise ea. Bunica are nevoie de mine. Simt cu toată fiinţa mea. Nu plecăm din pădure fără ea.

Se ridică în picioare clătinându-se şi strâmbându-se, puse caietul la loc în traistă şi se strădui să meargă fără să şchiopăteze.

Cu fiecare pas, rănile o dureau ceva mai puţin şi mintea i se limpezea ceva mai mult. Cu fiecare pas îşi simţea oasele mai puternice, mai puţin vătămate şi chiar sângele uscat din păr i se părea mai puţin greu, mai puţin

închegat şi lipicios. Curând îşi trecu degetele prin păr şi sângele dispăruse. Cucuiul dispăruse şi el. Chiar şi tăietura de pe faţă şi rochia ruptă păreau să se fi vindecat singure.

„Ciudat”, gândi Luna. Nu se întoarse, aşa că nu observă că urmele paşilor ei se umpleau de flori, că fiecare floare se legăna în vânt şi că toate eflorescenţele lor mari şi viu colorate îşi întorceau faţa după fata care le părăsea.

*

O rândunică în zbor este graţioasă, agilă şi precisă. Ţâşnește, se avântă, plonjează, se răsuceşte, învinge. Este o dansatoare, o muziciană, o săgeată.

De obicei.

Rândunica de faţă se străduia să ajungă de la un copac la altul. Fără arabescuri. Fără să zboare cu viteză. De pe pieptul pătat îi cădeau mănunchiuri de pene. Avea ochii înceţoşaţi. Se lovi de trunchiul unui anin şi se rostogoli în braţele unui pin. Zăcu o clipă acolo, să-şi recapete răsuflarea, cu aripile deschise spre cer.

Avea ceva de făcut. „Oare ce anume?”

Rândunica se ridică în picioare şi se agăţă cu ghearele de vârful verde al ramurii de pin. Îşi umflă penele ca un balon şi se strădui să cerceteze pădurea din priviri.

Lumea era neclară. „Oare fusese neclară întotdeauna?” Rândunica miji ochii şi se uită în jos la ghearele ei zbârcite.

„Picioarele mele au fost aşa întotdeauna?” Probabil că da. Şi totuşi rândunica nu putea scăpa de gândul vag că nu fuseseră. Simţea că ar fi trebuit să fie undeva anume. Că avea ceva de făcut. Ceva important. Inima îi bătea repede, pe urmă îşi încetinea ritmul periculos, apoi prindea iar viteză, ca un cutremur.

„Mor”, se gândi rândunica, sigură că ăsta era adevărul. „Nu chiar în clipa asta, dar par să fiu pe moarte”. Simţea rezervele de viaţă din adâncul ei. Iar rezervele astea începeau să se împuţineze. „Ei, nu contează. *Sunt convinsă* că am avut o viaţă bună. Aş dori

numai să mi-o pot aminti”.

Închise ciocul strâns şi îşi frecă capul cu aripile, încercând să scoată la iveală o amintire. „N-ar trebui să fie atât de greu să-ţi aminteşti cine eşti”, se gândi ea. Chiar şi un prost ar fi în stare s-o facă. În timp ce rândunica îşi storcea mintea, pe cărare se auzi o voce.

— Dragul meu Fyrian, zicea vocea. După ultima mea socoteală, ai vorbit fără încetare mai mult de o oră. Sunt de-a dreptul şocat că n-ai simţit deloc nevoia să-ţi tragi sufletul puţin.

— Pot să-mi ţin respiraţia multă vreme, să ştii, zise cealaltă voce. Face parte din firea noastră de Dragoni Pur şi Simplu Enormi.

Prima voce tăcu o clipă.

— Eşti sigur?

Alt moment de linişte.

— O asemenea însuşire nu e enumerată în niciun text despre fiziologia dragonului. Cine ţi-a spus asta poate te-a păcălit.

— Cine să mă păcălească? zise a doua voce, în care se simţeau ochi mari şi o mirare uluită. Toată lumea mi-a spus doar adevărul. Întreaga mea viaţă. Nu-i aşa?

Prima voce mormăi scurt şi se lăsă din nou liniştea.

Rândunica ştia aceste voci. Se apropie să se uite mai bine.

A doua voce se îndepărtă în zbor, apoi se întoarse şi ateriză în spatele posesorului primei voci. Prima voce avea multe braţe, o coadă lungă şi un cap mare, lat. Se legăna încet, ca un sicomor enorm. Un copac care se mişca. Rândunica se apropie şi mai mult. Creatura-copac cu multe braţe şi coadă se opri. Se uită în jur. Îşi încreţi fruntea.

— Xan? zise ea.

Rândunica rămase nemişcată. Ştia numele acela. Ştia vocea aceea? „De unde?” Nu-şi putea aminti.

Reveni a doua voce.

— Există lucruri în pădure, Glerk. Am găsit un horn. Şi un zid. Şi o căsuţă. Sau ceva care a fost o căsuţă, pentru

că acum a crescut în ea un copac.

Prima voce nu răspunse imediat. Îşi roti capul foarte încet dintr-o parte într-alta. Rândunica stătea în spatele unui hăţiş de frunze. Abia respira.

În cele din urmă prima voce oftă.

— Pesemne că ai văzut unul dintre satele abandonate. Sunt multe în partea asta de pădure. După ultima erupţie, oamenii au fugit şi au fost primiţi cu braţele deschise în Protectorat. Acolo i-au adunat vrăjitorii. Pe cei care au rămas, adică. N-am aflat niciodată ce s-a mai întâmplat cu ei pe urmă. Nu se puteau întoarce în pădure, desigur. Era prea periculos.

Creatura întoarse din nou capul mare într-o parte şi în alta.

— Xan a fost aici, zise. Foarte de curând.

— Luna-i cu ea? zise a doua voce. S-ar afla mai în siguranţă. Ea nu poate zbura, după cum ştii. Şi nu-i impenetrabilă la flăcări ca Dragonii Pur şi Simplu Enormi. Este un lucru bine ştiut.

Prima voce gemu.

Dintr-odată, Xan îşi dădu seama cine era.

„Glerk”, se gândi ea. „În pădure. Departe de smârc”.

„Luna. De capul ei”.

„Şi mai era un prunc. Urma să fie lăsat în pădure. Iar eu trebuia să-l salvez, aşa că de ce naiba pierd vremea pe-aici?”

„Cerule mare! Ce-am făcut?”

Şi astfel Xan, rândunica, ţâşni din frunziş şi se înălţă în zbor peste copaci, bătând din aripile bătrâne cât de bine putea.

Cioara era cât se poate de îngrijorată. Luna îşi dădea seama.

— Cra, zise cioara, adică „Cred că ar trebui să ne întoarcem”. Cra, zise ea din nou, iar Luna înţelese „Fii atentă. Îţi dai seama că piatra aceea arde?”

Avea dreptate. De fapt, un şir întreg de pietre intrau făcând un cot în pădurea umedă şi verde, licărind ca un

râu de tăciuni încinşi. Sau poate chiar era un râu de tăciuni. Luna se uită pe hartă. „Râul de Tăciuni”, scria acolo.

— Aha, zise Luna şi încercă să găsească un drum ocolit.

Partea asta de pădure era mult mai fioroasă decât cea pe unde călătorea ea de obicei.

— Cra, zise cioara.

Luna nu înţelese ce voia să spună.

— Vorbeşte mai clar, zise ea.

Dar cioara nu mai spuse nimic. Se ridică în zbor şi se aşează scurt pe cea mai înaltă creangă a unui pin uriaş. Croncăni. Coborî în zbor. Şi tot aşa, sus, jos, sus, jos. Pe Luna o lua ameţeala.

— Ce vezi? zise ea.

Dar cioara nu voia să-i spună.

— Cra, zise ea, înălţându-se din nou deasupra coroanelor copacilor.

— Ce te-a apucat? întrebă Luna.

Cioara nu zise nimic.

Pe hartă scria „Sat”, ar fi trebuit să se vadă imediat după prima culme. Cum putea locui cineva în pădure?

Luna urcă panta, atentă pe unde călca, aşa cum o sfătuia harta.

Harta ei.

Ea o desenase.

Cum1?

Habar n-avea.

— Cra, zise cioara. „Vine ceva”, adică.

Ce putea să vină? Luna se uită prin vegetaţie.

Vedea satul cuibărit în vale. Era o ruină. Resturile unei clădiri centrale, o fântână şi temeliile zimţuite ale câtorva case, ca nişte dinţi rupţi aşezaţi în pătrate regulate. Acolo unde trăiseră cândva oameni creşteau acum copaci şi plante pipernicite.

Luna ocoli un vulcan noroios şi merse pe pietre până în locul unde fusese pe vremuri satul. Clădirea centrală

fusese un turn rotund, scund, cu ferestre curbate care se uitau afară ca nişte ochi. Partea din spate se prăbuşise şi acoperişul căzuse înăuntru. Dar lespezile clădirii erau sculptate. Luna se apropie şi puse palma pe cea mai apropiată.

Dragoni. Asta era cioplit în lespezi. Dragoni mari, dragoni mici, dragoni de mărime mijlocie. Oameni cu condeie în mâini, oameni cu stele în mâini şi oameni cu semne din naştere în formă de crai-nou pe frunţi. Luna îşi lipi degetele de propria frunte. Avea acelaşi semn din naştere.

Mai era sculptat un munte, pe urmă un munte fără vârf din care ieşea fum ca un nor şi un munte în craterul căruia se arunca un dragon.

Ce însemna asta?

— Cra, zise cioara. „E aproape”, voia să spună.

— Lasă-mă puţin, zise Luna.

Auzi un foşnet de hârtie.

Şi o tânguire slabă undeva sus.

Ridică privirea. Cioara ţâşni spre ea într-un viraj scurt, toată numai pene negre, cioc negru şi cârâit speriat. Se întoarse apoi în zbor şi i se aruncă în braţe, cuibărindu-şi adânc ciocul în îndoitura cotului ei.

Cerul se umplu dintr-odată de păsări de toate felurile şi mărimile. Se adunau cu zvon mare, strângându-se, răsfirându-se şi cotind încolo şi-ncoace. Ţipau, cârâiau şi se roteau în cârduri mari, apoi coborâră spre satul distrus, ciripind, fremătând şi învârtindu-se aproape de el.

Dar nu erau câtuşi de puţin păsări. Erau făcute din hârtie. Îşi îndreptau feţele fără ochi spre fata de jos.

— Magie, şopti Luna. Asta face magia.

Şi, pentru prima oară, înţelese.

33

În care Vrăjitoarea întâlneşte o cunoştinţă veche

Când fusese mică de tot, Xan trăise într-un sat din pădure. Tatăl ei, din câte îşi amintea, era cioplitor în lemn. De linguri, mai ales. Şi de animale. Mama culegea florile

unor anumiţi cârcei căţărători, le storcea seva şi o combina cu miere scoasă din stupii de albine sălbatice cocoţaţi în copacii cei mai înalţi. Se urca în vârful copacilor sprintenă ca un păianjen şi cobora mierea în coşuri legate cu frânghie pe care trebuia să le prindă Xan. Xan nu avea voie s-o guste. Teoretic. Dar o gusta oricum. Iar mama cobora şi săruta mierea de pe buzele fetiţei.

Îşi amintea lucrul ăsta şi o durea sufletul. Erau oameni harnici, părinţii ei. Neînfricaţi. Nu le ţinea minte feţele, dar îşi amintea cum se simţea în apropierea lor. Îşi amintea mirosul sevei de copac, al rumeguşului, al polenului. Îşi amintea strânsoarea unor degete mari pe umerii mici şi răsuflarea mamei când îşi lipea buzele de creştetul ei. Iar pe urmă muriseră. Sau dispăruseră. Sau n-o mai iubiseră şi plecaseră. Xan habar n-avea.

Învăţaţii spuneau că o găsiseră singură în pădure.

Una dintre ei o găsise. Femeia cu vocea clară şi precisă. Şi cu inimă de tigru. Ea o adusese pe Xan la castel cu atâţia ani în urmă.

Xan îşi odihni aripile într-un ungher scobit dintr-un copac înalt. În ritmul ăsta dura o veşnicie să ajungă la Protectorat. Ce-o fi fost în mintea ei? Mai bine alegea un albatros. N-ar fi trebuit decât să ţină aripile desfăcute şi să lase restul în seama vântului.

— Acum nu mai contează, ciripi ea cu voce de pasăre. O să ajung cum pot. Pe urmă mă întorc la Luna mea. Voi fi acolo când se va arăta magia. Am s-o învăţ cum s-o folosească. Cine ştie? Poate m-am înşelat. Poate că magia din ea nu va ieşi la iveală niciodată. Poate că nici n-o să mor. Se pot întâmpla o mulţime de lucruri.

Căutând ceva dulce, înfulecă o înghiţitură din furnicile care mişunau pe scoarţa copacului. Nu era cine ştie ce, dar îşi potolise cât de cât foamea. Pe urmă îşi înfoie penele ca să-i ţină cald, închise ochii şi adormi.

Deasupra copacilor răsări luna, mare şi rotundă ca un dovleac copt. Lumina ei căzu peste Xan şi o trezi.

— Mulţumesc, şopti ea, simţind razele de lună

pătrunzându-i în oase, mângâindu-i încheieturile şi potolindu-i durerea.

— Cine-i acolo? se auzi o voce. Te avertizez! Sunt înarmat!

Xan nu se putu abţine. Vocea aceea suna atât de speriată! Atât de pierdută! Iar ea îi putea sări în ajutor. Şi se umpluse de lumina lunii. Dacă mai aştepta o clipă, putea fi în stare s-o adune în aripi şi s-o bea până se sătura. N-avea cum să rămână plină de ea, desigur, era prea poroasă. Dar *deocamdată* se simţea minunat. Sub ea, o siluetă se mişca iute încolo şi-ncoace; se gheboşa; se uita de la stânga la dreapta şi înapoi la stânga. Era îngrozită. Iar pe Xan lumina lunii o însufleţea. O umplea de compasiune. Se ridică în zbor din ascunzătoare şi dădu ocol siluetei. Era un tânăr. El ţipă, aruncă piatra din mână şi o lovi pe Xan în aripa stângă. Ea căzu la pământ fără să apuce măcar să piuie.

Antain îşi dădu seama că nu se năpustise asupra lui o vrăjitoare fioroasă, aşa cum presupunea (poate călare pe un dragon şi cu un toiag aprins în mâini), ci o păsărică maronie care pesemne căuta ceva de mâncare. îl cuprinse imediat ruşinea. De îndată ce piatra îi zbură dintre degete, îşi dori s-o fi putut aduce înapoi. Oricât făcuse el pe grozavul în faţa Consiliului, niciodată în viaţa lui nu sucise nici măcar gâtul unei găini pe care s-o bage-n oală. Nu era foarte sigur că *ar fi putut* s-o omoare pe Vrăjitoare.

(„Vrăjitoarea va veni să-mi ia fiul”, se dojenea el. Şi totuşi. Să curmi o viaţă. Simţea cu fiecare clipă că hotărârea începea să-i slăbească.)

Pasărea îi aterizâ chiar la picioare. Nu scoase niciun sunet. Abia respira. Antain era sigur că murise. Îşi înăbuşi un suspin.

Apoi – miracol! – pieptul păsării se ridică şi coborî, se ridică şi coborî. Aripa i se îndoia în afară într-un mod oribil. Ruptă. În mod sigur.

Antain se lăsă în genunchi.

— Îmi pare rău, oftă el. Îmi pare tare, tare rău.

Luă pasărea în palme. Nu părea sănătoasă. Cum să fi fost sănătoasă, în pădurea asta blestemată? Jumătate din apă era otrăvită. Vrăjitoarea. Totul avea de-a face cu Vrăjitoarea. Blestemat să-i fie numele! Duse pasărea la piept, încercând s-o încălzească cu trupul lui.

— Îmi pare tare, tare rău, zise el din nou.

Pasărea deschise ochii. O rândunică, îşi dădu seama Antain. Ethyne adora rândunicile. Doar gândul la Ethyne îi spintecă inima în două. Ce dor îi era de ea! Ce dor îi era de fiul lor! Ce n-ar da să-i vadă din nou!

Pasărea îl privi urât. Strănută. Tânărul n-o putea învinovăţi.

— Ascultă, îmi pare rău pentru aripa ta. Şi din păcate nu mă pricep să te vindec. Dar soţia mea, Ethyne…

Vocea i se frânse când îi rosti numele.

— Ethyne e deşteaptă şi bună. Lumea vine mereu la ea cu animale rănite. Ea te poate ajuta. Ştiu sigur.

Legă partea de sus a vestei şi făcu un mic buzunar, apoi puse pasărea înăuntru la adăpost. Pasărea ciripi. „Nu-i place de mine”, se gândi Antain. Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, pasărea îl ciupi de degetul arătător imediat ce îl aduse prea aproape de ea. Îi dădu sângele.

Pe lângă faţa lui Antain fâlfâi un fluture de noapte, atras probabil de lumina lunii reflectată de pielea lui. Se gândi iute, îl înşfăcă şi i-l oferi păsării.

— Poftim, zise el. Ca să vezi că nu-ţi vreau răul.

Pasărea îl privi iar urât. Pe urmă înhăţă cu şovăială fluturele dintre degetele lui şi îl înfulecă din trei îmbucături.

— Aşa. Vezi?

Tânărul se uită la lună, apoi la hartă.

— Haide. Vreau să ajung sus pe culme şi pe urmă ne putem odihni.

Şi astfel Antain şi Vrăjitoarea înaintară mai adânc în pădure.

*

Sora Ignatia simţea cum devenea tot mai slăbită pe

minut ce trecea. Se străduise să înghită cât mai multă suferinţă – nici nu-i venise să creadă cât de multă suferinţă plutea deasupra oraşului! Nori mari şi delicioşi, stăruitori ca ceaţa. Se depăşise într-adevăr pe sine, iar acum îşi dădea seama că nu-şi îngăduise niciodată să se admire aşa cum merita cu adevărat. Un oraş întreg transformat într-un veritabil izvor de suferinţă. O cupă care se umplea necontenit. În toată istoria celor Şapte Ere nu mai reuşise nimeni, niciodată, o astfel de ispravă. Ar fi trebuit să i se închine ode. Sau măcar cărţi.

Acum însă, după două zile fără acces la suferinţă, era deja slăbită şi secătuită de puteri. Tremura. Izvoarele ei de magie se epuizau în fiecare clipă. Trebuia să-l găsească pe băiatul acela. Rapid.

Se opri şi se lăsă în genunchi lângă un pârâu, cercetând pădurea din jur după semne de viaţă. În pârâu erau peşti, dar peştii sunt obişnuiţi cu soarta lor în viaţă şi nu-i încearcă de obicei vreo suferinţă. Sus era un cuib de grauri cu pui de nici două zile. I-ar fi putut strivi unul câte unul ca să mănânce durerea mamei, sigur că da. Numai că suferinţa păsărilor nici nu se compara ca putere cu cea a mamiferelor. Iar mamifere nu existau pe o rază de mai mulţi kilometri. Sora Ignatia oftă. Adună cele necesare să înjghebe o oglindă magică – puţină sticlă vulcanică din buzunar, oasele unui iepure ucis de curând şi un şiret de gheată pe care îl avea în plus, pentru că era întotdeauna util să pui şi cel mai folositor lucru pe care îl aveai la îndemână. Nimic nu-i mai folositor ca un şiret. Nu putea construi ceva cu puteri la fel de mari ca uriaşele oglinzi magice mecanice pe care le avea în Turn, dar nici nu voia să afle foarte multe.

Nu-l văzu pe Antain. Avea însă o idee pe unde se afla şi era destul de sigură că zărise o pată pe unde credea ea că este, numai că ceva îi bloca vederea.

— Magie? murmură ea. N-are cum.

Toţi magicienii de pe pământ – cel puţin toţi care se pricepeau cu adevărat – pieriseră acum cinci sute de ani,

când erupsese vulcanul. Sau aproape erupsese. Proştii! O trimiseseră pe ea cu Cizmele ei de Şapte Leghe să salveze oamenii din satele răsfirate în pădure. Ce-i mai salvase! îi adunase pe toţi teferi şi nevătămaţi în Protectorat. Toată suferinţa lor fără sfârşit concentrată într-un singur loc. Exact cum plănuise.

Îşi linse buzele. Îi era nespus de foame. Trebuia să cerceteze împrejurimile.

Ţinu oglinda magică în dreptul ochiul şi scrută restul pădurii. Altă pată. „Ce are oglinda asta?” se întrebă ea. Strânse nodurile mai bine. Tot o pată. Îi era foame, asta era concluzia. Chiar şi descântecele simple devin grele dacă le faci când eşti slăbit.

Sora Ignatia se uită la cuibul graurilor.

Pe urmă cercetă muntele. Rămase cu răsuflarea tăiată.

— Nu se poate! strigă ea.

Se mai uită o dată.

— Cum de mai trăieşti, urâciune?

Se frecă la ochi şi se uită a treia oară.

— Credeam că te-am omorât, Glerk, şopti ea. Ei bine, cred că va trebui să încerc din nou. Supărătoare creatură! Aproape că mi-ai zădărnicit planurile o dată. Nu te pot lăsa să mi le zădărniceşti şi a doua oară.

„Mai întâi o gustare”, se gândi ea. Sora Ignatia vârî în buzunar oglinda magică şi se căţără pe creanga cu cuibul de grauri. Se întinse şi înşfăcă un pui care se zbătea. îl strivi în pumn sub ochii îngroziţi ai mamei. Durerea de păsăruică a mamei era măruntă. Dar ajungea. Sora Ignatia îşi linse buzele şi mai strivi un pui.

„Acum mai rămâne să-mi amintesc unde am ascuns Cizmele de Şapte Leghe”, se gândi ea.

34

În care Luna întâlneşte o femeie în pădure

Păsările de hârtie se aşezară pe crengi, pe pietre, pe ruinele hornurilor, ale pereţilor şi ale clădirilor vechi. Nu scoteau alt sunet decât foşnetul hârtiei şi scârţâitul

cutelor. Îşi liniştiră trupurile şi se întoarseră cu faţa spre fata de jos. Nu aveau ochi. Dar cu toate acestea o urmăreau. Luna simţea.

— Salut, zise ea, pentru că nu ştia ce altceva să spună.

Păsările de hârtie nu spuseră nimic. Cioara, pe de altă parte, nu putea să-şi ţină gura. Zbură rotindu-se în sus şi se repezi spre un mănunchi de crengi de pe braţul întins al unui stejar bătrân, strigând tot timpul:

— Cra, era, era, era.

— Ssst, o certă Luna.

Se uita ţintă la păsările de hârtie. Îşi mişcau capetele la unison, mai întâi aţintindu-şi ciocurile spre fata de jos, pe urmă ca s-o urmărească pe cioara înnebunită, apoi din nou spre fată.

— Cra, zise cioara. „Mă bagă în sperieţi”.

— Şi pe mine, zise Luna uitându-se la păsări.

Se împrăştiară şi pe urmă se adunară la loc, planând deasupra ei ca un nor mare şi unduitor înainte să se aşeze înapoi pe crengile stejarului.

„Mă cunosc”, se gândi Luna.

„Cum de mă cunosc?”

„Păsările, harta, femeia din visele mele. Ea e aici, ea e aici, ea e aici”.

Trebuia să se gândească la prea multe. Lumea avea în ea prea multe lucruri de ştiut, iar mintea Lunii era plină. O durea capul, exact în mijlocul frunţii.

Păsările de hârtie se uitau fix la ea.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Luna.

Păsările de hârtie rămaseră pe locurile lor. Erau prea multe ca să le poţi număra. Aşteptau. Dar ce anume?

— Cra, zise cioara. „Cui îi pasă ce vor ele? Păsările de hârtie îţi dau fiori”.

Chiar că-ţi dădeau fiori. Dar în acelaşi timp erau frumoase şi stranii. Căutau ceva. Voiau să-i spună ceva.

Luna se aşează pe pământ, cu un ochi la păsări. O lăsă pe cioară să i se cuibărească în poală. Închise ochii, apoi

scoase caietul şi un ciot de creion. Cândva îşi lăsase mintea să rătăcească în timp ce se gândea la femeia din vis. Apoi desenase o hartă. Iar harta era corectă. Sau cel puţin aşa se dovedise până acum. „Ea e aici, ea e aici, ea e aici”, scria pe hartă, iar Luna nu putea bănui decât că îi spunea adevărul. Dar acum avea nevoie să facă să se întâmple altceva. Trebuia să afle unde era bunica.

— Cra, zise cioara.

— Ssst, zise Luna fără să deschidă ochii. Încerc să mă concentrez.

Păsările de hârtie o urmăreau. Le simţea. Pe urmă îşi simţi mâna alunecând pe pagină. Încercă să-şi aducă în minte chipul bunicii. Atingerea mâinii ei. Mirosul pielii, îngrijorarea îi strânse inima în pumn şi două lacrimi fierbinţi i se rostogoliră pe obraji, apoi căzură pe hârtie cu un plescăit.

— Cra, zise cioara. Însemna „Pasăre”.

Luna deschise ochii. Cioara avea dreptate. Nici vorbă s-o fi desenat pe bunica. Desenase o tâmpită de pasăre. Una care stătea în mâna unui bărbat.

— Ce naiba? mormăi Luna, cu inima cât un purice.

Cum putea s-o găsească pe bunica? Serios, cum?

— Cra, zise cioara. „Tigru”.

Luna se ridică clătinându-se în picioare, dar rămase cu genunchii bine îndoiţi.

— Stai pe-aproape, îi şoptii ciorii.

Îşi dorea ca păsările să fi fost făcute din ceva mai consistent ca hârtia. Din piatră, poate. Sau din oţel tăios.

— Ei, ei, zise o voce. Ce avem noi aici?

— Cra, zise cioara. „Tigru”.

Nici vorbă de tigru. Era o femeie.

„Atunci de ce îmi este atât de frică?”

La sosirea Marelui Senior, flancat de două dintre Surorile Stelei înarmate până în dinţi, Ethyne se ridică în picioare. După toate aparenţele, nu se speriase câtuşi de puţin. Asta era enervant, zău. Marele Senior se încruntă într-un fel despre care considera că-l face impozant. Fără

niciun efect. Ca să fie totul şi mai rău, femeia părea nu numai să le cunoască pe cele două gărzi din stânga şi din dreapta lui, ci chiar să fie prietenă cu ele. Se lumină la faţă văzându-le venind, iar ele îi zâmbiră.

— Lillienz! zise Ethyne, zâmbindu-i gărzii de corp din stânga. Şi scumpa mea Mae, adăugă, trimiţându-i o bezea celei din dreapta.

Nu era intrarea pe care şi-o dorise Marele Senior. Îşi drese glasul. Femeile din încăpere păreau să nu bage de seamă că era şi el prezent. Asta îl scotea din pepeni.

— Bine ai venit, unchiule Gherland, zise Ethyne şi făcu o mică plecăciune. Am apă fierbinte în ceainic şi mentă proaspătă din grădină. Să-ţi fac un ceai?

Marele Senior Gherland strâmbă din nas.

— Majoritatea gospodinelor, doamnă, zise el acru, nu s-ar obosi să crească fleacuri parfumate în grădină, când sunt atâtea guri de hrănit şi atâţia vecini de îngrijit. De ce nu cultivi ceva mai hrănitor?

Ethyne continuă să se mişte netulburată prin bucătărie. Îşi legase pruncul la piept cu o pânză frumoasă, brodată chiar de ea, fără îndoială. Toate obiectele din casă erau iscusite şi frumoase. Făcute cu pricepere, pline de imaginaţie şi utile. Gherland mai văzuse şi înainte combinaţia asta şi nu-i plăcuse. Femeia turnă apă fierbinte în două căni lucrate manual pline cu frunze de mentă şi îndulci ceaiul cu miere de la stupul ei din curte. În jurul casei erau albine, flori, chiar şi păsări cântătoare. Gherland se foi neliniştit. Îi mulţumi gazdei şi luă cana de ceai, convins că n-o să-i placă. Sorbi din ea. Ceaiul, îşi dădu el seama iritat, era cea mai delicioasă băutură pe care o gustase vreodată.

— Ei, unchiule Gherland, zise veselă Ethyne, aplecându-se să-şi sărute pruncul pe creştet. Sigur ştii şi dumneata că o grădină este rodnică dacă-i bine cumpănită. Există plante care secătuiesc solul şi plante care îl hrănesc. Noi cultivăm mai mult decât am putea mânca vreodată, sigur că da, şi împărţim mare parte din recoltă.

După cum ştii, nepotul dumitale este gata oricând să sară în ajutorul altora.

În caz că pomenirea soţului ei îi provocase vreo suferinţă, nu lăsă să se vadă. Fata părea incapabilă să sufere, prostuţa. Părea mai degrabă să strălucească de mândrie. Gherland era nedumerit. Se strădui să n-o arate.

— Aşa cum ştii, copilă, Ziua Sacrificiului se apropie cu repeziciune.

Se aşteptase s-o vadă pălind la auzul acestor vorbe. Se înşelase.

— Ştiu prea bine, unchiule, zise ea, sărutându-şi încă o dată pruncul.

Ridică privirea şi o întâlni pe a lui, cu o expresie în care se citea clar că se considera egala Marelui Senior. Bătrânul rămase mut în faţa unei asemenea impertinenţe.

— Dragă unchiule, zise blând Ethyne, de ce-ai venit? Eşti bine-venit în casa mea oricând doreşti, desigur, iar soţul meu şi cu mine suntem întotdeauna bucuroşi să te vedem. Dar Sora-şefă este de obicei aceea care vine să intimideze familiile copiilor condamnaţi. Am aşteptat-o toată ziua.

— Ei bine, Sora-şefă este indisponibilă, zise Gherland. Am venit eu în locul ei.

Ethyne îl privi pătrunzător.

— Cum adică „indisponibilă”? Unde-i Sora Ignatia?

Marele Senior îşi drese glasul. Nu era obişnuit să-l ia lumea la întrebări. În Protectorat, oamenii nu puneau prea multe întrebări –îşi acceptau soarta fără să crâcnească, aşa cum se cuvenea. Tânăra asta, pruncul ei… „Nu putem spera decât că va înnebuni la fel ca cea de odinioară”, se gândi Gherland. Fără discuţie, era de preferat să stea închisă în Turn decât să pună întrebări obraznice la mesele de familie. Marele Senior îşi drese iarăşi glasul.

— Sora Ignatia este plecată cu treburi, zise el rar.

— Ce fel de treburi? întrebă fata mijind ochii.

— Personale, bănuiesc, răspunse Gherland.

Ethyne se ridică în picioare şi se apropie de cele

două gărzi. Fuseseră instruite, desigur, să nu-i privească direct pe cetăţeni şi să se uite impasibile dincolo de ei. Trebuiau să se uite cum se uită o piatră şi să simtă ce simte o piatră. Asta era semnul distinctiv al soldaţilor buni, iar toate Surorile erau soldaţi buni. Dar aceste gărzi părură să roşească atunci când fata se apropie de ele. Lăsară privirile în pământ.

— Ethyne, nu! şopti una din ele.

— Mae, zise Ethyne. Uită-te la mine. Şi tu, Lillienz.

Gherland rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva. Ethyne era mai măruntă decât oricare dintre gărzi. Şi totuşi părea să le domine pe amândouă.

— Ei bine, mă văd silit să obiectez… zise el repede.

Ethyne nu-l băgă în seamă.

— Tigrul a plecat la vânătoare?

Gărzile nu spuseră nimic.

— Simt că ne îndepărtăm de subiectul discuţiei… începu Gherland.

Ethyne ridică o mână, cerându-i unchiului prin alianţă să tacă. Iar el, culmea, chiar tăcu. Nu-i venea să creadă.

— Noaptea, Mae? continuă tânăra femeie. Răspunde-mi. Tigrul a plecat la vânătoare?

Garda îşi lipi strâns buzele, ca şi cum încerca să ţină vorbele înăuntru. Se feri puţin.

— Ce înseamnă asta? izbucni Gherland. Care tigri? Eşti prea mare pentru astfel de jocuri copilăreşti.

— Linişte! ordonă Ethyne.

Din nou, de neînţeles, Gherland tăcu. Era uluit.

Garda îşi muşcă buza şi ezită o clipă. Apoi se aplecă spre Ethyne.

— Eu nu m-am gândit niciodată la asta aşa cum ai făcut-o tu, dar ai dreptate. Nu se mai aude zgomot de labe ca de pisică. Nu mai mârâie nimic. De mai multe zile. Iar noi toate dormim fără grijă, zise garda închizând ochii. Prima oară după mulţi ani.

Ethyne îşi înconjură pruncul de la piept cu braţele.

Băieţelul oftă în somn.

— Aşadar, Sora Ignatia nu e în Turn. Nu-i nici în Protectorat, altfel aş fi aflat. Înseamnă că a plecat în pădure. Şi are de gând să-l omoare, n-am nicio îndoială, murmură Ethyne.

Se duse spre Gherland. El miji ochii. În casa asta totul strălucea. Deşi restul oraşului era scufundat în ceaţă, casa asta era scăldată de lumină. Soarele se revărsa pe ferestre. Toate suprafeţele luceau. Până şi Ethyne părea să strălucească, aidoma unei stele înfuriate.

— Draga mea…

— TU!

Vocea lui Ethyne era ceva între muget şi şuierat.

— Să-ţi explic… zise Gherland, simţind că se fărâmiţează şi arde ca hârtia.

— TU MI-AI TRIMIS SOŢUL ÎN PĂDURE CA SĂ MOARĂ.

Femeia avea ochii în flăcări. Avea părul în flăcări. Până şi pielea îi ardea. Gherland simţi că începeau să i se pârlească genele.

— Poftim? Ce prostie spui! Adică…

— PROPRIUL TĂU NEPOT!

Scuipă pe podea, un gest barbar care venind din partea ei păru ciudat de adorabil. Pentru prima oară în viaţă, lui Gherland i se făcu ruşine.

— AI TRIMIS DUPĂ EL O UCIGAŞĂ. DUPĂ PRIMUL NĂSCUT AL UNICEI TALE SURORI ŞI CEL MAI BUN PRIETEN AL TĂU. Vai, unchiule, cum ai putut?

— Nu-i cum crezi tu, draga mea. Stai jos, te rog. Suntem în familie. Hai să discutăm…

Dar Gherland simţea cum se năruia pe dinăuntru. Sufletul lui se frânse în mii de bucăţi.

Ethyne trecu pe lângă el cu paşi mari şi se întoarse la cele două gărzi înarmate.

— Doamnelor, li se adresă ea. Dacă vreuna din voi a avut pentru mine măcar o fărâmă de afecţiune şi respect, vă cer cu smerenie ajutorul. Am anumite lucruri de făcut şi

aş dori să le termin înainte de Ziua Sacrificiului, care, cum ştim cu toţii, nu aşteaptă pe nimeni.

Aici îi aruncă lui Gherland o privire otrăvită şi lăsă vorbele să plutească în aer o vreme. Pe urmă continuă.

— Cred că trebuie să-mi vizitez fostele Surori. Pisica e plecată. Pot intra în scenă şoarecii. Şi un şoarece poate să facă multe, să ştiţi.

— Of, Ethyne, zise Sora pe nume Mae, luând-o de braţ pe tânăra mamă. Ce dor mi-a fost de tine!

Cele două femei plecară mână în mână. Cealaltă gardă şovăi, se uită la Marele Senior, apoi dădu fuga după ele.

— Sunt dator să vă spun că asta este deosebit de… zise Marele Senior, uitându-se înjur. Adică, există nişte reguli, să ştiţi.

Se ridică în picioare şi se uită trufaş, dar nu mai era nimeni în încăpere.

— Reguli!

Păsările de hârtie nu se clintiră. Cioara nu se clinti. Nici Luna nu se clinti.

Femeia însă păşi mai aproape fără să facă niciun zgomot. Luna nu-şi dădea seama câţi ani avea. Acum părea foarte tânără. Peste o clipă părea incredibil de bătrână.

Luna nu spuse nimic. Femeia ridică privirea spre păsările de pe crengi. Miji ochii.

— Am mai văzut şmecheria asta, zise ea. Tu le-ai făcut?

Se uită din nou la Luna, care simţi că ochii femeii o sfredelesc fix în mijloc. Strigă de durere.

Femeia îi zâmbi larg.

— Nu, zise ea. Nu e magia ta.

Rostit cu voce tare, cuvântul o făcu pe Luna să simtă că îi crapă capul în două. Îşi apăsă fruntea cu palmele.

— Te doare? zise femeia. Mare suferinţă e durerea, nu crezi?

În vocea ei se simţea o nuanţă ciudată de speranţă. Luna rămase ghemuită la pământ.

— Nu, zise ea, cu vocea clară, pregătită, ca un arc întins. Nu-i suferinţă. E doar enervantă.

Zâmbetul femeii se transformă în încruntare. Se uită în spate la păsările de hârtie. Le zâmbi strâmb.

— Adorabile, păsările astea, zise ea. Sunt ale tale? Le-ai primit în dar?

Luna ridică din umeri.

Femeia lăsă capul pe-o parte.

— Uite cum se ţin scai de tine şi aşteaptă să le vorbeşti. Totuşi, nu sunt magia ta.

— Nimic nu-i magia mea, zise Luna.

Păsările din spatele ei foşniră din aripi. Luna s-ar fi întors să le privească, dar asta însemna s-o scape din ochi pe femeie şi ceva îi spunea că n-ar fi fost nimerit.

— Eu nu mă pricep deloc la magie, continuă ea. De ce m-aş pricepe?

Femeia râse, deloc prietenos.

— Ei, n-aş spune asta, prostuţo.

Luna hotărî că nu putea s-o sufere pe femeie.

— Aş spune chiar că unele lucruri sunt născute din magia ta. Mai urmează şi altele, dacă nu mă înşel. Deşi s-ar părea că cineva a încercat să-ţi ascundă puterile magice. Interesant, zise ea aplecându-se cercetător. Recunosc descântecul ăsta. Vai de mine, au trecut ani de-atunci!

Ca la un semn, păsările de hârtie se ridicară cu mare fluturare de aripi şi se aşezară apoi lângă fată. Îşi aţinteau ciocurile spre străină, iar Luna simţi clar că deveniseră cumva mai dure, mai ascuţite, mai periculoase decât înainte. Femeia tresări uşor şi se trase înapoi un pas sau doi.

— Cra, zise cioara. „Mai mergi”.

Pietrele de sub mâinile Lunii începură să tremure şi să se înfioreze. Păreau să facă să vibreze până şi aerul. Chiar pământul se scutura.

— În locul tău, n-aş avea încredere în ele, zise femeia. Se ştie că au mai atacat şi altă dată.

Luna o privi cu îndoială.

— Nu mă crezi? Bine. Femeia care le-a făcut e primejdioasă. Şi distrusă. A suferit până când n-a mai putut suferi, iar acum este nebună de legat. Şi inutilă, ridică ea din umeri.

Luna nu înţelegea de ce o înfuria aşa de rău femeia aceea. Trebuia să se abţină din răsputeri pornirii să sară şi să-i tragă un şut în fluierul piciorului cât putea de tare.

— Aha, îi zâmbi larg străina. Furie. Foarte frumos. Mie nu-mi foloseşte la nimic, din păcate, dar, cum deseori precede suferinţa, mărturisesc că-mi place. Îmi place chiar mult, îşi linse ea buzele.

— Nu cred că vom deveni prietene, mârâi Luna.

„O armă", se gândi ea. „Am nevoie de o armă".

— Nu, zise femeia. Nici eu nu cred. Am venit aici să iau ce-mi trebuie şi pe urmă îmi văd de drum. Eu…

Se opri. Ridică o mână.

— Stai puţin.

Femeia se întoarse şi intră în ruinele satului. În centrul lor era un turn care nu părea în stare să mai stea în picioare multă vreme. În temelia lui era o spărtură mare, ca o gură căscată de surpriză.

— Erau în Turn, zise femeia, mai mult pentru sine. Le-am pus chiar eu acolo. Acum îmi amintesc.

Alergă spre spărtură şi se lăsă în genunchi pe pământ. Cercetă cu privirea bezna dinăuntru.

— Unde-mi sunt cizmele? şopti ea. Veniţi încoace, scumpele mele.

Luna se uită lung la ea. Visase ceva, nu foarte demult. Fusese sigur vis, nu-i aşa? Fyrian scormonise într-o gaură dintr-un turn şi scosese afară o pereche de cizme. Cu siguranţă fusese un vis, pentru că Fyrian era ciudat de mare. Şi pe urmă îi adusese ei cizmele. Iar ea le pusese într-un cufăr.

Cufărul ei!

Până în clipa asta nu se mai gândise la ele.

Dădu din cap ca să alunge gândul.

— UNDE SUNT CIZMELE MELE? zbieră femeia.

Luna se făcu mică.

Străina se ridică în picioare, iar rochia largă i se umflă în jurul trupului. Ridică mâinile deasupra capului şi împinse aerul din faţa ei cu o mişcare amplă, năucitoare. Turnul se prăbuşi ca din senin. Luna se rostogoli pe pietre cu un scâncet. Cioara, îngrozită de zgomot, praf şi zguduitură, ţâşni spre cer. Se învârti prin aer, blestemând tot timpul.

— Oricum stătea să cadă, şopti Luna, încercând să dea un înţeles celor văzute.

Se uită prin norul de praf, ţărână şi sfărâmături la mormanul de moloz şi la silueta îndoită spre spate a femeii care ţinea braţele desfăcute larg, de parcă voia să prindă cerul. „Nimeni nu poate avea atât de multă putere”, se gândi ea. „Nu-i aşa?”

— AU DISPĂRUT! urlă femeia. CIZMELE AU DISPĂRUT!

Se întoarse şi păşi furioasă spre Luna. Răsuci aerul din faţa ei cu un gest scurt din încheietura mâinii şi o sili să se ridice în picioare. Femeia rămase cu palma stângă deschisă, ţinând aerul cu degetele încleştate ca nişte gheare şi ţintuind-o pe Luna de la câţiva metri distanţă.

— Nu sunt la mine! scânci Luna.

Strânsoarea femeii o durea. Simţi cum o cuprinde frica şi cum se împrăştie în ea ca un nor de furtună. Pe măsură ce creştea frica, creştea şi zâmbetul femeii. Luna se strădui din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Eu abia am ajuns aici, adăugă ea.

— Dar le-ai atins, şopti femeia. Le văd urmele pe mâinile tale.

— Ba nu! zise Luna, ascunzând mâinile în buzunare, încercă să alunge amintirea visului.

— Spune-mi unde sunt!

Femeia ridică mâna dreaptă şi, chiar de la distanţă, Luna îi simţi degetele pe gât. Începu să se sufoce.

— Spune-mi chiar acum! zise femeia.

— Dă-mi drumul! gâfâi Luna.

Dintr-odată, totul se puse în mişcare. Păsările se ridicară de pe crengile lor şi se adunară în spatele fetei.

— Of, prostuţo, râse femeia. Crezi că trucurile tale pot să…

Păsările atacară, învolburându-se ca un taifun. Făcură aerul să tremure. Făcură pământul să se zguduie, îndoiră trunchiurile copacilor.

— IA-LE DE PE MINE! urlă femeia dând din mâini.

Păsările îi tăiau mâinile. Îi tăiau fruntea. O atacau fără milă.

Luna strânse cioara la piept şi o rupse la fugă cât o ţineau picioarele.

35

În care lui Glerk nu-i miroase a bine

— Mă mănâncă, Glerk, zise Fyrian. Mă mănâncă peste tot. Ca pe nimeni altul pe lumea asta.

— Dragă băiete, zise Glerk apăsat, de unde poţi şti?

Închise ochii şi inspiră adânc. „Unde s-a dus?” se întrebă el. „Unde eşti, Xan?” îşi simţea inima cuprinsă de cârceii fricii, strângând-o gata să i-o oprească. Fyrian se cocoţase exact în spaţiul dintre ochii mari şi depărtaţi ai monstrului şi începu să-şi scarpine nebuneşte spatele. Glerk dădu ochii peste cap.

— N-ai văzut lumea niciodată. S-ar putea să nu te mănânce pe tine cel mai tare.

Fyrian se scărpină pe coadă, pe burtă, pe gât. Se scărpină pe urechi, pe cap, pe botul lung.

— Dragonii năpârlesc? întrebă el din senin.

— Poftim?

— Năpârlesc? Ca şerpii? insistă Fyrian, ocupându-se de flancul stâng.

Glerk se gândi. Îşi scrută mintea. Dragonii erau specii solitare. Existau puţini, la distanţe mari între ei. Greu de studiat. Din experienţa lui, nici măcar dragonii nu ştiau mare lucru despre dragoni.

— Nu ştiu, prietene, zise el în cele din urmă. Poetul

ne spune:

Fiecare animal muritor trebuie să-şi găsească

Locul Potrivit – fie el în pădure, în mlaştină, pe câmp sau în foc.

Poate că vei afla tot ce vrei să ştii atunci când îţi vei găsi Locul Potrivit.

— Dar care-i Locul meu Potrivit? întrebă Fyrian, chinuindu-şi pielea de parcă avea de gând s-o smulgă.

— Dragonii s-au născut din stele. Asta înseamnă că Locul Potrivit pentru tine este focul. Treci prin foc şi vei şti cine eşti.

Fyrian stătu pe gânduri.

— Mi se pare o idee îngrozitoare, zise el în cele din urmă, scărpinându-se pe burtă. Nu vreau deloc să trec prin foc. Locul tău Potrivit care este, Glerk?

Monstrul mlaştinii oftă.

— Al meu?

Oftă din nou.

— Balta, zise el. Mlaştina.

Îşi apăsă inima cu mâna dreaptă de sus.

— Mlaştina, Mlaştina, Mlaştina, murmură el în ritmul bătăilor inimii. Mlaştina este inima lumii. Este pântecele lumii. Este poemul din care s-a născut lumea. Eu *sunt* Mlaştina.

Fyrian se încruntă.

— Ba nu eşti, zise el. Tu eşti Glerk. Şi eşti prietenul meu.

— Uneori oamenii nu sunt un singur lucru. Eu sunt Glerk. Sunt prietenul tău. Sunt familia Lunii. Sunt Poet. Sunt creator. Şi sunt Mlaştina. Dar pentru tine sunt pur şi simplu Glerk. Glerk *al tău*. Şi te iubesc foarte mult.

Era adevărat. Glerk îl iubea pe Fyrian. La fel cum o iubea pe Xan. La fel cum o iubea pe Lună. La fel cum iubea lumea întreagă.

Inspiră din nou. Ar fi trebuit să simtă vântul sau măcar *una* dintre vrăjile lui Xan. De ce nu reuşea?

— Ai grijă, Glerk, zise dintr-odată Fyrian.

Făcu un salt în faţa monstrului şi pe urmă îi plană prin faţa nasului, arătând în spate cu degetul mare.

— Pământul de acolo e foarte subţire, doar o coajă de piatră cu foc dedesubt. Te-ai prăbuşi cu siguranţă.

Glerk încreţi fruntea.

— Eşti sigur?

Se uită cercetător la întinderea de pietre dinaintea lui. Dintre ele ieşeau valuri de căldură.

— Aici n-ar trebui să ardă nimic.

Dar Fyrian avea dreptate. Se vedea clar că şirul de pietre ardea. Iar muntele zumzăia dedesubt. Se mai întâmplase şi înainte, când un munte întreg ameninţase să se descojească la fel ca un bulb de Zirin prea copt.

După erupţie şi după dopul magic cu care fusese oprită, vulcanul nu mai dormise niciodată profund, nici măcar la început. Huruise mereu, se foise, nu stătea locului. Dar de data asta era altfel. Era *mai mult*. Pentru prima dată în cinci sute de ani, lui Glerk îi era frică.

— Fyrian, băiete, zise monstrul, hai s-o luăm la picior, bine?

Începură să meargă pe marginea înaltă a şirului de pietre, căutând un loc pe unde să traverseze fără pericol.

Monstrul uriaş se uită prin pădure, cercetând tufărişul cu ochii mijiţi ca să vadă cât mai departe. Pe vremuri se pricepea mai bine la treaba asta. Pe vremuri se pricepea mai bine la multe lucruri. Respiră adânc, de parcă încerca să tragă pe nas tot muntele.

Fyrian îl privea curios.

— Ce se întâmplă, Glerk? zise el.

Glerk clătină din cap.

— Cunosc mirosul ăsta.

Închise ochii.

— Mirosul lui Xan?

Fyrian bătu din aripi şi se aşeză la locul lui pe capul monstrului. Încercă să închidă ochii şi să adulmece şi el, dar sfârşi prin a strănuta.

— Eu *ador* mirosul lui Xan. Îmi place *enorm*.

Glerk clătină din cap încet, să nu cadă Fyrian.

— Nu, mârâi el grav. E mirosul altcuiva.

Când voia, Sora Ignatia putea alerga repede. Repede ca un tigru. Repede ca vântul. Mai repede decât alerga acum, în orice caz. Dar nici vorbă să fi fost la fel ca atunci când avea cizmele.

Of, cizmele!

Uitase cât de mult ţinea la ele pe vremuri. Demult, atunci când avea curiozitatea, plăcerea de a călători şi pornirea de a merge dintr-o parte în cealaltă a lumii şi înapoi într-o singură după-amiază. Înainte ca suferinţa delicioasă şi abundentă din Protectorat să-i fi hrănit sufletul până când devenise indolent, sătul şi magnific de gras. Acum doar gândul la cizme îi dădea o strălucire tinerească. Erau atât de negre şi de frumoase cizmele acelea, încât păreau să îndoaie lumina în jurul lor. Când le purta noaptea, Sora Ignatia se simţea plină ochi de lumina stelelor, iar dacă alegea momentul potrivit, şi de lumina lunii. Cizmele se hrăneau direct din oasele ei. Magia lor era alt soi decât cea pe care o obţinea din suferinţă. (Dar, vai, cât de uşor îi era să se ghiftuiască cu suferinţă!)

Acum rezervele de magie ale Surorii Ignatia începeau să scadă. Nu se gândise niciodată să pună ceva deoparte pentru zile negre. Ceaţa minunată din Protectorat nu era ameninţată niciodată de zile negre.

„Proasto”, se mustră ea. „Leneşo! Trebuie pur şi simplu să-mi reamintesc să fiu abilă”.

Dar mai întâi avea nevoie de cizmele acelea.

Se opri o clipă să se uite în oglinda magică. La început văzu numai întuneric, unul compact, dens, traversat de o singură dungă orizontală de lumină palidă. Foarte încet dunga se lăţi şi în ea apăru o pereche de mâini.

„O cutie”, se gândi ea. „Cizmele sunt într-o cutie. Le fură cineva. Din nou!”

— Nu sunt pentru tine! strigă Sora Ignatia.

Cu toate că nu exista nicio posibilitate ca persoana

căreia îi aparţineau mâinile s-o fi auzit – nu fără puteri magice, în orice caz –, degetele părură să şovăie. Se retraseră. Chiar tremurară puţin.

Mâinile nu erau ale fetiţei, în mod clar. Erau mâini de adult. Dar ale cui?

Un picior de femeie se strecură în gura neagră a unei cizme. Cizma i se închise pe gleznă. Ignatia ştia că cine le purta le putea scoate şi încălţa oricând dorea, şi că nu exista nicio cale de a-i fi scoase cu forţa atâta vreme cât purtătorul trăia.

„Ei bine”, se gândi ea, „asta n-ar trebui să fie o problemă”.

Cizmele începură să meargă spre ceva ce părea un ţarc de animale. Cine le purta nu ştia să le folosească. Cum să iroseşti puterile unor Cizme de Şapte Leghe purtându-le pe post de papuci? Era de-a dreptul o crimă, se gândi Ignatia. Ceva scandalos.

Purtătoarea cizmelor se opri lângă capre, iar caprele îi mirosiră fusta într-un fel slugarnic care Surorii Ignatia i se păru dezgustător. Pe urmă purtătoarea cizmelor începu să se plimbe prin jur.

— Aha, zise Sora Ignatia şi se uită mai atent. Hai să vedem unde te afli, da?

Văzu un copac mare cu o uşă la mijloc. Şi un smârc presărat cu flori. Smârcul i se părea cunoscut. Văzu o coastă abruptă cu o creastă zimţată…

„Cerule mare! Acelea sunt cratere?”

„Cunosc poteca aceea”.

„Şi dincolo! Pietrele!”

Oare cizmele se întorseseră la vechiul castel? Sau, în fine, la locul unde *fusese* castelul?

„Acasă”, se gândi ea fără să vrea. Locul acela fusese casa ei. Poate că mai era, chiar după atâţia ani. În ciuda vieţii uşoare din Protectorat, Sora Ignatia nu se mai simţise niciodată la fel de fericită cum fusese în compania vrăjitorilor şi a învăţaţilor din castel. Păcat că trebuiseră să moară. N-ar fi murit, desigur, dacă aveau cizmele, aşa

cum plănuiseră. Nu le trecuse prin minte că le-ar fi putut fura altcineva ca să fugă din calea primejdiei, lăsându-i pe toţi de izbelişte.

Şi se credeau atât de deştepţi!

Până la urmă nu existase niciodată vreun vrăjitor mai deştept decât Ignatia, îi stătea dovadă întregul Protectorat. Din păcate, nu lăsase în viaţă pe niciunul căruia să i-o dovedească. Nu mai avea decât cizmele. Care acum dispăruseră şi ele.

„Nu contează”, îşi spuse ea. „Ce-i al meu e al meu. Iar asta înseamnă totul”.

„Totul”.

O luă la fugă pe potecă, spre casă.

36

În care o hartă se dovedeşte mai degrabă nefolositoare

Luna nu mai fugise în viaţa ei atât de mult şi de repede. I se părea că fugea de ore în şir. De zile. De săptămâni. Fugea dintotdeauna. Fugea de la un bolovan la altul, de la o culme la alta. Sărea peste izvoare şi pâraie. Copacii se fereau din calea ei. Nu se opri să se minuneze de uşurinţa cu care alerga sau de lungimea salturilor. Nu se gândea decât la femeia cu mârâit de tigru. Femeia aceea era periculoasă. Doar fuga reuşea să stăvilească frica tot mai mare gata s-o cuprindă. Cioara se desprinse din strânsoarea fetei şi ţâşni în zbor, învârtindu-se pe deasupra capului ei.

— Cra, strigă cioara. „Nu cred că ne urmăreşte”. Cra, strigă ea din nou. „S-ar putea să mă fi înşelat în privinţa păsărilor de hârtie”.

Luna alergă până la o creastă abruptă de unde putea să vadă mult înjur şi se asigură că nu era urmărită. Nu se vedea nimeni. Pădurea era doar pădure. Se aşeză pe o piatră, deschise jurnalul şi se uită la hartă. Se îndepărtase atât de mult de la traseu, încât nu mai era sigură că se afla măcar pe hartă. Oftă.

— Ei bine, zise ea, cred că am făcut o mare prostie.

Nu suntem mai aproape de bunica decât la început. Şi uite! Soarele se pregăteşte de apus. Iar în pădure e o doamnă ciudată. Ceva nu-i în regulă cu ea, înghiţi fata în sec. Nu pot explica ce anume. Dar nu vreau să se apropie de bunica. Deloc.

Creierul Lunii devenise dintr-odată doldora de lucruri pe care le ştia fără să ştie de unde. Mintea Lunii semăna cu o cămară mare în care dulapurile încuiate nu numai că se descuiaseră, dar chiarâşi deschiseseră uşile larg şi îşi vărsaseră conţinutul pe jos. Iar conţinutul acela nu era deloc ceva ce Luna să-şi fi amintit că pusese în dulapuri.

Era mică – nu-şi amintea exact cât de mică, dar mică fără îndoială. Stătea în mijlocul unui luminiş. Avea ochii orbi. Gura uscată. Era ţintuită în acel loc.

I se tăie răsuflarea. Amintirea era cât se poate de clară.

— Luna! *strigase Fyrian ieşindu-i din buzunar şi pla*nând *deasupra feţei ei. De ce nu te mişti1*?

— Fyrian dragă, spusese bunica. Du-te şi adu-i Lunii un crin stacojiu din marginea îndepărtată a craterului înalt. Ea se joacă cu tine şi se va mişca numai dacă îi aduci floarea.

— Mie-mi plac jocurile! *strigase Fyrian înainte s-o şteargă iute, fluierând în zbor o melodie veselă.*

Glerk se ivise de sub oglinda plină de alge roşii a smârcului. Deschisese un ochi, apoi pe celălalt. Pe urmă îi îndreptase pe amândoi spre cer.

— Alte minciuni, Xan, o mustră el.

— Unele folositoare, protestă Xan. Mint ca să protejez! *Ce pot spune altceva*? *Nu le pot explica tot adevărul într-un fel pe care ei să-l înţeleagă.*

Glerk ieşise greoi din smârc, cu mărgele negre de apă şiroind pe suprafaţa lucioasă a pielii lui şi mai negre. Se apropiase de ochii deschişi şi nemişcaţi ai Lunii. Gura lui mare se curbase dezaprobator.

— Nu-mi place treaba asta, spusese el, apucând cu două mâini faţa Lunii şi punându-i-le pe celelalte două pe

umeri. Este a treia oară azi. De data asta ce s-a întâmplat1?

— A fost vina mea, mormăise Xan. Puteam să jur că am simţit ceva. Un tigru care se mişca în pădure, dar nu chiar tigru, dacă pricepi. Sunt sigură că ştii la ce m-am gândit.

— A fost ea? *Devoratoarea de Suferinţă*?

Vocea lui Glerk se transformase într-un vuiet periculos.

— Nu. Mi-am făcut griji vreme de cinci sute de ani. Îmi bântuie visele, n-o pot confunda. De data asta n-a fost nimic. Dar Luna a văzut oglinda magică.

Glerk o luase pe Luna în braţe. Şchiopăta. Se proptise în coadă şi o lăsase pe fetiţă să se afunde în moliciunea burţii lui. Îi netezea părul cu o mână.

— Trebuie să-i spunem lui Fyrian.

— Nu putem! *strigase Xan. Uite ce-a păţit după ce a zărit cu coada ochiului oglinda magică*! *Nu şi-a revenit nici după ce am dezmembrat oglinda, iar asta s-a întâmplat de ceva vreme. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă Fyrian s-ar scăpa şi i-ar spune că bunica ei e vrăjitoare*! *Ar intra în transă de fiecare dată când m-ar vedea, absolut de fiecare dată*! *Şi n-ar înceta până când nu împlineşte treisprezece ani. Iar atunci ea ar căpăta puteri magice şi eu aş dispărea. Aş dispărea definitiv, Glerk*! *Şi cine ar mai avea grijă de copilaşul meu*?

Xan se dusese şi îşi lipise obrazul de obrăjorul Lunii, luându-l în braţe şi pe monstrul mlaştinii. Cel puţin o parte din el. Glerk era mare de tot.

— Acum ne îmbrăţişăm? *spusese Fyrian întorcându-se cu floarea. Îmi plac îmbrăţişările.*

Sărise în îndoitura unuia dintre braţele lui Glerk şi se vârâse în faldurile cărnoase ale trupului său, devenind din nou cel mai fericit dragon din lume.

Luna stătu nemişcată, încercând să cuprindă cu mintea ce îi dezvăluia propria ei memorie. Memoria ei desferecată.

Vrăjitoare.
Puteri magice.
Treisprezece ani.
Dispărută.

Îşi apăsă fruntea cu palmele, să nu i se mai învârtă capul. De câte ori simţise că îi zboară pur şi simplu un gând, ca o pasăre? Acum se întorceau şi se îngrămădeau la loc. Luna urma să împlinească treisprezece ani foarte curând. Iar bunica era bolnavă. Şi slăbită. Iar într-o zi foarte apropiată avea să dispară. Iar Luna urma să rămână singură. Şi cu puteri magice…

Vrăjitoare.

Era un cuvânt pe care nu-l mai auzise până atunci. Şi totuşi, când scormonea printre amintiri, îl descoperea peste tot. Oamenii îl rosteau în pieţe când Luna şi Xan vizitau oraşele din cealaltă parte a pădurii. îl rosteau când le vizitau casele. îl rosteau când aveau nevoie de ajutorul bunicii – la vreo naştere, poate. Sau ca să pună capăt unei dispute.

— Bunica mea este vrăjitoare, zise Luna tare.

Era adevărat.

— Iar acum sunt şi eu vrăjitoare.

— Cra, zise cioara. „Şi ce-i cu asta?”

Luna o privi pieziş, încreţind buzele nemulţumită.

— Tu ştiai? întrebă ea.

— Cra, zise cioara. „Sigur că da. Tu ce credeai că eşti? Nu-ţi aminteşti cum ne-am întâlnit?”

Luna se uită la cer.

— Cred că nu m-am gândit la asta, zis ea.

— Cra, zise cioara. „Exact. Exact asta-i problema ta”.

— O oglindă magică, murmură Luna.

Şi atunci îşi aminti. Bunica le făcea deseori. Uneori din sfoară. Uneori dintr-un ou crud. Uneori din miezul lipicios al unei tulpini de iarba-fluturilor.

— Intenţia contează, zise Luna tare, cu oasele zbârnâind. Orice vrăjitoare bună se pricepe să facă o oglindă magică din ce are la îndemână.

Nu erau cuvintele ei. Bunica le rostise. Le spusese *în timp ce Luna era în încăpere*. Dar pe urmă cuvintele zburaseră şi ei i se golise mintea. Iar acum reveneau. Se aplecă şi scuipă pe jos, făcând o băltoacă mică de noroi. Înşfăcă cu mâna stângă un pumn de iarbă uscată crescută în crăpătura stâncii. Înmuie iarba în noroiul cu scuipat şi începu s-o răsucească într-un nod complicat.

Nu înţelegea pe deplin ce făcea. Se mişca din instinct, ca şi cum ar fi încercat să recompună un cântec pe care abia şi-l amintea.

— Arată-mi-o pe bunica, zise ea şi băgă degetul mare în mijlocul nodului, făcând o gaură.

Luna nu văzu nimic la început.

Pe urmă văzu un bărbat cu faţa brăzdată de multe cicatrice mergând prin pădure. Era speriat. Se împiedica de rădăcini şi de două ori se izbi de copaci. Se mişca prea iute pentru cineva care în mod clar nu ştia încotro mergea. Nu conta, era limpede că unealta nu funcţiona. Nu ceruse să vadă un bărbat. Ceruse s-o vadă pe bunica.

— Pe bunica *mea*, zise Luna mai hotărât, cu voce tare.

Bărbatul purta o vestă de piele. Avea la cingătoare, de fiecare parte, cuţite scurte. Deschise punguţa din partea de sus a vestei şi vorbi încet cu ceva dinăuntru. Un cioculeţ se ivi dintre cutele pielii.

Luna miji ochii. Era o rândunică. Bătrână şi bolnavă.

— Te-am desenat deja, zise ea tare.

Rândunica scoase capul şi se uită în jur, de parcă i-ar fi răspuns.

— Am spus că o vreau pe bunica *mea*, aproape strigă Luna.

Rândunica se zbătu, cârâi şi se tângui. Părea disperată să iasă de-acolo.

— Nu acum, prostuţo, zise bărbatul din oglindă. Aşteaptă până îţi dregem aripa. Pe urmă poţi pleca. Uite, mănâncă un păianjen.

Bărbatul îndesă în ciocul nemulţumit al rândunicii un

păianjen care se zbătea. Ea îl înghiţi cu un amestec de necaz şi recunoştinţă pe faţă.

Luna gemu dezamăgită.

— Încă nu mă prea pricep la treaba asta. Arătă-mi-o pe BUNICA, zise ea ferm.

Oglinda îi aduse clar în faţă chipul păsării. Pasărea se uita de-acolo direct în ochii Lunii. Rândunica n-o putea vedea. Sigur că nu. Şi totuşi, Lunii i se păru că pasărea clătină din cap foarte încet, dintr-o parte în alta.

— Bunica? şopti Luna.

Imaginea se întunecă.

— Vino înapoi! strigă fata.

Oglinda improvizată rămase oarbă. Luna îşi dădu seama tresărind că nu se stricase. O împiedica cineva să vadă.

— Of, bunica, şopti Luna. Ce-ai făcut?

37

În care Vrăjitoarea află ceva revoltător

„Nu era Luna”, îşi spuse Xan de mai multe ori. „Luna mea este acasă, în siguranţă”. Îşi repetă asta până când i se păru adevărat. Bărbatul îi îndesă în gură încă un păianjen. Oricât de respingător i s-ar fi părut, recunoştea că gâtlejul ei de pasăre îl considera delicios. De fapt, mânca pentru prima oară de când se transformase. Urma să fie şi ultima. Faptul că viaţa ei dispărea încet nu-i stârnea regrete. Dar când se gândea că o părăsea pe Luna…

Xan se înfioră. Păsările nu plâng. Dacă ar fi fost în forma ei de femeie bătrână, ar fi plâns cu sughiţuri. Ar fi hohotit toată noapte.

— Te simţi bine, micuţă prietenă? şopti îndurerat bărbatul.

Xan nu putea rostogoli spre cer ochii de pasăre ca nişte mărgele negre la fel de bine ca pe cei omeneşti, aşa că, vai, bărbatul nu înţelese gestul.

Dar Xan era nedreaptă. Tânărul era om de treabă, poate numai prea emotiv. Prea *sensibil*. Mai văzuse genul.

— Ştiu că eşti doar o pasăre şi nu mă poţi înţelege, dar să ştii că n-am mai făcut rău niciodată vreunei făpturi, zise el cu voce gâtuită în vreme ce două lacrimi mari îi apărură în ochi.

„Vai!” se gândi Xan. „Suferi”. Se cubări ceva mai aproape, clămpănind din cioc şi piuind în strădania de a-l face să se simtă mai bine. Xan se pricepea de minune să facă oamenii să se simtă mai bine, doar avea cinci sute de ani de experienţă. Uşura suferinţa. Alina durerea. Asculta necazurile altora.

Tânărul făcuse un foc mic la care frigea acum o bucată de cârnat scoasă dintr-un pachet. Dacă ar fi avut nasul şi papilele gustative de om, lui Xan cârnatul i-ar fi mirosit delicios. Aşa, ca pasăre, distinse nu mai puţin de nouă mirodenii diferite, plus iz de mere uscate şi de petale de Zirin zdrobite. Şi dragoste. Cantităţi copioase de dragoste. Le simţise imediat ce tânărul desfăcuse pachetul. „Cineva l-a pregătit pentru el”, se gândi Xan. „Cineva îl iubeşte foarte mult pe băiatul ăsta. E tare norocos”.

Cârnatul sfârâia şi se umfla pe foc.

— Nu cred că vrei şi tu, ce zici?

Xan ciripi, sperând ca el să înţeleagă. În primul rând, nici nu se gândea să ia din mâncarea băiatului – nu atâta vreme cât era pierdut în pădure. În al doilea rând, gâtlejul ei de pasăre nu suporta carnea cu niciun chip. Insectele mergeau. Orice altceva o făcea să vomite.

Tânărul muşcă din cârnat şi, cu toate că zâmbea, pe obraji începură să-i curgă lacrimi din belşug. Se uită în jos la pasăre şi se făcu roşu de ruşine.

— Iartă-mă, prietenă înaripată. Ştii, cârnatul ăsta l-a făcut iubita mea soţie, zise el cu vocea gâtuită. Ethyne. Aşa o cheamă. Ethyne.

Xan ciripi, încercând să-l încurajeze să vorbească mai departe. Tânărul părea să aibă o mulţime de sentimente adunate înăuntrul lui, ca un morman de surcele care aştepta doar o scânteie.

El mai luă o îmbucătură. Soarele dispăruse de tot, iar stelele abia începuseră să se ivească pe cerul tot mai întunecat. Închise ochii şi inspiră adânc. Xan simţi în adâncul pieptului tânărului un huruit, prevestitor al unei pierderi. Ciripi veselă, piui şi îl ciuguli încurajator. El se uită în jos şi zâmbi.

— Care-i treaba cu tine, prietena mea dragă? Simt că ţi-aş putea spune orice.

Se întinse şi mai puse câteva vreascuri pe foc.

— Nu prea multe, zise el. Doar cât să ne ţină de cald până răsare luna. Pe urmă pornim la drum. Ziua Sacrificiului nu aşteaptă pe nimeni. Cel puţin n-a aşteptat până acum. Dar vom vedea, micuţă prietenă. Poate o fac să aştepte pe vecie.

„Ziua Sacrificiului”, se gândi Xan. „Despre ce vorbeşte?”

Îl mai ciupi puţin. „Spune mai departe”, se gândi ea.

El râse.

— Pătimaşă mai eşti! Dacă Ethyne nu va reuşi să-ţi vindece aripa, să ştii că-ţi asigurăm noi un cămin şi o viaţă confortabilă până la sfârşitul zilelor. Ethyne… oftă el. Ethyne e o minune. Face totul să fie frumos. Chiar şi pe mine, care sunt pocit rău. O iubeam de când eram copii. Dar am fost timid şi ea a intrat la Surori, iar eu am fost desfigurat. Mă împăcasem cu singurătatea.

Se lăsă pe spate. Faţa lui brăzdată adânc strălucea în lumina focului. Nu era urât. Dar era mutilat. Şi nu de cicatrice. Altceva îl mutilase. Xan îşi fixă privirea pe inima tânărului şi se uită înăuntru. Văzu o femeie cu părul zvârcolindu-se ca şerpii urcată pe grinzile unei case cu un prunc strâns la piept.

Un prunc cu un semn din naştere în formă de crai-nou.

Xan simţi că îi îngheaţă inima.

— Poate că tu nu ştii, scumpă prietenă, dar în pădure există o vrăjitoare.

„Nu”, se gândi Xan.

— Şi ne ia copiii. Câte unul în fiecare an. Trebuie să lăsăm pruncul cel mai mic în cercul de sicomori şi să nu ne mai uităm înapoi. Altminteri Vrăjitoarea ne va distruge pe toţi.

„Nu”, se gândi Xan. „Nu, nu, nu”.

„Copiii aceia!”

Sărmanele lor mame! Sărmanii lor taţi!

Ea îi iubise pe toţi, nu încape vorbă, şi ei trăiseră fericiţi… Dar vai! Suferinţa se adunase deasupra Protectoratului ca un nor. „De ce n-am văzut-o?”

— Mă aflu aici din cauza ei. Din cauza frumoasei mele Ethyne. Pentru că m-a iubit şi a vrut să avem o familie. Pentru că pruncul nostru este cel mai mic din Protectorat. Iar eu nu pot îngădui ca fiul meu, copilul lui Ethyne, să ne fie luat. Cei mai mulţi dintre oameni merg mai departe, n-au de ales, dar au existat suflete mai sensibile, aşa cum este şi al lui Ethyne a mea, care au înnebunit de durere. Şi au ajuns în temniţă.

Tăcu. Tremura din tot corpul. Sau poate că tremura Xan.

— Băiatul nostru. E minunat. Dacă îl ia Vrăjitoarea? Asta ar omorî-o pe Ethyne. M-ar omorî şi pe mine.

Dacă ar fi simţit că are rezerve de magie, Xan s-ar fi transformat atunci, pe loc. L-ar fi luat în braţe pe sărmanul tânăr. I-ar fi vorbit despre greşeala ei. I-ar fi povestit despre nenumăraţii copiii pe care îi dusese în partea cealaltă a pădurii. Despre cât erau de fericiţi. Despre cât de fericite erau familiile lor.

Dar vai! Suferinţa care spânzura deasupra Protectoratului!

Şi vai! Tirania durerii!

Şi vai! Urletele unei mame înnebunite de suferinţă. Jalea şi durerea că nu făcuse nimic să împiedice nenorocirea, chiar dacă n-ar fi ştiut cum. Xan vedea amintirea cuibărită în inima tânărului. Vedea cum prinsese rădăcini, cum se pietrificase aprinsă de propria lui vinovăţie şi ruşine.

„Cum a început treaba asta?” se întrebă Xan. „Cum?”

Drept răspuns, auzi în hăurile propriei memorii paşii înăbuşiţi a ceva tăcut, a unui prădător înspăimântător care se furişa tot mai aproape.

„Nu”, se gândi ea. „Nu se poate”. Avusese grijă să-şi ascundă suferinţa înăuntrul ei. Ştia mai bine decât oricine ce ravagii putea face suferinţa dacă ajungea pe mâini greşite.

— În orice caz, scumpă prietenă, să ştii că eu n-am mai ucis pe nimeni până acum. N-am mai făcut rău niciunei făpturi. Dar o iubesc pe Ethyne. Şi îl iubesc pe Luken, fiul meu. Voi face tot ce e nevoie să-mi apăr familia. Îţi spun toate acestea, rândunica mea, pentru că nu vreau să te sperii când mă vei vedea făcând ce trebuie să fac. Nu sunt un om hain. Sunt un om care îşi iubeşte familia. Şi pentru că o iubesc, o voi omorî pe Vrăjitoare. Aşa voi face. O voi omorî pe Vrăjitoare sau voi muri încercând.

38

În care începe să se ridice ceaţa în timp ce Ethyne şi Mae traversau piaţa spre Turn, populaţia din Protectorat umbla cu mâinile streaşină la ochi. Oamenii îşi lepădaseră şalurile şi hainele groase şi savurau căldura soarelui pe piele, se minunau de absenţa răcelii umede cu care erau obişnuiţi şi învăţau cum să se uite mijind ochii, după ce se ridicase ceaţa.

— Ai mai văzut un asemenea cer? se miră Mae.

— Nu, zise încet Ethyne. N-am mai văzut.

Pruncul murmură şi se foi în pânza colorată cu care era legat la pieptul mamei. Ethyne strânse în braţe ghemotocul cald şi îl sărută pe frunte. Curând trebuia hrănit. Şi schimbat. „Mai aşteaptă puţin, iubire”, se gândi Ethyne. „Mama vrea să termine o treabă, una care trebuia terminată acum multă vreme”.

Când era Ethyne mică, mama îi spusese poveşti după poveşti despre Vrăjitoarea din pădure. Ethyne, copil curios, după ce aflase că fratele ei mai mare fusese unul dintre copiii sacrificaţi, rămăsese cu o mulţime de

întrebări. Unde fusese dus cu adevărat băiatul? Ce s-ar fi întâmplat dacă încerca să-l găsească? Din ce era făcută Vrăjitoarea? Ce mânca? Era singură? Sigur era femeie? Dacă-i imposibil să te lupţi cu ceva ce nu înţelegi, de ce nu încercau să înţeleagă? Vrăjitoarea era haină, dar cât de haină? Cât, mai exact?

Întrebările permanente ale lui Ethyne avuseseră urmări. Urmări oribile. Mama ei, o femeie palidă, sfrijită, plină de resemnare şi suferinţă, începuse să vorbească obsesiv despre Vrăjitoare. Povestea despre ea şi când n-o asculta nimeni. Îşi murmura singură în timp ce gătea, deretica sau mergea drum lung prin Mlaştină alături de ceilalţi culegători.

— Vrăjitoarea îi mănâncă pe copii. Sau îi face sclavi. Sau le suge sângele, spunea mama lui Ethyne. Vrăjitoarea colindă pădurea cu paşi neauziţi. A mâncat acum multă vreme inima unui tigru suferind, iar inima aceea bate acum în ea. Vrăjitoarea se transformă uneori în pasăre. Poate intra noaptea la tine în cameră şi-ţi ciuguleşte ochii! Vrăjitoarea e bătrână ca pământul. Poate traversa lumea cu Cizmele ei de Şapte Leghe. Aveţi grijă cum vă purtaţi, altfel vă fură din pat!

Cu timpul, poveştile ei se lungiseră şi încâlciseră; îi înconjuraseră corpul ca nişte lanţuri grele până când nu le mai putuse ridica. Atunci murise.

Sau asta înţelesese Ethyne.

Ethyne avea şaisprezece ani la vremea aceea şi era cunoscută în Protectorat drept o fată remarcabil de deşteaptă, cu mâini iuţi şi ghiduşă… După înmormântarea mamei, Surorile Stelei veniseră şi îi oferiseră un loc de novice, iar Ethyne stătuse pe gânduri doar o clipă. Tatăl ei murise; mama murise; fraţii mai mari (cei pe care nu-i luase Vrăjitoarea) se însuraseră şi nu treceau prea des pe-acasă. Mare tristeţe! îl cam avea la inimă pe unul dintre băieţii din clasă – cel tăcut, care stătea în spate dar el aparţinea unei familii importante. Oameni cu proprietăţi. Nici nu putea fi vorba să se uite de două ori la ea. Când

veniseră Surorile Stelei, Ethyne îşi făcu bagajul şi le urmase.

Pe urmă observase că dintre toate lucrurile pe care le învăţa în Turn – astronomie, botanică, mecanică, matematică, vulcanologie – niciunul nu pomenea de Vrăjitoare. Mici măcar o dată. Parcă nici n-ar fi existat cu adevărat.

Apoi băgase de seamă că Sora Ignatia nu părea să îmbătrânească deloc.

Şi remarcase paşii furişaţi care străbăteau tiptil holul Turnului în fiecare noapte.

Pe urmă o văzuse pe una dintre celelalte novice plângând moartea bunicului ei şi pe Sora Ignatia privind-o fix pe fată, toată numai foame, muşchi şi salt de prădător.

Ethyne îşi petrecuse toată copilăria purtând povara grea a poveştilor mamei ei despre Vrăjitoare. Toţi cei pe care îi cunoştea purtau aceeaşi povară. Aveau spinările încovoiate sub greutatea Vrăjitoarei, iar inimile lor îndurerate atârnau greu ca nişte bolovani. Ethyne se alăturase Surorilor Stelei ca să afle adevărul. Dar adevărul despre Vrăjitoare nu era de găsit nicăieri.

O poveste poate spune adevărul sau poate minţi, Ethyne ştia prea bine. Poveştile pot fi îndoite, răsucite şi zăpăcite. Să controlezi poveştile însemna o adevărată putere. Cine ar fi profitat cel mai mult de pe urma unei asemenea puteri? Cu timpul, ochii lui Ethyne se îndreptaseră tot mai rar spre pădure şi tot mai des spre Turnul care îşi arunca umbra asupra Protectoratului.

Pe urmă îşi dăduse seama că învăţase tot ce avea nevoie de la Surorile Stelei şi că venise vremea să plece. Mai bine să plece înainte să-şi piardă sufletul.

Iar acum, cu sufletul intact, Ethyne se întorcea în Turn, braţ la braţ cu Mae.

Le întâmpină la uşă Wyn, fratele cel mai mic al lui Antain. Dintre toţi fraţii soţului, Wyn era preferatul ei. Ethyne îl luă în braţe şi îl ţinu strâns, strecurându-i în palmă un petic de hârtie.

— Pot avea încredere în tine? îi şopti ea aproape neauzit la ureche. Mă ajuţi să-mi salvez familia?

Wyn nu zise nimic. Închise ochii şi simţi vocea cumnatei lui înfăşurându-i-se în jurul inimii ca o panglică, în Turn avea parte de puţină bunătate, iar Ethyne era cea mai bună persoană pe care o cunoştea. O mai îmbrăţişă o dată, doar ca să se asigure că exista cu adevărat.

— Cred că fostele mele Surori meditează, dragă Wyn, zise zâmbind Ethyne.

Wyn tremură când îi rosti numele. Nimeni nu-i spunea pe nume în Turn, era doar „băiete”. Se hotărî pe loc s-o ajute pe Ethyne cu orice ar fi dorit.

— Mă conduci la ele, te rog? Şi între timp vreau să-ţi cer să mai faci ceva.

Surorile se adunaseră pentru meditaţia de dimineaţă, adică o oră de tăcere urmată de cântat şi pe urmă de lupte pe perechi. Ethyne şi Mae intrară în încăpere chiar când începeau să se reverse pe holurile de piatră primele note ale cântecului. Ethyne păşi în mijlocul Surorilor şi ele tăcură. Pruncul bolborosi şi gânguri. Surorile se uitau cu gura căscată. În cele din urmă, una dintre ele vorbi.

— Tu, zise ea.

— Tu ne-ai părăsit, zise alta.

— Nimeni nu ne părăseşte vreodată, zise a treia.

— Ştiu, zise Ethyne.

„Cunoaşterea este o putere cu adevărat enormă”. Aşa suna mottoul neoficial al Surorilor. Nimeni nu ştia mai multe decât ele. Nimeni nu avea mai mare acces la cunoaştere. Şi totuşi, iată-le. Nu bănuiau nimic. Ethyne îşi lipi buzele strâns. „Ei bine”, se gândi ea, „asta se schimbă azi”.

— Am plecat. Şi n-a fost uşor. Îmi pare rău. Dar, dragile mele Surori, trebuie să vă spun ceva înainte să plec din nou.

Se aplecă şi îşi sărută fiul pe frunte.

— Trebuie să vă spun o poveste.

Wyn se rezemă cu spatele de zid lângă uşa care

ducea în Sala de Meditaţie.

Avea în mână o bucată de lanţ. Şi un lacăt. Şi cheia pe care urma s-o strecoare în palma lui Ethyne. Îi bubuia inima numai când se gândea. Până atunci nu încălcase niciodată vreo regulă. Dar Ethyne era atât de bună. Iar Turnul era atât de… *lipsit de bunătate*.

Îşi lipi urechea de uşă. Vocea lui Ethyne răsuna ca un clopoţel.

— Vrăjitoarea nu-i în pădure, zicea ea. Vrăjitoarea este aici. A format Ordinul Surorilor acum multă vreme. A născocit poveşti despre o altă Vrăjitoare, una care mănâncă prunci. Vrăjitoarea din Ordinul Surorilor se hrăneşte cu suferinţa din Protectorat. Cu suferinţa familiilor noastre. A prietenilor noştri. Am suferit enorm, iar asta a făcut-o puternică. Simt că ştiu asta de multă vreme, numai că un nor mi-a acoperit inima şi mintea, acelaşi nor care a acoperit fiecare gospodărie, fiecare clădire şi fiecare suflet din Protectorat. Norul acesta de suferinţă mi-a blocat înţelegerea ani în şir. Dar acum norii s-au risipit şi străluceşte soarele. Pot vedea clar. Cred că şi voi la fel.

Wyn avea la cingătoare un inel cu chei. Următorul pas al planului.

— Nu vreau să vă mai răpesc timpul, aşa că voi pleca împreună cu cele care doresc. Celorlalte vă mulţumesc. Preţuiesc timpul pe care l-am petrecut împreună ca Soră a voastră.

Ethyne ieşi cu paşi mari din cameră, urmată de nouă Surori. Îi făcu lui Wyn un semn scurt din cap. El închise repede uşa şi legă strâns mânerele cu lanţul, pe care îl încuie apoi cu lacătul. Puse cheia în palma lui Ethyne. Ea îi prinse degetele între degetele ei şi îl strânse delicat.

— Novicele?

— În sala manuscriselor. Fac muncă de copişti până la cină. Am încuiat uşa, iar ele nici măcar nu ştiu că sunt închise înăuntru.

— Bine, încuviinţă Ethyne. Nu vreau să le sperii. Voi

vorbi curând cu ele. Mai întâi, să eliberăm prizonierii. Turnul trebuie să fie un loc de învăţătură, nu un instrument al tiraniei. Azi deschidem uşile.

— Chiar şi ale bibliotecii? întrebă Wyn plin de speranţă.

— Chiar şi ale bibliotecii. Cunoaşterea înseamnă putere, dar adunată la un loc şi ţinută ascunsă devine o putere înspăimântătoare. De azi, cunoaşterea este la îndemâna tuturor.

Îl luă pe Wyn de braţ şi porniră repede prin Turn, descuind uşi.

Mamele copiilor pierduţi din Protectorat se treziră asaltate de viziuni. Asta se întâmpla de câteva zile, de când plecase Sora-şefă în pădure, deşi nimeni nu ştia că făcuse asta. Mamele ştiau numai că se ridica ceaţa. Iar minţile lor vedeau dintr-odată lucruri. Lucruri imposibile.

„Uite pruncul în braţele unei bătrâne”.

„Uite pruncul cu burta plină de stele”.

„Uite pruncul în braţele unei femei care nu sunt eu. O femeie care îşi spune mama”.

— Nu-i decât un vis, îşi repetau mamele iar şi iar.

Oamenii din Protectorat erau obişnuiţi să viseze. Ceaţa îi făcea somnoroşi, la urma urmei. Sufereau în vis şi sufereau când se trezeau. Nu era nimic nou.

Dar acum, ceaţa se ridicau. Şi astea nu mai erau doar vise. Erau viziuni.

„Uite pruncul cu fraţi şi surori noi. Ei îl iubesc. îl iubesc tare mult. Iar el străluceşte în prezenţa lor”.

„Uite pruncul făcând primul pas. Ce încântat e! Uite cum radiază!”

„Uite pruncul căţărându-se într-un copac”.

„Uite pruncul sărind de pe stâncă într-o bulboană însoţit de nişte prieteni veseli”.

„Uite pruncul învăţând să citească”.

„Uite pruncul construind o casă”.

„Uite pruncul cu iubita de mână, cum spune «da, şi eu te iubesc.»”.

Erau atât de realiste aceste viziuni! Atât de clare! Mamelor li se părea că simt mirosul căpşoarelor de copil, că le pot atinge genunchii zdreliţi, că le aud vocile îndepărtate. Se trezeau strigându-le numele, simţeau acut durerea pierderii lor, de parcă tocmai se întâmplase. Chiar şi cele care îşi pierduseră copiii cu decenii în urmă.

Dar, pe măsură ce norii se răsfirau şi cerul începea să se însenineze, descoperiră că mai simţeau ceva. Ceva ce nu mai simţiseră până atunci.

„Uite-l pe prunc ţinând în braţe propriul lui copil. Nepotul meu. Iar mama lui ştie că nu-i va lua nimeni copilul”.

Speranţă. Simţeau speranţă.

„Uite-l pe prunc înconjurat de prieteni. Râde. Îşi iubeşte viaţa”.

Bucurie. Simţeau bucurie.

„Uite-l pe prunc de mână cu soţia şi familia, uitându-se la stele. Habar n-are că sunt mama lui. Nu m-a cunoscut niciodată”.

Mamele se opreau din ce făceau. Dădeau fuga afară. Cădeau în genunchi şi îşi întorceau feţele spre cer. Viziunile erau doar nişte imagini, îşi spuneau. Doar vise. Nu erau adevărate.

Şi totuşi.

„Erau atât de realiste!”

Odinioară, familiile se supuseseră Robelor, spuseseră „da” Consiliului şi îşi dăduseră copiii Vrăjitoarei. Făceau asta ca să-i salveze pe omenii din Protectorat. Făceau asta ştiind că pruncii vor muri. Pruncii lor erau morţi.

„Dar dacă nu erau?”

Cu cât se întrebau mai mult cu atât se minunau mai mult. Şi cu cât se minunau mai mult cu atât sperau mai mult. Şi cu cât sperau mai mult cu atât norii suferinţei se ridicau, se împrăştiau şi se mistuiau la căldura soarelui strălucitor.

— Nu vreau să fiu necuviincios, Mare Senior Gherland, hârâi Seniorul Raspin.

Era teribil de bătrân. Gherland se mira că individul mai stătea în picioare.

— Dar faptele sunt fapte, continuă Seniorul Raspin. Este numai vina ta.

Adunarea din faţa Turnului începuse cu numai câţiva cetăţeni care scriseseră nişte proteste pe foi de hârtie, dar curând se mărise şi se transformase într-o adevărată mulţime cu pancarte, cântece, discursuri şi alte atrocităţi. Văzând-o, Seniorii se retrăseseră în casa Marelui Senior, apoi ferecaseră uşile şi ferestrele.

Marele Senior se încrunta acum la compatrioţi din fotoliul său favorit.

— Vina mea?

Vorbea încet. Servitoarele, bucătarii, ajutoarele lor şi patiserul se făcuseră cu toţii nevăzuţi, ceea ce însemna că nu aveau de mâncare, iar Gherland îşi simţea burta goală.

— Vina mea?

Lăsă cuvintele să zăbovească o clipă.

— Te rog. Explică-mi de ce.

Raspin începu să tuşească. Părea că şi-ar putea da duhul pe loc. Încercă să continue Seniorul Guinnot.

— Agitatoarea face parte din familia ta. Uite-o afară. Agită gloata.

— Gloata era deja agitată înainte să ajungă ea acolo! se răsti Gherland. Am vizitat-o pe ea şi pe pruncul ei blestemat. După ce pruncul va fi lăsat în pădure, femeia va jeli şi îşi va veni în fire, iar lucrurile se vor întoarce la normal.

— Te-ai uitat afară de curând? zise Seniorul Leibshig. Toată… lumina aceea solară. Îţi atacă ochii, asta face. Şi pare să inflameze populaţia.

— Şi pancartele. Cine naiba să le fi făcut? mormăi Seniorul Oferick. Angajaţii mei în niciun caz, vă spun sigur. N-ar îndrăzni. Plus că am avut inspiraţia să ascund cerneala. Măcar unul dintre noi să aibă minte.

— Unde este Sora Ignatia? gemu Seniorul Dorrit. Ce moment şi-a găsit să dispară! Şi de ce nu înăbuşă Surorile

revolta în faşă?

— Băiatul acela e de vină. A fost o belea de la prima lui Zi a Sacrificiului. Trebuia să ne fi descotorosit de el atunci, zise Seniorul Raspin.

— Ba, să avem iertare! zise Marele Senior Gherland.

— Am ştiut cu toţii că băiatul va deveni o problemă mai devreme sau mai târziu. Iată. Am ajuns în momentul acela. Este o problemă.

— Ascultaţi-vă cum vorbiţi! îi repezi Marele Senior Gherland. Sunteţi oameni în toată firea şi vă văicăriţi ca nişte copii. Nu aveţi de ce vă face griji. Mulţimea-i agitată, dar asta e ceva temporar. Sora-şefă lipseşte, dar tot temporar. Nepotul meu s-a dovedit un ghimpe în coasta noastră, dar şi asta-i temporar. Drumul este singurul mod de a străbate pădurea în siguranţă. Antain se află în pericol. Şi va muri.

Marele Senior făcu o pauză, închise ochii şi încercă să-şi îngroape adânc tristeţea. S-o ascundă. Pe urmă deschise ochii şi le aruncă celorlalţi Seniori o privire oţelită. Fermă.

— Când se va întâmpla acest lucru, iubiţii mei Fraţi, viaţa noastră va redeveni cea de dinainte. Este un lucru la fel de cert ca pământul de sub tălpile noastre.

În clipa aceea pământul de sub tălpile lor începu să se zguduie. Seniorii deschiseră grabnic ferestrele dinspre sud şi se uitară afară. Din culmea cea mai înaltă a muntelui ieşea fum. Vulcanul ardea.

39

În care Glerk îi spune adevărul lui Fyrian

— Haide, zise Luna.

Încă nu răsărise luna, dar Luna îi simţea apropierea. Nu era ceva nou. Avusese întotdeauna o afinitate ciudată cu luna, dar n-o simţise niciodată atât de puternic ca acum. Urma să fie lună plină în seara aceea. Avea să lumineze lumea întreagă.

— Cra, zise cioara. „Sunt foarte, foarte obosită”.

— Cra, continuă apoi. „În plus, s-a înnoptat, iar

ciorile nu sunt păsări de noapte”.

— Vino încoace, zise Luna, desfăcând gluga mantiei. Stai înăuntru. Eu nu sunt obosită deloc.

Era adevărat. Se simţea de parcă oasele i se transformau în lumină. Se simţea de parcă nu avea să mai obosească niciodată. Cioara ateriză pe umărul ei şi se urcă în glugă.

Când Luna era mica, bunica o învăţase despre magneţi şi busole. Îi arătase că magnetul acţiona într-un anumit câmp care devenea mai puternic în dreptul polilor. Luna aflase că magnetul atrăgea anumite lucruri, iar pe altele le lăsa în pace. Dar învăţase că şi lumea era la rândul ei un magnet şi că de aceea o busolă, adică un ac micuţ într-un bazinaş cu apă, se va îndrepta mereu spre polul magnetic al pământului. Luna ştia toate aceste lucruri şi le înţelegea, dar acum simţea că mai existau un *alt* câmp magnetic şi o *altă* busolă despre care bunica nu-i vorbise niciodată.

Inima Lunii era atrasă de inima bunicii. Era dragostea o busolă?

Mintea Lunii era atrasă de mintea bunicii. Era cunoaşterea un magnet?

Şi mai exista ceva. Senzaţia aceea de agitaţie din oase. Ticăitul din cap. Sentimentul că avea înăuntrul ei un mecanism invizibil care o împingea centimetru cu centimetru spre… *ceva*.

Toată viaţa ei de până atunci nu ştiuse asta.

„Magie”, spuneau oasele ei.

— Glerk, zise Fyrian. Glerk, Glerk, Glerk. Mi se pare că nu mai încap pe spatele tău. Te micşorezi?

— Nu, prietene. Dimpotrivă. Tu pari să creşti.

Era adevărat. Fyrian creştea. Lui Glerk nu-i venise să creadă la început, dar cu fiecare pas Fyrian mai creştea puţin. Şi nu în mod uniform. În vârful botului, nasul i se umflase ca un pepene uriaş. Un ochi i se mărise de două ori cât celălalt. Pe urmă îi crescuseră aripile. Apoi picioarele. Apoi o labă. Creştea câte o bucăţică, pe urmă o

lăsa mai moale, pe urmă iar creştea, iar se oprea.

— Cresc? Adică o să fiu *şi mai enorm*? zise Fyrian. Cum poate un Dragon Pur şi Simplu Enorm să fie şi mai enorm?

Glerk şovăi.

— Ei bine, ştii ce ţi-a spus mătuşica ta. Ea ţi-a remarcat mereu potenţialul, chiar dacă nu dădeai încă semne, înţelegi ce-ţi spun?

— Nu, zise Fyrian.

Glerk oftă. Era o treabă dificilă.

— Uneori, Pur şi Simplu Enorm nu se referă de fapt la mărime.

— Nu? zise gânditor Fyrian, în timp ce urechea stângă începea să i se lăţească. Xan nu mi-a spus asta niciodată.

— Ei, o cunoşti pe Xan. E delicată, zise Glerk, profitând de ocazie, apoi adăugă după o pauză: Mărimea e un spectru. Ca un curcubeu. În spectrul a ceea ce se defineşte drept enorm, tu erai, să zicem, la marginea de jos. Iar asta este complet, cum să spun…

Se opri din nou şi îşi supse buzele.

— Uneori, adevărul se *curbează*, continuă el. La fel ca lumina.

Bătea câmpii şi o ştia prea bine.

— Da? zise Fyrian.

— Inima ta a fost întotdeauna enormă, zise Glerk. Şi va fi mereu.

— Glerk, zise Fyrian grav.

Buzele îi crescuseră până la dimensiunile unor crengi de copac şi îi atârnau dezordonat de fălci. Un dinte era mai mare decât ceilalţi. Iar un braţ îi creştea rapid chiar sub ochii lui Glerk.

— Ţi se pare că arăt ciudat? întrebă dragonul. Fii sincer, te rog.

Era o făptură atât de onestă! Ciudat, desigur. Şi lipsit de conştiinţă de sine. Dar în acelaşi timp, era onest. Glerk hotărî să-i răspundă la fel de sincer.

— Ascultă, Fyrian. Mărturisesc că nu-ţi înţeleg complet situaţia. Şi ştii ceva? Nici Xan n-o înţelege. Dar totul e cum trebuie, serios. Creşti. Presupun că urmează să devii Pur şi Simplu Enorm ca mama ta. Ea a murit, Fyrian. Acum cinci sute de ani. Majoritatea odraslelor de dragon nu rămân pui atât de multă vreme. Sincer, nu-mi vine în minte niciun alt exemplu. Dar din cine ştie ce motiv, tu ai rămas. Poate că te-a vrăjit Xan. Poate din cauză că ai stat prea aproape de locul unde a murit mama ta. Poate n-ai suportat să creşti. În orice caz, creşti acum. Eu am crezut că vei rămâne pentru totdeauna un Dragon Mic şi Drăguţ. M-am înşelat.

— Dar…

Fyrian se împiedică de aripile lui în creştere, se rostogoli în faţă şi căzu de tremură pământul.

— Dar tu eşti un gigant, Glerk.

Glerk clătină din cap.

— Nu, prietene. Nu sunt. Sunt mare şi bătrân, dar nu sunt gigant.

Degetele de la picioarele lui Fyrian îşi dublară mărimea.

— Dar Xan? Şi Luna?

— Nici ele nu sunt giganţi. Au mărime normală. Iar tu eşti atât de mic, încât le încapi în buzunare. Sau încăpeai.

— Iar acum nu mai încap.

— Nu, prietene. Nu mai încapi.

— Şi ce înseamnă asta, Glerk?

Lui Fyrian i se umeziră ochii. Îi ţâşniră lacrimi care făcură nişte băltoace clocotite şi scoase nori de aburi.

— Nu ştiu, dragul meu Fyrian. Ştiu însă că sunt aici, alături de tine. Ştiu că golurile noastre de informaţie vor fi umplute în curând, ceea ce este un lucru bun. Şi mai ştiu că eşti prietenul meu şi că voi fi lângă tine în orice fel de transformare sau încercare. Indiferent cât ar fi ele de…

Fundul lui Fyrian se dublă brusc şi deveni atât de mare, încât i se îndoiră picioarele şi se aşeză cu o bubuitură teribilă.

— Hmmm. Indiferent cât ar fi de lipsite de delicateţe, termină Glerk propoziţia.

— Mulţumesc, Glerk, se smiorcăi Fyrian.

Glerk se propti în toate cele patru mâini şi îşi ridică sus de tot capul mare, îndreptându-şi spinarea şi stând mai întâi pe picioarele dinapoi, pentru ca apoi să se ridice şi mai mult, sprijinit în coda groasă, încolăcită. Ochii lui mari deveniră şi mai mari.

— Uite! zise el, arătând spre coasta muntelui.

— Ce? întrebă Fyrian.

El nu vedea nimic.

— Uite acolo, coboară de pe culmea stâncoasă. Dar cred că tu nu poţi vedea, prietene. E Luna. Magia din ea iese la iveală. Am mai văzut crâmpeie, dar Xan mi-a spus că mi-am imaginat. Sărmana Xan. S-a străduit din răsputeri să lungească copilăria Lunii, dar nu există scăpare. Fetiţa creşte. Şi nu va mai fi fetiţă multă vreme.

Fyrian se uită la Glerk cu gura căscată.

— Se transformă în dragon? întrebă el cu un amestec de neîncredere şi de speranţă în voce.

— Poftim? zise Glerk. Nu. Nici vorbă! Se transformă în adult. Şi în vrăjitoare. Amândouă în acelaşi timp. Uite! Eu îi văd magia de aici. Aş fi vrut s-o poţi vedea şi tu, Fyrian. Are cea mai minunată nuanţă de albastru, cu o strălucire argintie lăsată în spate.

Fyrian se pregătea să mai spună ceva, dar se uită la pământ. Îşi puse amândouă mâinile în praf.

— Glerk? zise el, ascultând pământul cu urechea.

Glerk nu-i dădu atenţie.

— Şi uite! zise el arătând spre următoarea culme. Acolo-i Xan. Sau magia ei, în orice caz. Vai! E rănită, îmi dau seama de-aici. Foloseşte chiar acum o vrajă, o transformare, după câte îmi dau seama. Of, Xan. Ce-ţi veni să te transformi, în starea ta? Dacă nu te mai poţi schimba la loc?

— Glerk? zise Fyrian, cu solzii pălind clipă de clipă.

— N-avem timp, Fyrian. Xan are nevoie de noi. Uite!

Luna se îndreaptă spre culmea pe care este Xan acum. Dacă ne grăbim…

— GLERK! zise Fyrian. Vrei să asculţi? Muntele.

— Vorbeşte cu propoziţii întregi, te rog, zise Glerk nerăbdător. Dacă nu ne mişcăm repede…

— MUNTELE ARDE, GLERK! gemu Fyrian.

Glerk dădu ochii peste cap.

— Nici vorbă! Mă rog, nu mai mult decât de obicei. Gropile acelea cu fum sunt doar…

— Nu, Glerk, zise Fyrian ridicându-se în picioare. Aşa e cum spun eu. În adânc. Muntele arde sub picioarele noastre. Ca odinioară. Când a erupt. Mama şi cu mine…

Vocea i se umplu dintr-odată de durere.

— Noi l-am simţit primii. Ne-am dus să-i avertizăm pe vrăjitori. Glerk! zise Fyrian cu faţa aproape strâmbă de îngrijorare. Trebuie s-o prevenim pe Xan.

Monstrul mlaştinii încuviinţă. Simţi că-i cade inima în coadă.

— Şi încă repede, întări el. Haide, dragă Fyrian. Nu avem nicio clipă de pierdut.

În măruntaiele de pasăre ale lui Xan se strecură îndoiala.

„E numai vina mea”, se frământă ea.

„Nu!”, tăgădui ea pe urmă. „Tu ai protejat. Tu ai iubit! Tu i-ai salvat pe copiii aceia să nu moară de foame. Tu ai făcut familii fericite”.

„Trebuia să fi ştiut”, se contrazise mai târziu. „Trebuia să fi fost curioasă. Trebuia să fi făcut ceva”.

Iar sărmanul băiat! Cât de mult îşi iubea soţia! Cât de mult îşi iubea copilul! Uite numai ce era în stare să sacrifice ca să-i ştie fericiţi şi la adăpost. Îi venea să-l îmbrăţişeze. Îi venea să se transforme la loc şi să-i explice totul. Numai că el ar fi încercat fără îndoială s-o ucidă înainte să apuce să facă asta.

— Nu mai e mult, scumpă prietenă, şopti tânărul. Vom pleca imediat ce răsare luna. Eu o voi omorî pe Vrăjitoare şi pe urmă putem merge acasă. Îi vei vedea pe

frumoasa mea Ethyne şi pe minunatul meu fiu. Şi vom avea grijă să fii în siguranţă.

„N-aş prea zice”, se gândi Xan.

După ce răsărea luna, avea să reuşească, fără îndoială, să strângă ceva magie de la ea. Foarte puţină. Era ca şi cum ai căra apă cu năvodul, dar tot mai bine aşa decât nimic. Măcar câteva picături. Poate o să-i ajungă şi să-l adoarmă puţin pe sărmanul tânăr. Poate va reuşi chiar să-i pună în mişcare hainele şi cizmele, ca să-l trimită acasă, unde se putea trezi în sânul iubitoarei lui familii. Nu-i trebuia decât luna.

— Auzi? zise tânărul sărind în picioare.

Xan se uită în jur. Nu auzise nimic.

Dar bărbatul avea dreptate.

Se apropia ceva.

Sau cineva.

— Ar fi oare cu putinţă să vină vrăjitoarea la mine? întrebă el. Aş putea avea atâta noroc?

„Curat noroc”, se gândi Xan, mai batjocoritoare decât merita tânărul. îl ciupi uşor prin cămaşă. „Imaginează-ţi că vine Vrăjitoarea fix la tine. Noroc chior”. Dădu peste cap ochii de păsăruică.

— Uite, zise tânărul, arătând în vale.

Xan se uită. Era adevărat. Cineva urca spre creastă. Două persoane. Xan nu-şi dădea seama a cui era a doua siluetă, nu semăna cu nimic ce să fi văzut ea înainte, dar prima era inconfundabilă.

Lumina aceea albastră.

Licărirea aceea argintie.

Magia Lunii. *Magia* ei! Şi se tot apropia.

— E Vrăjitoarea, zise tânărul. Sunt sigur.

Se ascunse după un tufiş încâlcit şi rămase absolut nemişcat. Tremura. Muta cuţitul dintr-o mână în alta.

— Nu te îngrijora, scumpă prietenă. Voi acţiona foarte, foarte rapid. Vrăjitoarea va ajunge aici. Nu mă va observa.

Înghiţi în sec.

— Şi atunci îi voi tăia gâtul.

40

În care există o neînţelegere cu privire la cizme

— Descalţă-te, dragă, zise Sora Ignatia.

Avea vocea mieroasă. Era toată numai paşi moi şi gheare ascunse în pernuţe.

— Pur şi simplu nu ţi se potrivesc.

Nebuna lăsă capul pe-o parte. Luna era pe cale să răsară. Muntele îi huruia sub picioare. Stătea în faţa unei pietre mari.

„Să nu uiţi”, scria pe o latură a pietrei. „Vorbesc serios”, scria pe cealaltă.

Nebunei îi era dor de păsările ei. Zburaseră şi nu se mai întorseseră. Dar oare existaseră cu adevărat? Nebuna nu ştia.

În momentul acela nu ştia decât că cizmele îi plăceau. Dăduse de mâncare caprelor şi găinilor, mulsese laptele şi adunase ouăle, apoi le mulţumise animalelor pentru timpul acordat. În toată această vreme, simţise însă că şi cizmele o hrăneau pe ea. Nu putea explica treaba asta. Cizmele o animau, îi însufleţeau muşchii şi oasele. Se simţea uşoară ca o pasăre de hârtie. Se simţea în stare să fugă o mie de kilometri fără să i se taie răsuflarea.

Sora Ignatia făcu un pas înainte. Zâmbi subţire. Nebuna auzea cum creştea în adânc mârâitul de tigru al Sorei-şefe. Simţea cum începe să-i transpire spinarea. Făcu câţiva paşi grăbiţi în spate până ajunse lângă piatra cu acele înscrisuri. Se lipi de ea şi se simţi alinată. Simţi şi cum cizmele începură să vibreze. Locul acela era încărcat de magie. Bucăţele mici de magie. Nebuna putea simţi asta. Îşi dădu seama că şi Sora simţise asta. Amândouă femeile îşi întindeau degetele agile şi pricepute într-o parte şi în alta, adunând în palme crâmpeie lucioase de magie pe care le păstrau pentru mai târziu. Cu cât nebuna aduna mai multe cu atât devenea mai clară calea către fiica ei.

— Sărman suflet pierdut, zise Sora-şefă. Cât de

departe eşti de casă! Cât de derutată trebuie să fii! Mare noroc că te-am găsit înainte să dea peste tine vreun animal sălbatic sau tâlhar hoinar. Pădurea asta e periculoasă. Cea mai periculoasă din lume.

Muntele hurui. Din craterul cel mai îndepărtate ţâşni un fuior de fum. Sora-şefă păli.

— Trebuie să plecăm de-aici, zise Sora Ignatia.

Nebuna simţi că încep să-i tremure genunchii.

— Uite, arătă Sora spre crater. Am mai văzut ceva asemănător. Cu multă vreme în urmă. Iese şi mai mult fum, pământul se zguduie, apoi apar primele explozii, iar pe urmă tot muntele îşi deschide faţa către cer. Dacă suntem aici când se întâmplă asta, murim amândouă. Dar, dacă îmi dai mie cizmele, zise ea şi îşi linse buzele, le pot folosi puterea ca să ne ducă acasă pe amândouă. Acasă în Turn. În Turnuleţul unde te simţi tu la adăpost şi acasă.

Zâmbi din nou. Până şi zâmbetul ei te băga în sperieţi.

— Minţi, Inimă de Tigru, şopti nebuna.

Sora Ignatia tresări la auzul acelui nume.

— N-ai nici cel mai mic gând să mă duci înapoi.

Ţinea mâinile pe piatră. Piatra aceea o făcea să vadă lucruri. Sau poate cizmele o făceau să vadă lucruri. Văzu un grup de vrăjitori, bărbaţi şi femei în vârstă, trădaţi de Sora-şefă. Înainte să fi fost Sora-şefă. Înainte să fi existat un Protectorat. Sora-şefă ar fi trebuit să-i care în spate pe vrăjitorii aceia când erupsese vulcanul, dar nici vorbă să fi făcut asta. Îi lăsase în fum, să moară.

— De unde ştii numele ăsta? şopti Sora Ignatia.

— Toată lumea îl ştie, zise Nebuna. Era într-o poveste despre cum a mâncat Vrăjitoarea o inimă de tigru. O spune toată lumea în şoaptă. Dar povestea greşeşte, de bună seamă. Tu nu ai inimă de tigru. Tu nu ai inimă deloc.

— Nu există o asemenea poveste, zise Sora Ignatia. Începu să se apropie. Îşi adună umerii. Mârâi.

— Eu am lansat poveştile în Protectorat. *Eu* am făcut-o. Toate au plecat de la mine. Nu există poveste pe care să

n-o fi spus eu prima.

— Te înşeli. „Tigrul umblă pe-aici”, spuneau surorile. Parcă le-aud. Vorbeau despre tine.

Sora Ignatia se albi la faţă.

— Imposibil, şopti ea.

— Era imposibil şi ca fetiţa mea să mai trăiască, şi totuşi e adevărat, zise nebuna. A fost aici. De curând. Imposibilul este posibil. Îmi place locul ăsta, adăugă ea uitându-se în jur.

— Dă-mi cizmele.

— Uite încă ceva. E imposibil să zbori pe spatele unui stol de păsări din hârtie, şi totuşi am făcut-o. Nu ştiu unde-mi sunt păsările acum, dar vor găsi drumul înapoi la mine. Era imposibil să ştiu unde s-a dus copila mea, şi totuşi văd cât se poate de clar unde este. Unde se află chiar acum. Şi ştiu cum să ajung la ea. Nu în minte, ci cu picioarele. Cizmele astea sunt foarte deştepte.

— DĂ-MI CIZMELE! mugi Sora-şefă.

Strânse mâinile pumn şi le ridică deasupra capului. Când le coborî şi desfăcu degetele, ţinea patru cuţite ascuţite. Se lăsa pe spate fără să stea pe gânduri şi le aruncă direct spre inima nebunei. Ar fi nimerit-o dacă nebuna nu s-ar fi răsucit pe călcâi şi n-ar fi făcut trei salturi graţioase într-o parte.

— Cizmele sunt ale mele! urlă Sora Ignatia. Tu nici măcar nu ştii cum să le foloseşti!

Nebuna zâmbi.

— De fapt, cred că ştiu.

Sora Ignatia se năpusti spre nebună, care făcu câţiva paşi mari pe loc, apoi o rupse la fugă cât ai clipi. Sora se trezi singură.

Începu să fumege încă un crater. Pământul se zgudui atât de tare, încât aproape că o aruncă pe Sora Ignatia în genunchi. Îşi lipi palmele de pământ. Era fierbinte. Urma să se dezlănţuie dintr-o clipă în alta. Erupţia aproape că ajunsese la suprafaţă.

Sora se ridică. Îşi netezi rochia.

— Bine, zise ea. Dacă aşa vor să joace, *foarte bine*. Intru şi eu în joc.

Plecă apoi pe urmele nebunei în pădurea care tremura.

41

În care se întâlnesc mai multe poteci

Luna se căţăra pe coasta abruptă către creastă. Marginea de sus a lunii tocmai începea să apară de după buza orizontului. Simţea înăuntrul ei un zumzăit ca de arc prea încordat care zbârnâia necontrolat. Se simţea cuprinsă de o tensiune care erupea dezlănţuit din toate extremităţile ei. Se împiedică şi se sprijini tare cu palmele de pietricele de pe jos. Iar pietricelele începură să se înghesuie, să se târască şi s-o ia la fugă ca nişte insecte. Ba nu. Chiar erau insecte – aveau antene, picioare păroase şi aripi irizate. Ori deveneau apă. Sau gheaţă. La orizont, luna se ridică şi mai mult.

Când era fetiţă mică, cu genunchii juliţi şi părul încâlcit, bunica o învăţase pe Luna cum trăiau omizile, cum creşteau, cum se îngrăşau şi se linişteau până când formau o crisalidă. Iar înăuntrul crisalidei, se transformau. Corpul lor se modifica. Fiecare părticică se desfăcea, se descâlcea, se anula şi se realcătuia în *altceva*.

— Şi ce simt în timpul ăsta? întrebase Luna.

— Simt magie, îi spusese bunica foarte încet, îngustând ochii.

În clipa aceea, mintea Lunii devenise goală. Acum, în amintire, putea vedea de-a dreptul goliciunea aceea – cum zburase cuvântul „magie” ca o pasăre. Chiar îl putea vedea zburând, vedea fiecare sunet şi fiecare literă ştergând-o afară prin urechile ei şi îndepărtându-se. Dar acum se întorceau în zbor. Cândva, bunica încercase să-i explice magia. Poate chiar de mai multe ori. Dar pe urmă probabil că se obişnuise pur şi simplu cu neştiinţa Lunii. Iar acum Luna se simţea năpădită de o furtună de amintiri care i se învălmăşeau în cap.

Omida devine crisalidă, spusese bunica. Şi apoi *se*

transformă. I se schimbă pielea, i se schimbă ochii, i se schimbă gura. Îi dispar picioarele. Fiecare părticică din ea, până şi ce ştie despre sine, se face terci.

— Terci? întrebase Luna, cu ochii mari.

— Ei, o liniştise bunica. Poate nu chiar terci. Se transformă într-o materie. Materia din care sunt făcute stelele. Materia din care e alcătuită lumina. Materia unei planete dinainte de a deveni planetă. Materia din care sunt copiii înainte să se nască. Materia dintr-o sămânţă înainte să devină sicomor. Tot ce vezi se află într-un proces de facere sau desfacere, de moarte sau de viaţă. Totul este într-o stare de *transformare*.

Iar acum, în timp ce urca spre creastă, Luna se transforma. Simţea asta. I se transformau oasele, pielea, ochii, spiritul. Maşinăria corpului ei – fiecare mecanism, fiecare arc, fiecare pârghie bine unsă din ea se modificase, se rearanjase, se potrivise într-un alt loc, un loc diferit. Iar ea era *nouă*.

În vârful crestei era un bărbat. Luna nu-l vedea, dar îl simţea. O simţea undeva aproape şi pe bunica. Sau măcar avea impresia că era bunica. Îi vedea silueta în sufletul ei, dar, când încerca să-şi dea seama unde se afla bunica *acum*, totul devenea înceţoşat.

— E Vrăjitoarea, îl auzi spunând pe bărbat.

Luna simţi un junghi în inimă. Alergă şi mai repede, deşi coasta era abruptă şi drumul lung. Cu fiecare pas, creştea viteza.

„Bunica”, striga inima ei.

„Pleacă”. Nu auzise asta cu urechile. O auzise în oase.

„Fă cale întoarsă”.

„Ce cauţi aici, copilă nesăbuită?”

Îşi imagina, fără îndoială. Şi totuşi. De ce i se părea că vocea venea de la silueta bunicii din sufletul ei? Şi de ce suna *exact ca vocea lui Xari*?

— Nu te îngrijora, scumpă prietenă, îl auzi Luna pe bărbat. Voi acţiona foarte rapid. Vrăjitoarea va ajunge aici.

Şi atunci îi voi tăia gâtul.

— BUNICA! strigă Luna. AI GRIJĂ!

Auzi ceva. Semăna cu ţipătul unei rândunici. Răsună în noapte.

— Ţi-aş propune să ne mişcăm mai repede, prietene, zise Glerk, ţinându-l pe Fyrian de-o aripă şi trăgându-l înainte.

— Mi-e rău, Glerk, zise Fyrian şi căzu în genunchi.

Dacă ar fi căzut aşa de tare ceva mai devreme, sigur s-ar fi rănit. Dar genunchii lui, laolaltă cu picioarele, labele şi toată spinarea, ba chiar şi labele din faţă, se acoperiseră acum cu o piele groasă, tălpoasă, pe care începuseră să se formeze solzi duri.

— N-avem timp să-ţi fie rău, zise Glerk uitându-se în spate.

Fyrian era cât el de mare şi tot continua să crească. Dar avea dreptate. Era cam verde la faţă. Poate că asta era însă culoarea lui normală. Imposibil de spus.

Lui Glerk i se părea cel mai nepotrivit moment să crească. Dar poate era nedrept.

— Scuză-mă, zise Fyrian.

Se aplecă peste un tufiş și vomită abundent.

— Vai de mine. Cred că am dat foc la ceva.

Glerk clătină din cap.

— Dacă poţi, stinge flăcările cu picioarele. Dar, dacă ai dreptate în legătură cu vulcanul, n-o să prea conteze ce arde şi ce nu.

Fyrian scutură din cap şi din aripi. Încercă să bată din ele de câteva ori, dar încă nu era destul de puternic să se ridice de la pământ. Se smiorcăi cu o expresie îndurerată pe chip.

— Tot nu pot să zbor.

— Cred că pot spune fără să mă înşel că este o stare trecătoare, zise Glerk.

— De unde ştii? zise Fyrian.

Se strădui din răsputeri să-şi ascundă suspinul din voce. Nu reuşi prea bine.

Glerk îşi privi prietenul. Creşterea încetinise, dar nu se oprise. Măcar acum Fyrian părea să se dezvolte uniform.

— Nu ştiu. Sper doar să fie bine, zise Glerk, strâmbându-şi fălcile late într-un zâmbet. Tu, dragă Fyrian, eşti unul dintre cei mai buni. Haide. Mergem pe creastă. Să ne grăbim!

O luară la fugă printre tufişuri, căţărându-se pe bolovani.

Nebuna nu se mai simţise niciodată atât de bine. Soarele apusese. Începea să răsară luna. Iar ea gonea prin pădure. Nu-i plăcea cum arăta terenul – erau prea multe gropi, prea multe bălţi clocotite, prea multe fuioare fumegânde care ar fi putut-o prăji de vie. Dar cizmele o ajutau să alerge din creangă în creangă, ca o veveriţă.

Sora-şefă o urmărea. Simţea cum i se întind şi i se contractă muşchii. Îi simţea vibraţia vitezei şi strălfulgerarea de culoare în timp ce înainta în salturi prin pădure.

Nebuna se opri o clipă pe o creangă groasă a unui copac pe care nu-l recunoştea. Coaja avea crestături adânci şi se întrebă dacă apa curgea râuri-râuri prin ele când ploua. Îi permise vederii să se întindă, să treacă peste culmi, râpe şi creste, să se curbeze odată cu lumea.

Uite! O lucire albastră cu o licărire argintie.

Uite! Ceva ce străluceşte ca verdele lichenilor.

Uite! Tânărul pe care l-a rănit.

Uite! Un fel de monstru cu animalul lui de companie.

Muntele hurui. Fiecare huruitură nouă era mai puternică, mai insistentă. Muntele înghiţise putere, iar puterea voia să iasă afară.

— Am nevoie de păsările mele, zise femeia întorcându-şi faţa spre cer.

Sări şi se agăţă de altă creangă. Apoi de alta. Şi de alta, şi de alta.

— AM NEVOIE DE PĂSĂRILE MELE! strigă ea din nou, alergând din creangă în creangă cu uşurinţă, ca pe o

pistă de pe pajişte, dar mult mai repede.

Simţea cum magia cizmelor îi uşura oasele. Lumina tot mai puternică a lunii părea să sporească această magie.

— Am nevoie de fiica mea, şopti ea alergând şi mai repede, cu ochii aţintiţi asupra strălucirii albastre.

În spatele ei se aduna o altă şoaptă: bătaia unor aripi de hârtie.

Cioara se strecură afară din gluga fetei. Îşi sprijini picioarele subţiri de umerii ei, apoi desfăcu aripile lucioase şi se ridică în aer.

— Cra, zise cioara. „*Luna*”, spunea vocea ei. Cra, zise din nou. „Luna”. Cra, cra, cra. „Luna, Luna, Luna”.

Culmea deveni şi mai abruptă. Fata trebuia să se agaţe de trunchiurile subţiri şi de crengile de pe coastă ca să nu alunece. Era roşie la faţă şi respira sacadat.

— Cra, zise cioara. „Mă duc sus să văd ce nu poţi vedea tu”.

Ţâşni înainte printre umbre până la creasta golaşă unde bolovanii mari stăteau ca nişte străjeri, păzind muntele.

Văzu un bărbat. Bărbatul ţinea în mână o rândunică. Rândunica dădea din picioare, flutura din aripi şi îl ciupea.

— Ssst, scumpă prietenă! zise bărbatul pe un ton liniştitor, apoi înveli rândunica într-o bucată de pânză şi o băgă în haină.

Bărbatul se furişă spre unul dintre ultimii bolovani de la marginea crestei.

— Bun, îi spuse el rândunicii care se zbătea şi făcea tărăboi. A luat înfăţişare de fată. Chiar şi un tigru se poate îmbrăca în blană de miel, dar asta nu schimbă faptul că e tigru.

Apoi bărbatul scoase un cuţit.

— Cra! ţipă cioara. „Luna!” Cra! „Fugi!”

42

În care lumea este albastru cu argintiu şi argintiu cu albastru

Luna auzi avertismentul ciorii, dar nu putu încetini. O

însufleţea lumina lunii. „Albastru cu argintiu, argintiu cu albastru”, se gândi, fără să ştie de ce. Lumina lunii era delicioasă. O aduna în palme şi o bea, iar şi iar. După ce începuse, nu se mai putu opri.

Iar cu fiecare înghiţitură înţelegea tot mai bine ce vedea pe culme.

Strălucirea aceea verde ca lichenul.

Era bunica.

Penele.

Aveau cumva legătură cu bunica.

Îl văzu pe bărbatul cu faţa plină de cicatrice. I se părea cunoscut, dar nu ştia de unde.

Avea blândeţe în ochi şi în spirit. Avea dragoste în inimă. Şi avea un cuţit în mână.

„Albastru”, se gândi nebuna, trecând printre copaci din creangă în creangă. „Albastru, albastru, albastru, albastru”. Cu fiecare pas săltat, magia cizmelor îi străbătea trupul ca un fulger.

— Şi argintiu, cântă ea tare. Albastru cu argintiu, argintiu cu albastru.

Fiecare pas o aducea mai aproape de fată. Luna răsărise complet. Lumina lumea. Lumina lunii îi aluneca nebunei peste oase, din creştetul capului până în minunatele ei cizme şi înapoi.

Pas, pas, pas; salt, salt, salt; albastru, albastru, albastru. O licărire argintie. Un prunc periculos. Nişte braţe protectoare. Un monstru cu fălci late şi ochi blânzi. Un dragon mărunţel. Un copil plin de lumina lunii.

„Luna, Luna, Luna, Luna, Luna”.

Copila ei.

În vârful crestei era un loc golaş. Alergă spre el. Nişte bolovani stăteau ca străjerii. În spatele unuia dintre ei era un bărbat. Printr-un punct din haina lui se vedea o strălucire verde ca lichenul. Vreun fel de magie, se gândi nebuna. Bărbatul ţinea în mână un cuţit. Chiar după buza crestei, foarte aproape de el, era altă strălucire, cea albastră.

Fata.

Fiica ei.

Luna.

Trăia.

Bărbatul ridică cuţitul. Îşi fixă privirea asupra fetei care se apropia.

— Vrăjitoareo! strigă el.

— Nu sunt vrăjitoare, zise fata. Sunt o fată. Mă cheamă Luna.

— Minţi! zise bărbatul. Eşti Vrăjitoarea. Ai mii de ani. Ai ucis copii fără număr. Iar acum te voi ucide eu pe tine! suspină el tremurat.

Bărbatul sări.

Fata sări.

Sări şi nebuna.

Iar lumea se umplu de păsări.

43

În care o vrăjitoare face prima ei vrajă, de data asta intenţionat

Se iscă un vârtej de aripi, coate, unghii, ciocuri şi hârtie. Păsările de hârtie se învârtiră în jurul crestei golaşe în cercuri tot mai strânse.

— Ochii mei! strigă bărbatul.

— Obrajii mei! urlă Luna.

— Cizmele mele! gemu femeia.

Era o femeie pe care Luna n-o cunoştea.

— Cra! cârâi cioara. „Fata mea! Nu vă apropiaţi de fata mea!”

— Păsări! gâfâi Luna.

Se rostogoli afară din harababură şi se ridică în picioare. Păsările de hârtie se ridicară în formaţie şi apoi coborâră în cercuri mari pe pământ. Nu atacau, nu încă. Dar felul în care îşi aţinteau ciocurile şi îşi deschideau ameninţător aripile le făceau să pară gata de asalt.

Bărbatul îşi acoperi faţa.

— Ţine-le la distanţă, se văicări el.

Tremura şi se făcu mic, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Scăpă cuţitul. Luna îi dădu un şut şi arma se rostogoli peste marginea crestei.

— Te rog, şopti el. M-am mai întâlnit cu păsările astea. Sunt înspăimântătoare. M-au făcut ferfeniţă.

Luna se lăsă în genunchi lângă el.

— Nu le las să-ţi facă niciun rău, şopti la rândul ei. Promit. M-au găsit mai devreme, când mă rătăcisem în pădure. Nu mi-au făcut rău şi nu cred că-ţi vor face nici ţie. În orice caz, nu le voi lăsa. Înţelegi ce-ţi spun?

Bărbatul dădu din cap că da. Îşi păstră faţa ascunsă între genunchi.

Păsările de hârtie ridicară capetele. Nu se uitau la Luna. Se uitau la femeia întinsă pe jos.

Luna o privi şi ea.

Femeia purta cizme negre şi o rochie gri, simplă, largă. Era rasă pe cap. Avea ochi mari, negri şi un semn din naştere pe frunte în formă de crai-nou. Luna îşi lipi degetele de propria ei frunte.

„Ea e aici”, strigă inima ei. „Ea e aici, ea e aici, ea e aici”.

— Ea e aici, şopti femeia. Ea e aici, ea e aici, ea e aici.

Luna avea în minte imaginea unei femei cu păr lung şi negru, cu şuviţele zvârcolindu-se ca nişte şerpi. Se uită la femeia din faţa ei. Încercă să şi-o imagineze cu păr.

— Te cunosc? zise Luna.

— Nimeni nu mă cunoaşte, zise femeia. Nu am nume.

Luna se încruntă.

— Dar ai avut nume?

Femeia se ghemui cu genunchii la piept. Ochii îi fugeau în toate părţile. Era rănită, dar nu la trup. Luna se uită mai bine. Avea mintea răcită.

— Odinioară, zise femeia. Odinioară am avut un nume. Dar nu mi-l amintesc. Exista un bărbat care îmi spunea „soţie” şi exista un copil care urma să-mi spună

„Mamă”. Dar asta cu mult timp în urmă. N-aş putea spune cât de mult. Acum mi se spune numai „prizonieră”.

— Un turn, şopti Luna, făcând un pas mai aproape.

Femeia avea lacrimi în ochi. Se uită la Luna şi pe urmă în altă parte, înainte şi înapoi, de parcă se temea să-şi lase ochii să zăbovească prea mult asupra fetei.

Bărbatul ridică privirea. Se aşează în genunchi. Se uită lung la femeie.

— Tu eşti, zise el. Ai evadat.

— Eu sunt, zise nebuna.

Se târî pe pietre şi se ghemui lângă el. Îi puse palmele pe faţă.

— Eu sunt de vină pentru asta, zise ea, trecându-şi degetele peste cicatricele lui. Îmi pare rău. Dar viaţa ta… Viaţa ta este mai fericită acum, nu-i aşa?

Ochii bărbatului se umplură de lacrimi.

— Nu, zise el. Adică, da. Este. Dar nu. Soţia mea a născut un copil. Fiul nostru e minunat. Dar este cel mai mic din Protectorat. Trebuie să ne dăm pruncul Vrăjitoarei, aşa cum ai făcut şi tu.

Se uită la semnul din naştere de pe fruntea nebunei.

Privirea îi alunecă apoi spre Luna. Se uită la semnul ei din naştere, identic. Şi la ochii mari şi negri, tot identici. În haina lui se zbătea şi lovea o umflătură. Un cioc negru apăru de după guler. îl ciupi din nou.

— Au, zise bărbatul.

— Eu nu sunt vrăjitoare, zise Luna şi înălţă bărbia. Şi n-am luatniciodată niciun prunc.

Cioara ţopăi pe stânca goală şi sări cu boltă spre umărul fetei.

— Sigur că n-ai luat, zise femeia.

Tot nu putea s-o privească în voie pe Lună. Trebuia să se uite în altă parte, de parcă fata ar fi fost o lumină orbitoare.

— Tu *eşti* pruncul.

— Care prunc?

O pasăre se chinui să iasă prin mâneca hainei bărbatului. Ea era strălucirea aceea verde ca lichenul. Pasărea cârâia îngrijorată şi lovea cu ciocul.

— Te rog, micuţa mea prietenă, zise bărbatul. Potoleşte-te. Liniştește-te. N-are de ce să-ţi fie frică.

— Bunica! şopti Luna.

— Tu nu înţelegi. I-am rupt din greşeală o aripă acestei păsări, zise bărbatul.

Luna nu-l asculta.

— BUNICA!

Rândunica înlemni. O scrută pe fată cu un singur ochi strălucitor. Ochiul bunicii. Luna ştia.

În capul ei se aranjă la locul potrivit un ultim mecanism. Pielea îi zumzăia. Oasele îi zumzăiau. Mintea i se lumină de amintiri, fiecare căzând ca un asteroid care străfulgera întunericul.

Ţipătul femeii din tavan.

Bărbatul foarte bătrân cu nas uriaş.

Cercul de sicomori.

Sicomorul devenit femeie bătrână.

Femeia cu lumina stelelor pe degete. Şi pe urmă cu ceva mai dulce decât lumina stelelor.

Şi Glerk transformat cumva în iepure.

Şi pe urmă bunica încercând s-o înveţe vrăji. Textura vrăjilor. Construcţia vrăjilor. Poezia, arta şi arhitectura vrăjilor. Lecţii pe care Luna le auzise şi le uitase, dar pe care acum şi le amintea şi le înţelegea.

Se uită la pasăre. Pasărea se uită la Luna. Păsările de hârtieâşi strânseră aripile şi aşteptară.

— Bunica, zise Luna şi ridică mâinile.

Îşi concentră toată dragostea, toate întrebările, toată afecţiunea, toată grija, toate nemulţumirile şi toată suferinţa asupra păsării de pe pământ. Femeia care o hrănise. Femeia care o învăţase să construiască, să viseze, să creeze. Femeia care nu-i răspunsese la întrebări, care *nu putuse* să-i răspundă. Pe ea voia s-o vadă. Simţi că începeau să-i vibreze degetele de la picioare. Magia, gândul, intenţia şi speranţa ei erau acum unul şi acelaşi lucru. Forţa lor îi cuprinse fluierele picioarelor. Apoi şoldurile. Apoi braţele. Apoi degetele de la mâini.

— *Arată-te*! comandă Luna.

Şi într-o vânzoleală de aripi, gheare, braţe şi picioare, apăru bunica. Se uita la Luna. Avea ochi urduroşi şi umezi. Înotau în lacrimi.

— Draga mea, şopti ea.

Pe urmă Xan se scutură cuprinsă de un fior, se îndoi de mijloc şi se prăbuşi la pământ.

44

În care cineva se răzgândeşte

Luna se aruncă în genunchi şi îşi luă bunica în braţe.

Vai! Ce uşoară era! Nişte beţe, nişte hârtie şi un suflu rece. Bunica fusese toţi anii ăştia o forţă a naturii, un stâlp de sprijin pentru cer. Lunii i se părea acum că ar fi putut-o ridica şi fugi cu ea în braţe până acasă.

— Bunica, hohoti ea, lipindu-şi obrazul de obrazul bătrânei. Trezeşte-te, bunica. Te rog, trezeşte-te!

Bunica respiră tremurător.

— Magia ta, zise ea. S-a pornit, nu-i aşa?

— Nu vorbi despre asta, zise Luna, cu gura îngropată în continuare în părul ei verde ca lichenii. Eşti bolnavă?

— Nu sunt bolnavă, şuieră bătrâna. Mor. Ceva ce trebuia să fi făcut acum multă vreme.

Tuşi, se înfioră, tuşi din nou.

Luna simţi un sughiţ de plâns urcându-i din măruntaie până în gât.

— Nu muri, bunica. Nu se poate. Uite, eu pot vorbi cu o cioară. Iar păsările de hârtie mă iubesc. Şi cred că am găsit… Nu ştiu exact ce este. Dar mi-o aduc aminte. De dinainte. Iar în pădure este o femeie care… cred că nu-i de treabă.

— Nu mor chiar în clipa asta, copilă, dar voi muri curând. Se apropie clipa. Acum, despre magia ta. Dacă rostesc cuvântul, îţi rămâne în minte, aşa-i?

Luna încuviinţă.

— L-am ferecat undeva în adâncul tău ca să nu-ţi faci rău ţie sau altora. Crede-mă, draga mea, erai periculoasă rău. Dar asta a avut consecinţe. Dă-mi voie să ghicesc,

acum te podideşte magia de peste tot, nu-i aşa?

Închise ochii şi se strâmbă de durere.

— Nu vreau să vorbim despre ea decât dacă te poate vindeca, bunico. Pot să te vindec eu? zise fata şi se ridică brusc în picioare.

Bătrâna tremura.

— Mi-e frig, zise ea. Mi-e tare, tare frig. A răsărit luna?

— Da, bunico.

— Ridică mâna. Adună pe degete lumina lunii şi pe urmă hrăneşte-mă cu ea. Aşa am făcut eu cu tine acum multă vreme, când erai bebeluş. Când ai fost lăsată în pădure şi eu te-am luat de acolo ca să te salvez.

Xan se opri şi se uită la femeia cu capul ras, ghemuită la pământ.

— Am crezut că te-a abandonat mama ta.

Duse mâna la gură şi clătină din cap.

— Aveţi acelaşi semn din naştere, şoväi Xan. Şi aceiaşi ochi.

Femeia ghemuită încuviinţă.

— N-am abandonat-o, şopti ea. Mi-a fost luată. Mi-au luat fata.

Nebuna îşi îngropă faţa între genunchi şi îşi acoperi ţeasta ciuntită cu braţele. Nu mai scoase niciun sunet.

Xan păru să se schimbe la faţă.

— Da. Acum înţeleg, zise ea şi se întoarse iar spre Luna. În fiecare an, un prunc era lăsat să moară în pădure, în acelaşi loc. În fiecare an am dus pruncul acela afară din pădure şi l-am dat unei familii noi, care să-l iubească şi să-l crească în siguranţă. Am greşit că n-am fost curioasă. Am greşit că nu mi-am pus întrebări. Dar locul acela era acoperit de un nor de suferinţă. Plecam cât mai iute cu putinţă.

Xan se înfioră din nou, se ridică în palme şi în genunchi şi se trase mai aproape de femeie. Femeia nu ridică capul. Xan îi puse blând mâna pe umăr.

— Mă poţi ierta?

Nebuna nu spuse nimic.

— Copiii din pădure sunt toţi Copii Stelari? şopti Luna.

— Da, Copiii Stelari, tuşi bunica ei. Erau toţi ca tine. Dar pe urmă tu ai fost vrăjită. N-am vrut, draga mea. A fost un accident, nu mai puteam schimba nimic. Şi te-am iubit. Te-am iubit enorm. Nici asta nu putea fi schimbat. Aşa că am susţinut că eşti scumpa mea nepoată. Şi pe urmă am început să mor. Nici asta nu se mai poate schimba, pentru nimic în lume. Consecinţe. Toate sunt consecinţe. Am făcut prea multe greşeli. Mi-e frig, se cutremură ea din nou. Dă-mi puţină lumină de lună, dacă nu te superi, Luna mea.

Luna ridică mâna. Lumina lunii i se adună pe degete, dulce şi lipicioasă. Curse din mâna ei în gura bunici şi i se împrăştie apoi în corp. Bătrâna începu să prindă culoare în obraji. Şi prin pielea Lunii radia aceeaşi lumină, luminându-i oasele.

— Lumina lunii mă ajută numai temporar, zise bunica. Magia trece prin mine ca printr-o găleată găurită. Tot ce am, tot ce sunt curge acum spre tine, draga mea. Aşa trebuie să fie.

Se întoarse şi puse palma pe faţa Lunii. Luna îşi înlănţui degetele de ale bunicii şi le strânse cu disperare.

— Cinci sute de ani înseamnă groaznic de mult. Mult prea mult. Iar tu ai o mamă care te iubeşte. Care te-a iubit în tot acest timp.

— Scumpa mea prietenă, zise bărbatul.

Plângea. Îi curgeau pe faţa însemnată de cicatrice lacrimi mari, urâte. Acum, când nu mai avea cuţitul, părea inofensiv. Luna îl privi totuşi prudentă. El se târî spre ele şi întinse mâna stângă.

— Păstrează distanţa, zise fata cu răceală.

Bărbatul încuviinţă.

— Scumpa mea prietenă, zise el din nou. Scumpa mea prietenă cândva pasăre. Eu…

Înghiţi în sec, apoi îşi şterse lacrimile şi mucii cu dosul mânecii.

— Îmi pare rău dacă o să sune nepoliticos, dar…

Vocea i se frânse. Luna l-ar fi putut opri cu o piatră, dar alungă gândul imediat ce o piatră se rostogoli lângă ea şi începu să planeze ameninţător.

„Fără lovituri”, o fulgeră ea cu privirea. Piatra căzu la pământ cu o bufnitură tristă şi se rostogoli ca pedepsită.

„Trebuie să fiu atentă”, se gândi Luna.

— Dar… tu eşti Vrăjitoarea? continuă bărbatul, cu ochii aţintiţi spre Xan. Vrăjitoarea din pădure? Cea care insistă să sacrificăm în fiecare an câte un prunc, altfel ne distruge pe toţi?

Luna îl privi cu răceală.

— Bunica mea n-a distrus niciodată nimic. Ea e bună, blândă şi grijulie. Întreabă-i pe oamenii din Oraşele Libere. Ei ştiu.

— *Cineva* cere totuşi un sacrificiu, zise bărbatul. Şi nu-i ea aceea, arătă el spre femeia cu capul ras şi cu păsări de hârtie aşezate pe umeri. Măcar atâta ştiu. Eram acolo când i-a fost luat pruncul.

— Din câte îmi amintesc, mârâi femeia, chiar tu mi l-ai luat.

Bărbatul lăsă capul în jos.

— Tu ai fost acela, şopti Luna. Îmi aduc aminte. Erai doar un băiat. Miroseai a rumeguş și n-ai vrut…

Se opri şi se încruntă.

— L-ai înfuriat pe bătrâni.

— Da, icni bărbatul.

Bunica începu să se ridice, iar Luna dădu fuga s-o ajute. Xan o respinse fluturând din mână.

— Ajunge, copilă. Încă pot sta singură în picioare. Nu sunt atât de bătrână.

Dar chiar era atât de bătrână. Bunica îmbătrânea sub ochii Lunii. Xan fusese mereu bătrână, sigur că da. Dar acum… acum era altfel. Acum părea să se usuce de la o clipă la alta. Avea ochii înfundaţi în orbite şi încercănaţi. Avea pielea de culoarea prafului. Luna adună din nou pe degete raze de lună şi îşi îmboldi bunica să le bea.

Xan se uită la tânăr.

— Ar trebui să plecăm cât de curând. Eu eram pe drum să salvez încă un copil abandonat. Nici nu mai ţin minte de când fac treaba asta.

O străbătu un fior şi încercă să facă un pas nesigur. Luna se gândi că se putea spulbera cu totul.

— N-avem vreme de pierdut, copilă.

Luna îşi trecu braţul pe după mijlocul bunicii. Cioara bătu din aripi pe umărul ei. Fata se întoarse apoi spre femeia de pe jos şi îi întinse mâna.

— Vii cu noi? întrebă ea.

Îşi ţinu răsuflarea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

„Femeia din tavan”.

„Păsările de hârtie din fereastra turnului”.

„Ea e aici, ea e aici, ea e aici”.

Femeia ridică privirea şi văzu ochii Lunii. Îi luă mâna şi se ridică în picioare. Luna îşi simţi inima prinzând aripi. Păsările de hârtie începură să fâlfâie şi să se ridice în aer.

Luna auzi zgomot de paşi apropiindu-se dinspre marginea crestei. Abia apoi văzu o pereche de ochi strălucitori. Pasul săltat al unui tigru musculos. Dar nu era tigru câtuşi de puţin. Era o femeie înaltă, puternică, care avea, în mod evident, puteri magice. Iar magia ei era ascuţită, dură, nemiloasă. Ca tăişul unei lame. Femeia care îi ceruse cizmele. Se întorsese.

— Bună ziua, Devoratoare de Suferinţă, zise Xan.

45

În care un Dragon Pur şi Simplu Enorm ia o Hotărâre Pur şi Simplu Uriaşă

— Glerk!

— Ssst, Fyrian! zise Glerk. Ascult!

O văzuseră pe Devoratoarea de Suferinţă urcând spre creastă şi îi îngheţase sângele în vine.

Devoratoarea de Suferinţă! *După atâţia ani*!

Arăta exact la fel. Ce şmecherii punea la cale?

— Dar, Glerk!

— Niciun „dar”! Nu ştie că suntem aici. Trebuie s-o

luăm prin surprindere!

Trecuse foarte mult timp de când Glerk înfruntase ultima oară un duşman. Sau de când luase prin surprindere un ticălos. Într-o vreme, se pricepea de minune. Putea mânui cinci săbii deodată – cu cele patru mâini, plus vârful extensibil al cozii – era neînfricat, agil şi uriaş, aşa că deseori adversarii aruncau armele şi se dădeau bătuţi. Lui Glerk îi convenea, pentru că violenţa, deşi necesară uneori, i se părea sălbatică şi necivilizată. Prefera să se înfrunte cu alţii folosind raţiunea, frumuseţea, poezia şi conversaţiile excelente. Spiritul lui Glerk era, în esenţă, la fel de senin ca orice mlaştină dătătoare de viaţă şi hrănitoare. Simţi dintr-odată un dor de Mlaştină atât de intens, încât aproape căzu în genunchi.

„Am dormit. M-a orbit dragostea pentru Xan. Am menirea să umblu prin lume şi n-am umblat. De Ere! Ruşine să-mi fie!”

— GLERK!

Monstrul mlaştinii se uită în sus. Fyrian zbura. Continuase să crească şi era chiar mai mare decât când îl văzuse Glerk ultima oară. În mod uimitor, deşi se lăţea din ce în ce mai tare, Fyrian îşi redobândise controlul asuprea aripilor şi plana undeva sus, uitându-se peste crestele copacilor.

— Luna-i acolo! strigă el. împreună cu cioara aia neinteresantă. O dispreţuiesc pe cioara aia. Luna mă iubeşte pe mine mai mult decât pe ea.

— Tu nu dispreţuieşti pe nimeni, Fyrian, îl contrazise Glerk. Nu-ţi stă în fire.

— Şi Xan e-acolo. Mătuşica Xan! E bolnavă!

Glerk dădu din cap. De asta se temuse cel mai mult. Măcar bine că avea formă de om. Ar fi fost mai rău să rămână în corpul de împrumut şi să nu mai apuce să-şi ia rămas-bun.

— Ce altceva mai vezi, prietene?

— O doamnă. Două doamne. Doamna care păşește ca un tigru şi încă una. Una fără pic de păr. Care o iubeşte pe

Lună. Îmi dau seama de-aici. De ce s-o iubească pe Luna? Noi o iubim pe Lună.

— Iată o întrebare bună. După cum ştii, Luna este oarecum un mister. Cum a fost şi Xan odinioară.

— Mai e şi un bărbat. Şi o mulţime de păsări adunate pe jos. Cred că şi ele o iubesc pe Lună. Toate se uită fix la ea. Iar Luna are expresia ei de „hai să facem deranj”.

Glerk dădu iar din capul mare. Închise un ochi, apoi pe celălalt, apoi se strânse cu toate cele patru braţe groase ale lui.

— Bine, Fyrian, zise el. Îţi propun să facem şi noi puţin deranj. Eu mă ocup de pământ, tu de aer.

— Şi ce vom face?

— Fyrian, erai micuţ când s-a întâmplat, dar mama ta a trebuit să se arunce în vulcan din cauza femeii aceleia înfometate, mereu în căutare de pradă. Este o Devoratoare de Suferinţă. împrăştie nefericire şi se hrăneşte cu suferinţă, iar acesta este cel mai rău soi de magie. Din cauza ei ai crescut fără mamă şi au rămas atâtea mame fără copii. Propun s-o împiedicăm să provoace şi mai multă suferinţă, vrei?

Fyrian se avântase deja în zbor, ţipând şi scuipând flăcări pe cerul nopţii.

— Soră Ignatia? întrebă nedumerit Antain. Ce faci aici?

— Ne-a găsit, şopti femeia cu păsări de hârtie.

„Nu”, se gândi Luna, nu-i o simplă femeie. „E mama. Femeia aceea este mama mea”. Abia dacă putea înţelege asta. Dar în adâncul ei ştia că era adevărat.

Xan se întoarse către tânăr.

— Voiai să găseşti Vrăjitoarea? Asta-i vrăjitoarea pe care o cauţi, prietene. Tu îi spui Sora Ignatia? întrebă ea şi se uită sceptic la străină. Ce ciudat. Eu am cunoscut-o cu alt nume, deşi când eram copil îi spuneam „monstrul”. Trăieşte pe seama suferinţei din Protectorat de… Câtă vreme a trecut de-atunci? Cinci sute de ani. Vai de mine! Aşa ceva merită să intre în cărţile de istorie. Probabil că

eşti mândră de tine.

Străina urmărea scena cu un zâmbet mic încremenit pe buze. „Devoratoarea de Suferinţă”, se gândi Luna. „Un nume odios pentru o persoană odioasă”.

— Măi, măi, măi, zise Devoratoarea de Suferinţă. Micuţa Xan. Ce multă vreme a trecut! Mă tem că anii n-au fost blânzi cu tine. Ai dreptate, mă bucur enorm să văd că te impresionează mica mea fermă de suferinţă. Găseşti atât de multă putere în suferinţă! Păcat că scumpul tău Zosimos n-a fost niciodată în stare s-o vadă. Mare prost. Şi un prost mort, sărmanul. Cum vei fi şi tu curând, dragă Xan. Cum trebuia să fi fost de multă vreme.

Magia o înconjura pe femeie ca un vârtej, dar Luna îşi dădea seama chiar şi de la distanţă că era gol în mijloc. Străinei îi secau puterile, la fel ca lui Xan. Şi nu avea cum să şi le refacă fără vreo sursă de suferinţă în preajmă.

Luna îşi desfăcu braţul din jurul bunicii şi păşi în faţă. Dinspre străină se desfăcură fire de magie care zburară spre Luna şi propria ei magie densă. Femeia nu păru să bage de seamă.

— Ce-i toată prostia asta cu salvarea pruncului? zise străina.

Antain se ridică în picioare, dar nebuna îi puse o mână pe umăr şi-l ţinu locului

— Încearcă să-ţi soarbă suferinţa, murmură nebuna şi închise ochii. Nu-i îngădui. Mai bine speră. Speră fără să te opreşti vreo clipă.

Luna mai făcu un pas. Simţi încă o parte din magia femeii înalte desfăcându-se şi venind spre ea.

— Ce micuţă curioasă, zise Devoratoarea de Suferinţă. Am mai cunoscut cândva o fată curioasă. Acum foarte multă vreme. Punea infernal de multe întrebări. Nu m-am întristat deloc când a înghiţit-o vulcanul.

— Numai că n-a înghiţit-o, şuieră Xan.

— Nici nu mai contează, rânji străina. Uită-te la tine. Eşti bătrână. Ramolită. Şi ce-ai făcut? Nimic! Iar dacă ai şti ce poveşti se spun despre tine, aş zice că ţi s-ar face

părul creţ, numai că nu cred că părul tău ar rezista, adăugă ea, îngustând ochii.

Nebuna plecă de lângă Antain şi se duse spre Luna. Se mişca încet şi somnoros, ca într-un vis.

— Soră Ignatia! zise Antain. Cum ai fost în stare de aşa ceva? Protectoratul te consideră vocea raţiunii şi a înţelepciunii! Pruncul meu dă piept cu Robele, bolborosi el. Fiul meu! Iar Ethyne, de care ai avut grijă ca de-o fiică! Asta o va distruge.

Sora Ignatia îşi umflă nările şi fruntea i se întunecă.

— Nu îndrăzni să rosteşti în faţa mea numele acelei fiinţe nerecunoscătoare. După tot ce-am făcut pentru ea!

— Are în ea o parte încă omenească, şopti nebuna la urechea Lunii.

Îi puse o mână pe umăr şi Luna simţi ceva luând avânt în ea. Abia dacă reuşi să rămână cu picioarele pe pământ.

— Am auzit-o în Turn. Umblă prin somn şi jeleşte după ceva ce a pierdut. Suspină, plânge, bombăne. Când se trezeşte, nu-şi mai aduce aminte. Rămâne totul ferecat în ea.

Luna ştia câte ceva despre asta. Deveni atentă la amintirile ascunse în adâncul Devoratoarei de Suferinţă.

Xan înaintă şchiopătând.

— Pruncii n-au murit, să ştii, zise bătrâna şi îşi lăţi gura într-un zâmbet răutăcios.

Străina pufni.

— Nu fi caraghioasă. Sigur că au murit. Au murit de foame sau de sete. Ori i-au mâncat sălbăticiunile, mai devreme sau mai târziu. Exact ăsta era scopul.

Xan mai înaintă un pas. Se uită în ochii femeii înalte de parcă ar fi cercetat un tunel lung şi întunecos săpat în piatră. Miji ochii.

— Te înşeli. Ceaţa suferinţei pe care ai născut-o ţi-a întunecat vederea. Exact cum eu nu puteam vedea prin ea înăuntru, tu n-ai putut vedea în afară. Ţi-am umblat pe sub nas toţi anii ăştia fără să-ţi dai seama. Nu-i aşa că-i

nostim?

— Nici vorbă, mârâi gros străina. E caraghios. Dacă te-ai fi apropiat, aş fi ştiut.

— Nu, doamnă scumpă. N-ai ştiut. La fel cum n-ai ştiut nici ce se întâmpla cu copiii. Am venit în fiecare an până la marginea acelui loc plin de tristeţe. În fiecare an am luat pruncul cu mine şi l-am dus în Oraşele Libere, unde l-am dat unei familii iubitoare. Dar familia lui adevărată a rămas să sufere veşnic, spre ruşinea mea. Iar tu te-ai hrănit cu această suferinţă. N-o să te hrăneşti însă şi cu suferinţa lui Antain. Sau a lui Ethyne. Copilul lor va trăi alături de părinţi, va creşte mare şi va prospera. În timp ce tu te plimbai prin pădure după pradă, norul tău subţire de suferinţă s-a destrămat deja. Protectoratul ştie acum ce înseamnă să fie liber.

Sora Ignatia păli.

— Minciuni, zise ea, dar se clătină puţin şi se strădui să se îndrepte. Ce se întâmplă? întrebă cu răsuflarea tăiată.

Luna miji ochii. Străina se istovise de tot, nu-i mai rămăseseră decât ultimele rezerve de magie. Fata cercetă mai adânc. Acolo, în locul unde ar fi trebuit să fie inima Devoratoarei de Suferinţă, era o sferă mică, dură, lucioasă şi rece. O perlă. În toţi acei ani îşi înconjurase inima cu un zid, iar şi iar, făcând-o netedă, lucioasă şi nesimţitoare. Părea să mai ascundă în ea şi alte lucruri – amintiri, speranţă, dragoste, povara emoţiilor omeneşti. Luna se concentră, sfredelind perla cu ochii şi străpungându-i suprafaţa lucioasă.

Devoratoarea de Suferinţă îşi luă capul în mâini.

— Cineva îmi ia magia. Tu eşti aceea, bătrâno?

— Care magie? zise nebuna şi se apropie de Xan, înconjurând-o cu braţul ca s-o ţină dreaptă şi uitându-se urât la Sora Ignatia. Eu nu văd nicio magie. Inventează, să ştii, îi spuse ea lui Xan.

— Taci, tâmpito! Habar n-ai ce vorbeşti.

Străina se clătină, de parcă i s-ar fi înmuiat brusc

picioarele.

— Când eram mică şi locuiam la castel, veneai noapte de noapte să te hrăneşti cu suferinţa care se strecura pe sub uşa mea, zise Xan.

— În fiecare noapte pe care am petrecut-o în Turn, zise nebuna, umblai dintr-o celulă în alta să cauţi suferinţă. Când am învăţat să mi-o ascund pe-a mea, s-o ţin departe, ai început să mârâi şi să urli.

— Minţiţi, croncăni Devoratoarea de Suferinţă.

Dar nu minţeau – Luna vedea cât de îngrozitor de flămândă era Devoratoarea de Suferinţă. Vedea cum chiar şi în clipa aceea căuta disperată cea mai măruntă urmă de suferinţă. Orice cu care să umple vidul negru dinăuntrul ei.

— Nu ştiţi nimic despre mine, adăugă Sora Ignatia.

Dar Luna ştia. Vedea cu ochii minţii cum plutea în aer, între ele, inima perlată a Devoratoarei de Suferinţă. Fusese ascunsă atât de multă vreme, încât fata bănuia că femeia uitase de existenţa ei. O răsuci pe toate părţile, căutând fisuri, crăpături. Găsi o amintire. O persoană iubită. O pierdere. O revărsare de speranţă. Un hău de disperare. Câte sentimente putea păstra în ea o inimă? Luna se uită la bunica ei. La mama ei. La bărbatul care îşi apăra familia. „Infinit de multe”, se gândi ea. „La fel cum universul este infinit. Este lumină, întuneric şi mişcare permanentă; este spaţiu şi timp, spaţiu în spaţiu, timp în timp”. Şi atunci înţelese: nu exista limită pentru ce putea simţi o inimă.

„Groaznic lucru, să ţi se şteargă toate amintirile”, se gândi Luna. „Acum ştiu asta mai bine decât orice. Haide, lasă-mă să te-ajut”.

Luna se concentră. Perla crăpă. Devoratoarea de Suferinţă făcu ochii înspăimântător de mari.

— Unii dintre noi aleg dragostea în locul puterii, zise Xan. Adevărul este că mulţi facem aşa.

Luna insistă asupra crăpături. O sili să se deschidă cu o smucitură a mâinii stângi. Din ea năvăli afară

suferinţa.

— Ah! zise Devoratoarea de Suferinţă, apăsându-şi pieptul cu mâinile.

— TU! se auzi de sus o voce.

Luna ridică ochii şi simţi cum îi scapă un urlet din gâtlej. Un dragon uriaş zbura chiar pe deasupra capului ei. Se ridică apoi în spirală, aruncând flăcări spre cer. I se părea cunoscut.

— Fyrian?

Sora Ignatia îşi sfâşie pieptul. Suferinţa ei curgea pe pământ.

— Vai, nu. Vai, nu, nu, nu.

I se umplură ochii de lacrimi. Se sufoca de hohote.

— Mama mea, strigă dragonul care semăna cu Fyrian. Mama mea a murit din cauza ta.

Dragonul se năpusti în jos şi frână brusc, împrăştiind pietre în toate direcţiile.

— Mama mea, murmură Devoratoarea de Suferinţă, deloc atentă la dragonul uriaş care se năpustea spre ea. Mama, tata, surorile şi fraţii mei. Satul meu şi prietenii mei. Morţi cu toţii. N-a mai rămas decât suferinţă. Suferinţă şi amintire, amintire şi suferinţă.

Posibilul Fyrian o apucă de mijloc pe Devoratoarea de Suferinţă şi o ridică sus de tot. Ea n-avea pic de vlagă, era ca o păpuşă.

— Ar trebui să-ţi dau foc! zise dragonul.

— FYRIAN!

Glerk urca muntele alergând mai repede decât crezuse vreodată Luna că se putea mişca.

— Fyrian, pune-o jos imediat! Nu ştii ce faci.

— Ba ştiu, zise Fyrian. E haină.

— Fyrian, opreşte-te! strigă Luna şi îl apucă pe dragon de picior.

— Mi-e dor de ea, hohoti Fyrian. De mama mea. Mi-e tare dor de ea. Vrăjitoarea asta ar trebui să plătească pentru ce-a făcut.

Glerk se ridică în picioare ca un munte. Era liniştit ca

mlaştina. îl privi pe Fyrian cu toată dragostea din lume.

— Nu, Fyrian. Soluţia asta este prea uşoară, prietene. Caută mai profund.

Fyrian închise ochii. Nu-i dădu drumul Devoratoarei de Suferinţă. De sub pleoapele strânse începură să-i curgă lacrimi care se adunau în băltoace aburinde pe pământ.

Luna se uită mai bine, dincolo de straturile de amintiri înfăşurate în jurul inimii transformate în perlă. Ceea ce văzu o ului.

— Şi-a zăgăzuit suferinţa, şopti ea. A ascuns-o şi a presat-o tot mai strâns până a devenit atât de dură, atât de grea, atât de densă, încât lumina se curba în jurul ei. A absorbit totul înăuntru. Suferinţă care absorbea suferinţă. A început să-i fie foame de ea. Şi cu cât mânca mai multă cu atât avea nevoie de mai multă. Pe urmă a descoperit că o putea transforma în magie. A învăţat cum să sporească suferinţa din jurul ei. A produs suferinţă aşa cum produc fermierii grâne, carne, lapte. Şi s-a îndopat cu suferinţă.

Devoratoarea de Suferinţă hohotea. Suferinţa îi curgea pe ochi, pe gură, pe urechi. Curând urma să nu mai rămână cu nimic.

Pământul se cutremură. Din craterul vulcanului răbufniră fuioare de fum. Fyrian se cutremură şi el.

— Ar trebui să te arunc în vulcan pentru ce-ai făcut, zise el cu vocea gâtuită. Ar trebui să te mănânc dintr-o înghiţitură şi să nu mă mai gândesc la tine. La fel cum tu nu te-ai mai gândit niciodată la mama.

— Fyrian, zise Xan şi deschise braţele. Scumpul meu Fyrian. Băiatul meu Pur şi Simplu Enorm.

Fyrian izbucni iar în plâns. Îi dădu drumul Devoratoarei de Suferinţă, care căzu grămadă pe pietrele de pe jos.

— Mătuşică Xan! scânci el. Simt atât de multe lucruri!

— Sigur că simţi, dragul meu.

Xan îi făcu semn dragonului să vină mai aproape. Îşi puse palmele de-o parte şi de alta a feţei lui mărite şi îl

sărută pe nasul uriaş.

— Ai o inimă Pur şi Simplu Enormă. Ca întotdeauna. Multe lucruri a făcut Devoratoarea de Suferinţă, dar vulcanul nu are legătură cu ea. Iar dacă o mănânci, o să te alegi cu o durere de stomac. Ai grijă.

Luna ridică atentă capul. Inima Devoratoarei de Suferinţă se făcuse bucăţi. Fără magie n-o putea repara, iar magia ei se terminase. Aproape cât ai clipi, Devoratoarea de Suferinţă începu să îmbătrânească.

Pământul se cutremură din nou. Fyrian se uită în jur.

— N-o să spulbere doar vârful muntelui, zise el. S-au deschis gurile de gaz, iar aerul îi va face rău Lunii. Şi tuturor celorlalţi, probabil.

Femeia fără păr, nebuna („Nu", se gândi Luna. „Nu nebuna. Mama. Este mama mea". Cuvântul o făcea să se înfioare), se uită în jos la cizme şi zâmbi.

— Cizmele mele ne pot duce cât ai clipi oriunde vrem să ajungem. Trimite-i pe Sora Ignatia şi pe monstru cu dragonul. Restul vă urcaţi la mine în spate şi dăm fuga în Protectorat. Trebuie să-i avertizăm pe locuitori în legătură cu vulcanul.

Luna dispăru. Dispărură şi stelele. Un fum gros acoperea cerul.

„Mama", se gândi Luna. „Aceasta este mama mea. Femeia din tavan. Mâinile din fereastra de la Turn. Ea e aici, ea e aici, ea e aici". Inima Lunii era infinită. Se urcă în spatele mamei, îşi lipi obrazul de gâtul ei şi închise ochii strâns. Mama Lunii o luă pe Xan în braţe cât de blând putu şi îi învăţă pe Luna şi pe Antain să se agaţe de umerii ei aşa cum se agăţa cioara de Lună.

— Ai grijă de Glerk! îi strigă Luna lui Fyrian.

Dragonul o ţinea în mâini pe Devoratoarea de Suferinţă, cât mai departe de el, ca pe ceva respingător. Monstrul i se urcase în spate, aşa cum se urcase ani în sir Fyrian pe Glerk.

— Întotdeauna am grijă de Glerk, zise afectat Fyrian. El e mai delicat.

Pământul se cutremură. Era vremea să plece.

46

În care se reunesc mai multe familii

Oamenii din Protectorat văzură un nor de praf şi de fum care se îndrepta spre zidurile oraşului.

— Vulcanul! strigă un bărbat. Vulcanul are picioare! Şi vine încoace!

— Nu fi caraghios, îl contrazise o femeie. Vulcanii n-au picioare. Asta-i Vrăjitoarea. Vine în cele din urmă după noi. Exact aşa cum ştiam că o să facă.

— Mai vede cineva apropiindu-se o pasăre care cam seamănă a dragon? Deşi e clar că nu se poate. Nu mai există dragoni. Nu-i aşa?

Nebuna frână şi se opri în dreptul zidului, lăsându-i pe Antain şi pe Luna să-i cadă din spinare. Antain nu pierdu nicio clipă, intră în goană pe porţile Protectoratului. Luna rămase până când nebuna o puse jos cu mare grijă pe Xan şi o ajută să se ridice în picioare.

— Te simţi bine? întrebă nebuna.

Ochii ei alergau în toate direcţiile, nu stăteau niciodată multă vreme în acelaşi loc. Pe faţa ei se succedau expresii fără număr, rapid, una după altă. Era nebună rău, îşi dădu seama Luna. Sau poate nici măcar nebună, doar făcută ţăndări. Iar lucrurile stricate se pot repara uneori. Îşi luă mama de mână şi speră.

— Trebuie să ajung sus de tot, zise Luna. Trebuie să fac ceva care să protejeze oraşul ăsta şi oamenii lui de explozia chestiei ăleia.

Arătă cu bărbia spre vârful fumegând al vulcanului şi i se cam strânse inima. Casa ei din copac. Grădina lor. Găinile şi caprele. Minunatul smârc al lui Glerk. Toate urmau să dispară în câteva clipe, dacă nu cumva dispăruseră deja. Consecinţe. Totul avea consecinţe.

Nebuna le conduse pe Luna şi pe Xan pe porţi, apoi pe zid.

În mama ei exista magie. Luna o simţea. Dar nu semăna cu magia ei. Magia ei se infiltrase în fiecare os, în

fiecare ţesut, în fiecare celulă. Magia mamei semăna mai degrabă cu un pumn de tinichele lăsate într-un coş după o călătorie lungă, mărunţişuri şi gablonzuri care se loveau unele de altele. Şi totuşi, Luna simţea magia zumzăind pe pielea femeii, la fel cum simţea dorul şi dragostea ei de mamă. Încuraja puterea care lua avânt în ea şi direcţiona valurile de magie. Luna strânse puţin mai tare mâna mamei.

Fyrian, Glerk şi Devoratoarea de Suferinţă – aproape inconştientă, acum – aterizară lângă ei.

Oamenii din Protectorat începură să ţipe şi să fugă de lângă zid, chiar dacă Antain le striga disperat că n-aveau de ce să se teamă. Xan se uită la vârful de munte care fumega.

— Ba au de ce să se teamă din belşug, zise ea posomorâtă. Numai că nu de noi.

Pământul se cutremură.

Antain o strigă pe Ethyne.

Fyrian o strigă pe Xan.

— Cra, era, era, zise cioara. Adică: „Luna, Luna, Luna”. Glerk le strigă tuturor celorlalţi să facă linişte, să se poată gândi.

Vulcanul împroşcă o coloană de foc şi de fum, putere înghiţită care în sfârşit se elibera.

— Îl putem opri? şopti Luna.

— Nu, zise Xan. A mai fost oprit o dată, acum multă vreme, dar a fost o greşeală. Un om de treabă a murit degeaba. Şi un dragon de treabă. Vulcanii erup şi lumea se schimbă. Aşa merg lucrurile. Dar putem proteja. Eu nu pot singură, nu mai pot, şi bănuiesc că nici tu n-ai reuşi singură. Dar împreună… zise ea şi se uită la mama Lunii. împreună, cred că reuşim.

— Eu nu ştiu cum, bunica!

Luna încercă să-şi înăbuşe un suspin. Erau prea multe lucruri de ştiut şi prea puţin timp să le afle. Xan o luă pe Luna de cealaltă mână.

— Ţii minte că te-am învăţat, când erai mică, să faci

baloane în jurul florilor în aşa fel încât ele să rămână înăuntru?

Luna încuviinţă.

Xan zâmbi.

— Haide. Nu toată cunoaşterea vine din minte. Corpul tău, inima, intuiţia ştiu şi ele câte ceva. Uneori până şi amintirile gândesc singure. Noi făceam baloane şi florile erau la adăpost în ele. Ţii minte? Fă baloane. Şi baloane în alte baloane. Baloanele sunt magice. Baloane de gheaţă. Baloane de sticlă, de fier, de raze de stele. Baloane de mlaştină. Intenţia este mai importantă decât materialul. Foloseşte-ţi imaginaţia şi încearcă să vezi fiecare balon. Baloane în jurul fiecărei case, al fiecărei grădini, al fiecărui copac, al fiecărei ferme. În jurul întregului oraş. În jurul Oraşelor Libere. Baloane, baloane, baloane. Înconjoară. Protejează. Ne folosim toate trei magia împreună. Închideţi ochii, iar eu vă arăt ce aveţi de făcut.

Cu degetele înlănţuite de ale mamei şi de ale lui Xan, Luna simţi în oase o revărsare de căldură şi lumină, ceva care circula înainte şi înapoi din miezul pământului până în înaltul cerului. Magie. Raze de stele. Raze de lună. Memorie. Inima ei era atât de plină de iubire, încât începu să se reverse. Ca un vulcan.

Muntele se spulberă. Ploua cu foc. Cenuşa întuneca cerul. Baloanele străluceau în arşiţă şi se legănau în vânt, în flăcări, în praf. Luna se ţinu tare.

Trei săptămâni mai târziu, Antain îşi recunoştea casa cu greu. Încă era enorm de multă cenuşă peste tot. Străzile din Protectorat erau pline de pietre şi resturi de copaci rupţi. Vântul aducea cenuşă vulcanică, cenuşă de la incendiul din pădure, cenuşă pe care nu dorea nimeni s-o identifice şi o depozita pe străzi. Ziua, soarele pătrundea cu greu prin negura de fum, iar noaptea, luna şi stelele rămâneau invizibile. Luna trimitea ploi să spele Protectoratul, pădurea şi muntele distrus, iar asta mai limpezea puţin aerul. Mai rămâneau însă multe de făcut.

În ciuda harababurii, oamenii zâmbeau plini de

speranţă. Consiliul Seniorilor zăcea în închisoare, iar membrii noului sfat fuseseră aleşi prin vot popular. Numele Gherland se transformase în insultă. Wyn conducea şi îngrijea biblioteca din Turn, unde era bine-venit orice vizitator. Iar Drumul se deschisese în sfârşit, permiţându-le pentru prima oară cetăţenilor din Protectorat să se aventureze mai departe. Deşi nu o făceau mulţi. Nu de la început.

În mijlocul tuturor acestor schimbări stătea Ethyne, o forţă a raţiunii şi a posibilului deopotrivă, cu un prunc legat la piept şi cu o cană de ceai fierbinte în mână. Antain nu se dezlipea de familia lui. „N-o să vă mai părăsesc niciodată”, murmură el mai mult pentru sine. „Niciodată, niciodată, niciodată”.

Xan şi Devoratoarea de Suferinţă se instalaseră în aripa Turnului transformată în spital. După ce oamenii înţeleseseră ce făcuse Sora Ignatia, unii ceruseră să fie trimisă la închisoare, dar viaţa cândva atât de puternică din cele două femei se stingea acum clipă de clipă.

„În orice zi”, se gândea Xan. „În orice clipă”. Nu se temea de moarte. Era doar curioasă. Nu ştia ce părerea avea despre asta Devoratoarea de Suferinţă.

Ethyne şi Antain le instalaseră pe Luna şi pe mama ei în camera copilului, asigurându-le că Luken n-avea nevoie de o cameră numai a lui şi că oricum nu se puteau dezlipi de el niciun moment.

Ethyne transformase încăperea într-un loc vindecător atât pentru mamă, cât şi pentru fiică. Suprafeţe moi. Draperii groase pentru când lumina zilei devenea de nesuportat. Flori frumoase în vaze. Şi hârtie. Enorm de multă hârtie (deşi părea tot timpul să apară încă şi mai multă, şi mai multă). Nebuna desena. Uneori o ajuta şi Luna. Ethyne le doftoricea cu supă şi ierburi de leac. Cu odihnă. Şi cu nemărginită dragoste. Era absolut pregătită să le ofere toate aceste lucruri.

Între timp, Luna încerca să afle numele mamei ei. Se ducea din uşă în uşă şi întreba pe toată lumea dispusă să

stea de vorbă cu ea – nu foarte multă, la început. Oamenii din Protectorat nu o iubeau de la sine, ca oamenii din Oraşele Libere. Un lucru care la început, sincer, o şocase.

„O să le ia ceva timp până se obişnuiesc”, se gândea Luna.

După multe zile de pus întrebări şi de făcut cercetări, se întoarse într-o seară la mama ei şi îi îngenunche la picioare.

— Adara, zise ea.

Scoase jurnalul şi îi arătă mamei desenele făcute de ea încă înainte să se fi întâlnit. O femeie pe grinzile tavanului. Cu un prunc în braţe. Un turn cu o mână scoasă pe una dintre ferestre. Un copil într-un cerc de copaci.

— Numele tău este Adara. Nu-i nimic dacă nu ţi-l aminteşti. O să-l tot repet până când o să-ţi revină în minte. Şi la fel cum mintea ta a scormonit în toate direcţiile încercând să mă găsească, la fel a colidant şi inima mea încercând să te găsească. Uite, am desenat chiar şi o hartă. „Ea e aici, ea e aici, ea e aici”.

Luna închise jurnalul şi se uită direct la Adara.

— Tu eşti aici, tu eşti aici, tu eşti aici. La fel şi eu.

Adara nu spuse nimic. Îşi strecură mâna în mâna Lunii şi strânse cu degetele palma fetei.

*

Luna, Ethyne şi Adara se duseră să-l viziteze la închisoare pe fostul Mare Senior. Adarei începuse să-i crească părul. I se răsucea în jurul feţei în bucle groase şi negre, încadrându-i ochii mari şi la fel de negri.

La intrarea lor, Gherland se încruntă.

— Trebuia să te fi înecat în râu, zise el fulgerând-o pe Luna din priviri. Să nu crezi că nu te recunosc. Te ştiu foarte bine. Fiecare dintre voi, nesuferiţi de copii, mi-aţi bântuit visele. V-am tot văzut crescând şi iar crescând, chiar şi atunci când ştiam că eraţi morţi.

— Dar n-am murit, zise Luna. Niciunul dintre noi. Poate că asta îţi spuneau acele vise. Poate că trebuie să înveţi să asculţi.

— N-am de gând să te ascult pe tine, zise Gherland.

Adara se lăsă în genunchi lângă bătrân. Îi puse o mână pe genunchi.

— Noul consiliu a spus că poţi fi amnistiat de îndată ce te arăţi dispus să-ţi ceri iertare.

— Atunci o să putrezesc aici, pufni fostul Mare Senior. Să-mi cer iertare? Ce idee!

— Pentru mine nu-i important dacă îţi ceri sau nu iertare, zise Ethyne cu blândeţe. Eu te iert, unchiule. Din toată inima. La fel şi soţul meu. Dar dacă îţi ceri iertare, s-ar putea să începi să te vindeci şi tu. N-ai face-o pentru noi. Ai face-o pentru tine. Eu îţi recomand.

— Aş vrea să-mi văd nepotul, zise Gherland, cu vocea lui poruncitoare schimbată puţin. Te rog. Spune-i să vină să mă viziteze. Tânjesc să văd chipul lui drag.

— Ai de gând să-ţi ceri iertare? întrebă Ethyne.

— *Niciodată*! se răsti Gherland.

— Păcat, zise Ethyne. Rămas-bun, unchiule.

Plecară fără să mai spună altceva.

Marele Senior nu-şi schimbă poziţia. Rămase în închisoare tot restul zilelor lui. În cele din urmă, oamenii încetară să-l viziteze şi încetară să-l mai pomenească, nici măcar batjocoritor. Cu timpul îl uitară cu totul.

Fyrian continuă să crească. Zbura în fiecare zi deasupra pădurii şi la întoarcere raporta ce văzuse.

— Lacul a dispărut, plin de cenuşă. A dispărut şi atelierul. Şi casa lui Xan. Şi smârcul. Dar Oraşele Libere sunt în picioare. N-au păţit nimic.

Luna vizită pe rând toate Oraşele Libere, călare pe spinarea lui Fyrian. Locuitorii lor erau bucuroşi s-o vadă, dar uluiţi că nu venise şi Xan cu ea. Când aflară că era bolnavă, toate Oraşele Libere se umplură de durere. Nu prea ştiau ce să creadă despre dragon, dar îl văzură că se purta tare frumos cu copiii şi se mai liniştiră puţin.

Luna le povesti despre un oraş aflat sub puterea unei Vrăjitoare îngrozitoare, care ţinea oamenii prizonieri sub un nor de suferinţă. Le povesti despre copii. Despre

teribila Zi a Sacrificiului. Despre cealaltă Vrăjitoare, care găsise copiii în pădure şi îi salvase, fără să ştie din cauza căror orori ajunseseră în acea situaţie.

— Vai! strigară cetăţenii din Oraşele Libere. Vai, vai, vai!

Iar familiile Copiilor Stelari strânseră şi mai tare mâinile fiilor şi fiicelor lor.

— Şi eu am fost luată de la mama, le explică Luna. La fel ca şi voi, m-am ales după aceea cu o familie care m-a iubit şi pe care am iubit-o. Nu pot înceta să iubesc această familie şi nici nu vreau. Pot doar să-i îngădui iubirii mele să sporească, zâmbi ea. O iubesc pe bunica, ea este cea care m-a crescut. O iubesc şi pe mama, pe care am pierdut-o. Iubirea mea este nemărginită. Inima mea este infinită. Iar bucuria mea sporeşte şi iar sporeşte. Veţi vedea şi voi.

Oraş după oraş, le spuse acelaşi lucru. Apoi se urcă în spinarea lui Fyrian şi se întoarse la bunica ei.

Glerk refuza să se dezlipească de Xan. Fără băile zilnice în apa iubitului său smârc, pielea îi crăpase şi îl mânca. Se uita zi de zi cu jind la Mlaştină. Luna le ceru fostelor Surori, prietene cu Ethyne, să aibă la îndemână găleţi cu apă pe care să le arunce la nevoie peste el, dar apa de izvor nu avea acelaşi efect. Până la urmă, Xan îi spuse să nu mai fie caraghios şi să meargă în mlaştină pentru baia lui zilnică.

— Nu pot suporta gândul că suferi, dragule, îi şopti Xan, punându-şi mâinile uscate pe obrajii mari ai monstrului. În plus – şi te rog să nu mă înţelegi greşit – miroşi urât. Iar eu te iubesc, adăugă ea respirând hârâit.

Glerk îi luă şi el faţa în palme.

— Când vei fi pregătită, Xan, scumpa mea Xan, poţi veni cu mine. În Mlaştină.

Starea lui Xan începu să se deterioreze mai rapid. Luna îşi informă mama şi gazdele că avea de gând să doarmă în Turn.

— Bunica are nevoie de mine, zise ea. Iar eu am

nevoie să fiu lângă bunica.

Ochii Adarei se umplură de lacrimi. Luna o luă de mână.

— Dragostea mea nu-i împărţită. Este sporită de mai multe ori.

Îşi sărută mama şi se întoarse la bunica, ghemuindu-se lângă ea noapte de noapte.

În ziua în care se întoarse în Protectorat primul val de Copii Stelari, fostele Surori deschiseră larg ferestrele spitalului.

Devoratoarea de Suferinţă arăta de-acum bătrână ca pământul. Pielea i se încreţise peste oase ca hârtia veche. Avea ochii orbi şi înfundaţi în orbite.

— Închide geamul, hârâi ea. Nu suport să aud.

— Lasă-l deschis, şopti Xan. Eu nu suport să nu aud.

Xan însăşi nu mai era decât o coajă uscată. Abia mai respira. „În orice clipă”, se gândi Luna stând lângă ea şi ţinând-o de mâna uşoară ca o pană.

Surorile lăsară ferestrele larg deschise. Încăperea se umplu de strigăte bucuroase. Devoratoarea de Suferinţă ţipă cuprinsă de durere. Xan oftă fericită. Luna o strânse uşor de mână.

— Te iubesc, bunica.

— Ştiu, draga mea, şuieră Xan. Şi eu te în…

Şi se prăpădi, iubind totul.

47

În care Glerk pleacă într-o călătorie şi lasă în urmă un poem în aceeaşi seară, mai târziu, în încăpere era linişte şi nu se mişca absolut nimic. Fyrian se oprise să mai urle la picioarele Turnului şi se dusese să suspine şi să doarmă în grădină; Luna se întorsese în braţele deschise ale mamei, ale lui Antain şi ale lui Ethyne – încă o familie ciudată şi iubită pentru o fată ciudată şi iubită. Poate că urma să doarmă în cameră cu mama ei. Poate că urma să se cuibărească afară cu dragonul şi cu cioara. Poate că lumea ei era de-acum mai mare ca înainte, aşa cum li se întâmplă copiilor când nu mai sunt copii. Lucrurile

deveniseră aşa cum trebuiau să fie, se gândi Glerk. Îşi apăsă pentru o clipă inima cu toate cele patru mâini, apoi se strecură în întuneric şi se întoarse lângă Xan.

Venise timpul să plece. Şi era pregătit.

Xan avea ochii închişi. Gura deschisă. Nu respira. Era ţărână, pleavă, nemişcare. Materia din care fusese făcută Xan rămăsese, dar scânteia nu.

Nu era lună, dar stelele străluceau. Mai tare decât de obicei. Glerk le adună lumina în mâini. Ţesu razele laolaltă într-o cuvertură strălucitoare. O acoperi pe bătrână cu ea şi o ridică la piept.

Bătrâna deschise ochii.

— Glerk… zise ea.

Se uită în jur. În cameră nu se auzea decât orăcăitul broaştelor. Era frig, cu excepţia căldurii care venea de la noroiul de dedesubt. Era întuneric, cu excepţia strălucirii soarelui în trestii şi a licăririi mlaştinii sub cer.

— Unde suntem? întrebă ea.

Era o femeie bătrână. Era o fetiţă. Era undeva între aceste vârste. Era toate acestea în acelaşi timp.

Glerk zâmbi.

— La început a fost Mlaştina. Mlaştina acoperea întreaga lume, iar Mlaştina era lumea şi lumea era Mlaştina.

Xan oftă.

— Ştiu povestea asta.

— Dar Mlaştina era singură. Voia o lume. Voia ochi cu care să vadă lumea. Voia spinare zdravănă care s-o poată purta dintr-o parte în alta. Voia picioare să meargă, mâini să atingă şi gură să poată cânta. Mlaştina era Făptură, iar Făptura era Mlaştina. Iar Făptura a cântat şi a născut lumea. Iar lumea şi Făptura şi Mlaştina erau din aceeaşi materie şi le lega o dragoste infinită.

— Mă duci în mlaştină, Glerk? întrebă Xan.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui şi stătu pe propriile picioare.

— Sunt unul şi acelaşi lucru, nu-ţi dai seama?

Făptura, Mlaştina, Poemul, Poetul, Lumea. Şi toţi te iubesc pe tine. Te-au iubit tot timpul ăsta. Vii cu mine?

Xan îl luă de mână pe Glerk, se întoarseră cu faţa spre Mlaştina nemărginită şi începură să meargă. Nu se uitară înapoi.

*

A doua zi, Luna şi mama ei bătură drumul lung până la Turn şi urcară scările spre cămăruţă să adune lucrurile lui Xan şi să-i pregătească trupul pentru ultima călătorie, cea în pământ. Adara oţ mea de după umeri pe Lună, un antidot pentru suferinţă. Luna se desprinse din îmbrăţişarea ei protectoare şi o luă de mână. Deschiseră împreună uşa.

Fostele Surori le aşteptau în camera goală.

— Nu ştim ce s-a întâmplat, spuseră ele, cu ochii strălucind de lacrimi.

Patul era gol şi rece. Nici urmă de Xan nicăieri.

Luna simţi că îi îngheaţă inima. Se uită la mama ei, care avea aceiaşi ochi. Acelaşi semn pe frunte. „Nu există iubire fără pierdere”, se gândi ea. „Mama ştie asta. Acum ştiu şi eu”. Adara îi strânse uşor mâna şi îşi lipi buzele de părul negru al fetei. Luna se aşeză pe pat, dar nu plânse. Îşi plimbă mâinile peste aşternut şi găsi o bucată de hârtie băgată sub pernă.

Inima este alcătuită din lumina stelelor

Şi din timp.

O înţepătură de dor pierdută în întuneric.

O coardă neîntreruptă care leagă Infinitul de Infinit.

Inima mea râvneşte la inima ta şi dorinţa i se împlineşte.

Între timp, lumea se învârte.

Între timp, universul se extinde.

Între timp, misterul dragostei se dezvăluie, iar şi iar, misterului care eşti tu.

Am plecat.

Mă voi întoarce.

Glerk

Luna se şterse la ochi şi împături poemul în formă de rândunică. Stătea nemişcată în palma ei. Se duse afară, lăsându-şi mama în urmă. Soarele tocmai începea să răsară. Cerul era roz, portocaliu şi albastru-închis. Undeva, un monstru şi o vrăjitoare umblau prin lume. Iar asta era bine, hotărî fata. Era foarte, foarte bine.

Aripile rândunicii de hârtie începură să tremure. Se deschiseră. Băteau aerul. Rândunica întoarse capul spre Luna.

— E în regulă, zise ea.

O durea gâtul. O durea pieptul. Dragostea doare. Atunci de ce era fericită?

— Lumea este un lucru bun. Du-te s-o vezi.

Iar pasărea se ridică în aer şi se îndepărtă zburând.

48

În care se spune o poveste de încheiere

Da. Există o vrăjitoare în pădure.

Păi, sigur că există o vrăjitoare. A trecut pe la noi chiar ieri. Tu ai văzut-o, eu am văzut-o, toţi am văzut-o.

Ei, sigur că nu face caz de puterile ei vrăjitoreşti. Ar fi nepoliticos. Cum poţi să spui aşa ceva?

*A devenit vrăjită când era doar un prunc. Altă vrăjitoare, una de pe vremuri, i-a dat mai multă putere decât ştia ea să stăpânească. Magia a curs şi a tot curs de la vrăjitoarea bătrână la cea nouă la fel cum curg apele de pe munte. Aşa se întâmplă când adoptă o vrăji*toare *pe cineva, o fiinţă pe care o protejează mai presus de altele. Magia curge şi curge până nu mai rămâne nimic de dat.*

La fel ne-a adoptat Vrăjitoarea pe noi. Întregul Protectorat. Suntem ai ei şi ea ea noastră. Magia ei ne binecuvântează pe noi şi tot ce vedem cu ochii. Binecuvântează fermele, livezile, grădinile. Binecuvântează Mlaştina şi Pădurea, până şi Vulcanul. La fel ne binecuvântează şi pe noi. De aceea sunt oamenii din Protectorat sănătoşi, zdraveni şi strălucitori. De aceea copiii noştri sunt rumeni în obraji şi deştepţi. De aceea avem fericire din belşug.

Odată ca niciodată, Vrăjitoarea a primit un poem de la Făptura Mlaştinii. Se poate să fi fost poemul care a întemeiat lumea. Sau poate cel care o să-i pună capăt. Sau poate e ceva complet diferit. Eu nu ştiu decât că Vrăjitoarea îl ţine la loc sigur într-un medalion pe care îl poartă sub mantie. Ea este a noastră, dar într-o zi magia ei se va stinge, ea se va întoarce în Mlaştină, iar noi nu vom mai avea vrăjitoare. Numai poveşti despre ea. Poate că va găsi Făptura. Sau va deveni Făptura. Sau va deveni Mlaştina. Sau va deveni un Poem. Sau va deveni lumea. Sunt toate unul şi acelaşi lucru, să ştii.

Mulţumiri

9

Scrisul unei cărţi e o activitate solitară. Dar nimeni nu scrie o carte de unul singur. Aceste afirmaţii se bat cap în cap, dar ambele sunt adevărate. În fiecare zi am stat la birou şi m-am luptat cu vrăjitori morţi, devoratoare de suferinţă, castele dărăpănate, copile impertinente de unsprezece ani şi monştri din mlaştină care ar trebui să aibă mai multă minte. Uneori îmi era uşor să scriu. De cele mai multe ori, nu. Aceste strădanii au fost doar ale mele – dar am avut şi ajutoare. Aceştia sunt oamenii care m-au ajutat:

Anne Ursu – moaşă ideală, vocea raţiunii şi balsam pentru sufletul meu.

Oile negre – Bryan Bliss, Steve Brezenoff, Jodi Chromey, Karlyn Coleman, Christopher Lincoln şi Kurtis Scaletta. Ştiţi voi de ce.

Fundaţia McKnight, care a făcut ca, pentru o perioadă, lucrurile să fie mai uşoare.

Comunitatea celor interesaţi de literatură pentru copii din Minnesota. Zău, am putea popula câteva orăşele.

Elsie Howard, care e un geniu minunat şi un editor mai bun decât merit; care a insistat să scriu

Kelly Bamhill cartea mai repede şi să n-o las pe mai târziu; şi care are mereu dreptate.

Steven Malk – bărbatul misterios. Unul dintre

oamenii mei preferaţi. Agenţii literari au superputeri – sunt sută la sută sigură de asta. Sunt atât de norocoasă că ochii, urechile, mintea şi entuziasmul lui neobosit îmi promovează munca.

Cuprins

1 În care se spune o poveste 7
2 în care o femeie fără noroc îşi iese din minţi 9
3 în care o Vrăjitoare vrăjeşte din greşeală un prunc 19
4 în care n-a fost decât un vis. 32
5 în care monstrul mlaştinii se îndrăgosteşte din greşeală. 34
6 în care Antain dă de belea 43
7 în care un copil vrăjit chiar este o bătaie de cap de două ori mai mare 52
8 în care o poveste ascunde o sămânţă de adevăr 59
9 în care câteva lucruri merg prost. 61
10 în care o vrăjitoare descoperă o uşă, dar şi o amintire 70
11 în care o vrăjitoare ia o hotărâre 74
12 în care un copil învaţă despre Mlaştină 80
13 în care Antain face o vizită 83
14 în care există consecinţe 97
15 în care Antain spune o minciună. 108
16 în care este mereu prea multă hârtie. 122
17 în care apare o crăpătură în nucă. 127
18 în care este descoperită o vrăjitoare. 134
19 în care se face o călătorie în Oraşul Agoniei. 144
20 în care Luna spune o poveste. 155
21 în care Fyrian face o descoperire.157
22 în care există o altă poveste. 169
23 în care Luna desenează o hartă.171
24 în care Antain propune o soluţie…184
25 în care Luna descoperă o lume nouă. 192
26 în care o nebună învaţă un meşteşug nou şi îl foloseşte.197
27 în care Luna află mai multe decât îşi dorea… 204

28 în care câţiva oameni se duc în pădure. 208
29 în care există o poveste cu un vulcan. 222
30 în care lucrurile se dovedesc mult mai grele decât fusese plănuit… 225
31 în care o nebună găseşte o casă în copac.229
32 în care Luna găseşte o pasăre de hârtie. Mai multe, de fapt. 235
33 în care Vrăjitoarea întâlneşte o cunoştinţă veche. 243
34 în care Luna întâlneşte o femeie în pădure. 250
35 în care lui Glerk nu-i miroase a bine… 263
36 în care o hartă se dovedeşte mai degrabă nefolositoare.270
37 în care Vrăjitoarea află ceva revoltător. 277
38 în care începe să se ridice ceaţa. 282
39 în care Glerk îi spune adevărul lui Fyrian… 293
40 în care există o neînţelegere cu privire la cizme. 301
41 în care se întâlnesc mai multe poteci. 305
42 în care lumea este albastru cu argintiu şi argintiu cu albastru.312
43 în care o vrăjitoare face prima ei vrajă, de data asta intenţionat…315
44 în care cineva se răzgândeşte… 320
45 în care un Dragon Pur şi Simplu Enorm ia o Hotărâre Pur şi Simplu Uriaşă. 326
46 în care se reunesc mai multe familii. 338
47 în care Glerk pleacă într-o călătorie şi lasă în urmă un poem. 348
48 în care se spune o poveste de încheiere… 352
Mulţumiri. 355
49